

Tháng 6, 2023

Künstler Francis Gabrel Thái Lan dịch

Colchiques dans les prés
Fleurissent, fleurissent
Colchiques dans les prés
C'est la fin de l'été

La feuille d'automne
Emportée par le vent
En rondes monotones
Tombe en tourbillonnant

Nuage dans le ciel
S'étire, s'étire
Nuage dans le ciel
S'étire comme une aile

La feuille d'automne
Emportée par le vent
En rondes monotones
Tombe en tourbillonnant

Châtaignes dans les bois
Se fendent, se fendent
Châtaignes dans les bois
Se fendent sous nos pas

La feuille d'automne
Emportée par le vent
En rondes monotones
Tombe en tourbillonnant

Et ce chant dans mon cœur
Murmure, murmure
Et ce chant dans mon cœur
Murmure le bonheur

La feuille d'automne
Emportée par le vent
En rondes monotones
Tombe en tourbillonnant

Un petit grain de sable
Si frêle si frêle
Un petit grain de sable
Et s'envolent mes rêves

Cây nghệ tây (saffron) trên đồng cỏ
Nở hoa, nở hoa
Saffron trên đồng cỏ
Bây giờ là cuối mùa hè

Chiếc lá mùa thu
Bị gió thổi bay
Trong những vòng tròn đơn điệu
Rơi xuống, quay cuồng

Đám mây trên bầu trời
Kéo dài, kéo dài
Đám mây trên bầu trời
Kéo dài như một đôi cánh

Chiếc lá mùa thu
Bị gió thổi bay
Trong những vòng tròn đơn điệu
Rơi xuống, quay cuồng

Hạt dẻ trong rừng
Rạn nứt đôi ra, nứt ra
Hạt dẻ trong rừng
Rạn nứt dưới chân

Chiếc lá mùa thu
Bị gió thổi bay
Trong những vòng tròn đơn điệu
Rơi xuống, quay cuồng

Và điệu hát trong tim tôi
Thì thầm, thì thầm
Và điệu hát trong tim tôi
Thì thầm niềm hạnh phúc

Chiếc lá mùa thu
Bị gió thổi bay
Trong những vòng tròn đơn điệu
Rơi xuống, quay cuồng

*Kia hạt cát nhỏ bé
Thật yếu ớt, mong manh
Một hạt cát nhỏ
Và những giấc mơ của tôi bay xa*

Một Chữ Cười

Mời bạn đọc tài liệu chữ Cười này trước nhé.

Cười

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Gia Cát Lượng 3 lần chọc tức Chu Du, rốt cuộc đã khiến Chu Du tức giận mà chết. Tại Chu Du hay tại Gia Cát Lượng ? Kết luận là tại Chu Du, khí lượng ông ta hẹp hòi quá. Tức giận nguy hại rất lớn cho người ta.

Hiện nay có một lý thuyết mới, tất cả các động vật đều không có công năng cười, duy loài người có công năng đó. Nhưng loài người chưa biết sử dụng công năng đó. Xưa có câu: một nụ cười trẻ ra 10 tuổi. Không phải chỉ tuổi tác mà chỉ tâm thái, miệng hay cười, người hay khoẻ. Tác dụng của cười rất lớn, cười tránh được rất nhiều bệnh. Thứ nhất

không bị thiên đầu thống, thứ hai không bị đau lưng, vì khi cười vi tuần hoàn phát triển. “Thông tắc bất thông, thông tắc bất thông”, nghĩa là hệ thống thoáng thì không đau, đã đau thì nơi nào đó ắt hẳn bị nghẽn. Lại nữa, thường xuyên cười thì đặc biệt tốt cho đường hô hấp và đường tiêu hóa. Có thể làm thí nghiệm, anh cứ sờ vào bụng và bắt đầu cười, mỗi ngày cười to 3 lần, bụng lọc sọc 3 lần thì không táo bón, không bị ung thư dạ dày, đường ruột. Anh tập tay, tập chân nhưng tập dạ dày đường ruột vào lúc nào? Không có cơ hội, chỉ có cười mới tập được dạ dày đường ruột. Cười đã trở thành tiêu chuẩn của sức khỏe. Tôi đã điều tra nhiều lần, giải Nobel thứ hai về cười đã được trao. Cười là thứ thuốc tê thiên nhiên. Nếu bạn bị viêm khớp, xin đừng lo cứ nhìn vào khớp mà cười ha hả, một chốc là không đau nữa. Cười có nhiều ích lợi như thế, sao chúng ta lại không cười nhỉ.

Trích đoạn bài viết của GS Tề Quốc Lực là một người Mỹ gốc Hoa. Ông đã từng làm việc cho Tổ Chức Y Tế Thế Giới (WHO) nhiều năm. Mới đây ông được Bộ Y Tế Trung Quốc mời về Bắc Kinh nói về sức khỏe. Bài nói của ông được công chúng hoan nghênh và đã được đăng tải trên nhiều tờ báo. (Nguồn: Email bạn gửi -Không thấy đề tên tác giả)

Người viết cũng xin được chia sẻ thêm với các bạn một vài bí quyết sống vui sống khỏe mà người viết vừa “chôm” được từ email của một “bạn vàng tuổi hạc” từ miền Đông gửi đến. Từ từ rồi tôi sẽ “bật mí” thêm nhiều “bí mật” sống vui sống khỏe này để chúng ta cùng vui sống “trẻ mãi không già”. Bạn có chịu không?

Bí quyết sống vui sống khỏe:

- 1.- Hãy dành thời gian vui đùa nhiều hơn với những người trên 65 tuổi và dưới 6 tuổi.
- 2.- Hãy đọc nhiều sách hơn.
- 3.- Hãy dẹp bỏ tất cả những gì không tốt, không đẹp hoặc không làm cho bạn vui.
- 4.- Hãy làm những điều bạn cho là đúng để tâm hồn luôn thư thái.
- 5.- Hãy sống với 3 C: Chân tình, Cởi mở và Cảm thông với mọi người.
- 6.- Đừng quan tâm đến những gì người khác nghĩ về bạn, đó không phải là chuyện của bạn.
- 7.- Đừng để lòng giận ghét làm bạn sống khó chịu bức bối, vô ích nhé.

- 8.- Hãy nhớ rằng dù cho hoàn cảnh có tốt hay xấu đến đâu đi nữa, thì nó cũng sẽ thay đổi.
 9.- Hãy ý thức rằng cuộc đời như trường học và bạn đang ở đó để học tập.
 10.- Những vấn đề chỉ như các bài toán đố được đưa ra trong chương trình học, được giải đáp xong rồi biến mất. Nhưng bài học rút ra thì sẽ giúp ích cả đời.
 Ủi chào! Người viết phải giữ lại một vài bí quyết cho kỳ sau chứ! Nếu “bật mí” ở đây hết thì người viết còn gì để mà chia sẻ với các bạn trong các bài viết kế tiếp nhỉ? Bạn chờ nhé!

Một người bạn khác gửi đến người viết bài thơ dưới đây. Tôi đọc thấy hay hay, xin mời quý thân thân hữu cùng đọc cho vui nhé.

NGÀY HÔM NAY BẠN ĐÃ CƯỜI CHƯA?

Cả khi mơ mộng
 Vẫn biết mỉm cười
 Đó là hạnh phúc.

Những lúc mỏi mệt
 Vẫn biết mỉm cười
 Đó là an nhiên.

Dù chịu thiệt thòi
 Vẫn biết mỉm cười
 Đó là khoan dung.

Dù có uẩn khuất
 Vẫn biết mỉm cười
 Đó là rộng lượng.

Dù đang bế tắc
 Lạc quan mỉm cười

Đó là bản lĩnh.

Dù bị hiểu lầm
 Thanh thản mỉm cười
 Đúng người tu dưỡng.

Gặp lúc hiểm nguy
 Điềm tĩnh mỉm cười
 Khí chất ai bì.

Lúc bị khinh khi
 Yên lặng mỉm cười
 Hiểu mình hiểu đạo.

Khi bị thất tình
 Nhẹ nhàng mỉm cười
 Đó là tự tại.
 (Nguồn:Email bạn gửi)

Thầy Thích Tánh Tuệ cũng chuyên chia sẻ tiếp bài sưu tầm của một đạo hữu gửi đến Thầy, nêu 27 lý do khiến chúng ta cần phải cười mỗi ngày. Xin được chia sẻ tiếp đến quý bạn nhé.

Kính cảm tạ công đức Thầy Thích Tánh Tuệ.

27 LÝ DO KHIẾN CHÚNG TA PHẢI CƯỜI MỖI NGÀY

Tiếng cười là hạnh phúc. Cười làm toàn thân được nhẹ nhàng thanh tịnh, cười là khoảng cách ngắn nhất giữa hai tâm hồn, cười tạo điều kiện cho ánh sáng nội tâm thể hiện, cười giúp ta trở về với chính mình. Cười mỉm, cười nụ, cười ra tiếng làm khuôn mặt chúng ta dễ mến hơn... Cười có nhiều lợi ích cho ta về sức khỏe, tinh thần và cảm xúc tâm linh.

- 1- Cười là một thần dược trị được cả bệnh thể xác lẫn bệnh tâm hồn.
- 2- Cười làm cho ta cởi mở bao dung và có một tinh thần lạc quan yêu đời.

- 3- Cười làm tăng hồng huyết cầu và lá lách hoạt động tích cực hơn.
- 4- Cười làm tăng sinh lực, khiến ta vui vẻ lan tỏa và thêm lòng yêu thương.
- 5- Cười làm cánh cửa cảm thông rộng mở thật dễ dàng với mọi người.
- 6- Cười mỉm, cười nụ, cười ra tiếng làm khuôn mặt chúng ta dễ mến hơn.
- 7- Cười làm thư giãn các bắp thịt trên mặt, tan biến những căng thẳng.
- 8- Cười làm toàn thân được nhẹ nhàng thanh tịnh, thư thái và an lạc.
- 9- Cười giúp ta tránh được tâm trạng cay đắng khổ đau, phản ứng kịp thời.
- 10- Cười giúp cho tâm hồn lạnh mạnh và thêm khả năng sáng tạo mọi việc.
- 11- Cười nhiều giúp ta biết tự kỷ có trách nhiệm và thực tế hơn.
- 12- Cười nhiều tránh được buồn nản, dễ thành công vì tiếng cười là trí tuệ.
- 13- Cười là khoảng cách ngắn nhất giữa hai tâm hồn, là biết nghệ thuật sống.
- 14- Cười dễ vui theo cái vui của người khác, hoan hỉ như mình thành đạt vậy.
- 15- Cười có thể làm tan đi nỗi bức mình, buồn phiền của người đối diện.
- 16- Cười giúp ta vui sống hiện tại, quên hết quá khứ và lo lắng về tương lai.
- 17- Cười giúp ta trở về với chính mình, tức là thực sự trở về đời sống mới.
- 18- Cười có nhiều lợi ích cho ta về sức khỏe, tinh thần và cảm xúc tâm linh.
- 19- Cười giúp hồn nhiên tươi sáng, có nhiều khả năng chống lại bệnh tật.
- 20- Cười giúp các tế bào loại T trong máu tăng lên, có sức đề kháng mạnh.
- 21- Cười làm giảm phong thấp, các khớp xương đỡ bị sưng và chống sưng.
- 22- Cười làm giảm các chất hóc-môn (cortisone) trong thận, sẽ sống khỏe hơn.
- 23- Cười tránh được nhức đầu, đau tim, cao huyết áp và mỡ trong máu.
- 24- Cười giúp tống khứ các khí độc, thêm nhiều dưỡng khí cho bộ não thông minh.
- 25- Cười làm tăng máu, chống viêm khớp, làm con người luôn tỉnh táo.
- 26- Cười tạo điều kiện cho ánh sáng nội tâm thể hiện, thấu suốt mọi sự vật.
- 27- Cười giúp những nét phiền muộn tan biến, gương mặt trở nên tươi trẻ ra.

Mỗi ngày phải cười ít nhất 3 lần...

Cười có nhiều lợi ích như thế, tại sao chúng ta không cười nhỉ?

Kính mời quý Bạn xem youtube *Tiếng Em Bé Cười Sáng Khoái* để nhớ về những nụ cười dễ thương của chúng ta ngày xưa. Smile!

Hài hước với trẻ em - *Tiếng Em Bé Cười Sáng Khoái*:

<https://www.youtube.com/watch?v=7UayOzLzxRM&t=238s>

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 668-ORTB 1097-6272023)

CHUYỆN HỢP TAN

Hợp tan là chuyện thường tình ai cũng biết, ai cũng có thể nói tron tru trên đầu môi chót lưỡi. Nhưng chắc mấy ai thấm thía được hai chữ "hợp tan"? Chính tác giả đây cũng đã từng xử dụng hai từ trên trong những truyện ngắn của mình rồi ngậm ngùi, hoặc buồn hoặc thương, thậm chí có khi còn chảy nước mắt theo câu chuyện của mình (dù đó chỉ là hư cấu cũng... hu hu... như thường).

Giống như hai chữ "vô thường" cũng vậy, chắc chắn trên đời này ai cũng có ít nhất là một lần trải qua. Cha mẹ, anh chị em hoặc người thân quen, bạn bè qua đời. Tang gia đau cỡ nào thì không biết, nhưng chắc chắn sẽ nhận được vô số lời an ủi:

- Có hợp thì phải có tan, xin hãy nén đau thương để lo hậu sự cho người quá cố.

Hoặc:

- Ai rồi cũng phải trở về cát bụi mà thôi! Xin hãy bớt đau buồn và chấp nhận chuyện hợp tan.

Có người chép miệng triết lý nhà Phật:

- Cuộc đời quá là vô thường, có đó rồi mất đó.

Người mất thì đã mất, nhưng người sống cho dù có đau buồn thế mấy đi chăng nữa vẫn cứ phải tiếp tục sống cho hết một kiếp người. Tác giả đây không biết đã trải qua biết bao nhiêu là chuyện hợp tan; chứng kiến và bắt lực bao lần trước hai chữ "vô thường" khi nó xảy ra cho người thân của mình mà không làm gì được. Tác giả thường hay nói với ông xã một câu mỗi khi trong gia đình có người thân qua đời:

- Cái gì em cũng làm được hết, chỉ có cái chết là em thua.

Vâng đúng như thế thua quý vị, tác giả tức lắm! Việc nặng nhọc gì tác giả cũng không nề hà và chịu thua. Hồi còn đi làm, có một lần bên cánh đàn ông thiếu người, vị trưởng ca sang bên cánh đàn bà hỏi chẳng ai chịu xung phong qua làm thử, hỏi đến tác giả:

- Chị Giao dám chạy máy bên nhóm đàn ông không?

Tác giả đâu có ngán trả lời liền:

- Đâu máy nào chỉ thử coi, nếu có người chỉ thì tui làm được hết, miễn đừng có khiêng vác nặng thì thôi.

Người trưởng ca mừng rỡ:

- Không, không có khiêng nặng đâu, Khiêng vác đã có đàn ông lo, chị chỉ việc bấm nút và điều khiển cho máy chạy mà thôi! Sẽ có người chỉ cho chị.

Thế là chỉ trong tích tắc, tác giả vừa sôi việc một cái là "run". Máy chạy ào ào, cánh đàn ông thua hết. đứng ngó phục quá chời luôn! Sau đó line leader nào cũng thích giành tác giả về line mình cho bằng được vì tác giả làm nhanh quá, sản phẩm ra ào ào mà đúng tiêu chuẩn chứ không phải ẩu cho xong việc, supervisor rất hài lòng. Nhưng tác giả... "xù"... là "quit job" đó quý vị vì tự tác giả thấy kỳ quá! Giữa một đám đàn ông chỉ có một mình mình là nữ, bộ muốn biểu diễn "hoa lạc giữa rừng gươm" hay sao? Sợ người ta nói mình chơi nổi nên nghỉ việc cho rồi. Thực ra tác giả xin quay về chỗ cũ làm cũng được, nhưng... chán rồi! Hồi đó còn trẻ, hay ỷ lại vào ông xã

nên đi làm như "cưỡi ngựa xem hoa" cho vui thôi, thích thì làm, không thích thì nghỉ (lời của ông xã nói chứ không phải của tác giả đâu). Hồi đó ông xã muốn tác giả ở nhà trông con và nói tiếng Việt cho con không quên nguồn gốc, sau đó có ông bà ngoại sang đoàn tụ nên tác giả mới thử đi làm cho biết với người ta. Chỗ nào vui thì làm lâu (có lương tâm nghề nghiệp đảng hoàng), chỗ nào "thấy ghét" thì "quit" thẳng tay không thương tiếc.

Nói như thế không có nghĩa là tác giả không cần việc làm, mà để quý vị biết là tác giả không có từ nan việc khó khăn nặng nhọc nào hết, chỉ có cái chết là tác giả chào thua mà thôi. Tuy không đi làm hăng, ở nhà trông con cũng giữ thêm baby-sit chứ đâu có ở không, phí đi cái công sức còn khả năng kiếm ra đồng tiền cho chính mình. Rồi sửa nhà sửa cửa, sơn phết cũng vậy, tác giả cũng cứ hùng hục như đàn ông ấy. Lột thảm lót gỗ cũng tự tay làm lấy, chỉ có xê dịch tủ bàn thì ông xã và các con giúp vì nặng quá. Tại ông xã không cho vớ lại luật lệ Mỹ rắc rối, xây nhà xây cửa là phải có giấy phép chứ nếu không tác giả đây cũng dám làm tuốt luốt luôn. Vậy đó mà chỉ có từ biệt là tác giả chào thua không làm gì được mà thôi! Như tác giả đã viết ở trên, hợp tan thì cứ hợp tan, từ biệt thì cứ từ biệt. Viết thì cứ viết, nói thì cứ nói. Khóc thì cứ khóc, đau thì cứ đau, rồi mọi việc cũng theo thời gian mà qua đi tất cả. Con người ta vẫn cứ đứng trước mà bước mà lăn, mà trôi theo giòng đời. Theo kinh nghiệm của tác giả, ngày xưa còn trẻ nên không thấm thía bằng bây giờ. Tuổi đời đã gần thất thập cổ lai hy rồi, mỗi lần có chuyện hợp tan là lại khóc, lại buồn dai dẳng và cứ lo sợ chuyện vô thường xảy đến, liệu mình có chấp nhận được như vẫn thường nói tron tru trên đầu môi chót lưỡi không?

Quý vị ơi! Nói để quý vị thương và thông cảm cho tác giả đây đang buồn quá chời luôn chứ đừng cười "con mẹ khủng viết tào lao" nhé! Sống gần hết trọn cuộc đời, ai không có lúc "ba chìm bảy nổi chín cái lên đênh" hoặc "lên voi xuống chó" hay là hết con bĩ cực lại đến hồi... tối thui, ủa quên đến hồi thái lai. Dám chắc con người ta dù cuộc sống có trong giàu sang sung sướng, suông sẻ thế mấy đi chăng nữa mà không có lúc chảy nước mắt? Không một ai dám vỗ ngực tự hào từ lúc ra đời cho đến khi xuống mồ cuộc đời tui toàn màu hồng chưa một lần biết khóc. Tác giả đây tương đối được cuộc đời chiều đãi, suông sẻ suốt một đời hạnh phúc. Gặp được ông xã là "chính nhân quân tử" lại có căn tu từ đời kiếp nào nên từ lúc yêu đương cho đến khi thành chồng vợ không lúc nào là không nghĩ đến chuyện xuất gia. Cho nên "thử ấy" chàng thường hay hỏi nàng:

- Mai sau lấy nhau rồi, nếu sau này anh đi tu thì em có bằng lòng không?

Nàng trả lời rất tự tin:

- Không giúp anh lên thiên đàng được thì thôi chứ ai nỡ kéo anh xuống địa ngục.

Rồi con cái đề huề chàng vẫn hỏi:

- Nếu gặp đúng thầy và đủ căn cơ anh đi tu có được không?

Nàng vẫn trả lời chắc ăn như bắp:

- Em đã nói rồi, không giúp anh lên thiên đàng được thì thôi chứ ai nỡ kéo anh xuống địa ngục.

Nhưng rồi bản phận vợ chồng, trách nhiệm làm cha, gánh nặng gia đình đè nặng trên vai, đã cuốn hút chàng trôi lăn mãi trong cõi ta bà cho đến khi con cái thành danh, có việc làm ổn định. Con trai trưởng đã thành gia thất, vững chãi trở thành người đàn ông có trách nhiệm với vợ con, với mẹ và hai em gái. Chàng nay đã trở thành ông lão trên 70 tuổi, tưởng rằng con đường xuất gia của kiếp này đã khép lại với ông xã, vì không có chùa nào chịu nhận người trên 60 tuổi vào chùa

để tu cả chứ đừng nói chỉ đến 70. Họ sợ chùa phải take care khi bệnh già đổ đến, cho nên ông xã đành hẹn lại kiếp sau và chỉ tự mò mẫm, tự tu tập ở nhà như từ hồi nào đến giờ chứ không có thầy chỉ dẫn. Cho đến khi đi làm thông dịch cho mấy thầy Tây Tạng ở Ấn Độ sang Mỹ hoàng pháp, quen biết rồi ông xã mới tỏ bày ý nguyện muốn xuất gia của mình. Chắc có lẽ căn duyên đã đến nên thầy nhận lời ngay dù biết ông xã đã trên 70 tuổi rồi. Trước khi chấp nhận ông xã vào chùa thầy dặn dò:

- Con phải về thu xếp việc gia đình đầu ra đó, chẳng những mọi người bằng lòng cho con xuất gia không thôi cũng chưa đủ, mà mọi người đều phải vui vẻ thì con mới được đi. Nếu chỉ một người phản đối thôi là thầy cũng không thể nào chấp nhận cho con vào chùa được.

Thế là ông xã mừng quá "quit" job đi luôn (ông xã vẫn còn đang đi làm). Người đầu tiên mà ông xã dò ý là tác giả, là con dzợ quậy tung bưng hơn 40 năm qua làm ông xã phải nhọc lòng bảo bọc và lo lắng cho đến bây giờ vẫn chưa hết lo. Tác giả nhớ có một buổi tối cách đây một năm rưỡi, Tác giả đang ngồi gõ lóc cóc trên computer, ông xã ở dưới lầu đi lên hỏi:

- Bà xã! Nếu bây giờ anh đi tu thì có được chưa?

Tác giả trả lời tỉnh bơ:

- Được quá đi chứ lị!

Ông xã vẫn hỏi tiếp:

- Thiệt không?

Tác giả trả lời mà mắt vẫn dán vào computer:

- Thì em đã nói rồi, không giúp anh lên thiên đàng được thì thôi chứ ai nỡ kéo anh xuống địa ngục.

Ông xã thỏ lộ:

- Thầy Kalsang đã nhận anh vào chùa bên Ấn Độ để tu rồi.

Bây giờ tác giả mới chú ý và kêu lên:

- "Đã" vậy đó!

Ông xã bật cười:

- Anh tưởng em buồn, sao em tỉnh bơ vậy?

Tác giả giải thích:

- Hồi trẻ tuy là trả lời giúp anh lên thiên đàng nhưng chưa chắc em dám mạnh miệng như bây giờ, vì lúc đó em và các con còn lệ thuộc vào anh nhiều quá! Bây giờ các con đã lớn, đứa nào cũng tốt nghiệp ra trường có việc làm tốt, còn em thì hưởng hạnh phúc anh mang đến gần nửa thế kỷ rồi còn muốn gì nữa! Ông xã, em cảm ơn anh vì tình yêu và tấm lòng anh đã cho em. "Tình yêu này em cảm ơn anh".

Rồi ông xã họp các con lại hỏi ý kiến cho đúng ý thầy, nào ngờ các con trả lời tác giả không ngờ luôn:

- Mẹ đi luôn.

Tác giả không ngờ các con lại vui vẻ chấp nhận và lo cho mẹ đến thế. Chúng nói sợ mẹ buồn khi bố đi rồi nên mới muốn mẹ theo bố luôn. Tác giả giải thích thêm:

- Đây là ý nguyện của bố từ hồi nhỏ đến bây giờ, mẹ biết nên đã chuẩn bị tinh thần từ lâu rồi con. Mà cho dù mẹ có muốn đi tu theo bố cũng đâu có được ở chung chùa đâu con. Chùa nam riêng chùa nữ riêng. Và lại mẹ chưa có căn tu và dứt khoát mạnh như bố được, mẹ vẫn còn muốn ở gần các con, lo cho các con nên chưa tu được. Tạm thời mẹ tu tại gia được rồi.

Bố nó mừng lắm! Không ngờ vợ con lại vui vẻ chấp nhận đúng như ý thầy muốn như vậy. Nói nào ngay các con của tác giả có tâm đạo ngay từ lúc nhỏ, và cũng thích nghiên cứu, tìm hiểu đạo Phật như bố chúng vậy, cho nên chuyện đi tu của bố chúng chẳng gây ngạc nhiên gì khi đã tới ngày tới tháng. Ngày tiễn bố ra phi trường sang Ấn Độ, lúc bố vẫy tay quay lưng đi vào, tác giả mới thấy xúc động và muốn khóc nhưng kìm lại được. Tác giả sợ các con thấy, biết đâu chúng cũng đang xúc động rồi khóc theo mẹ làm sao? Vợ chồng mấy chục năm rồi chứ ít sao, hưởng chi lại được ông xã thương yêu chiều chuộng, hạnh phúc một đời thì làm sao mà không nhớ không thương được? Nhưng tác giả biết đây là việc tốt, là ý nguyện của ông xã từ bao năm qua, mình không làm được thì cũng không nên níu kéo làm nặng lòng ông xã. Cũng phải phục ông xã thật, lúc chưa tu thì sống rất là "đời", nhưng khi đã quyết chí rồi thì phu thê chồng vợ có "hấp dẫn" cách mấy cũng đoạn. Kinh Phật có nói cái "dục" là cái khó diệt nhất trong cuộc sống, nếu không diệt được "dục" thì đừng hòng giác ngộ.

Thấm thoát ông xã sang Ấn Độ tu đã được một năm với cái tên mới do sư phụ đặt lúc xuống tóc là Thupten Lopsang. "Thầy" Thupten rất là happy và tinh tấn, tiến bộ rất nhiều với những gì sư phụ đã truyền đạt. Tác giả cũng rất vui khi đã bằng lòng để cho thầy từ bỏ gia đình đi tu, coi như cũng đã giúp được phần nào trong sự "ra đi tìm đạo" của thầy rồi. Dĩ nhiên là bây giờ sự giao tiếp và cách xưng hô giữa tác giả với thầy Thupten không còn như xưa nữa, nhưng lòng từ bi của thầy vẫn mở rộng với chúng sanh nhất là vợ con của "kiếp trước". Tác giả tự cho mình là người vợ của kiếp trước chứ không dám tự xưng là kiếp này nữa, mọi chuyện đã trở thành dĩ vãng. Thầy đã đạt được tâm "bất thoái chuyển" thì tác giả đây cũng cố gắng giữ vững lòng mình không xao động để bớt đi phần nào sự lo lắng cho thầy. Sáu tháng thầy được về thăm gia đình một lần (hay nói trắng ra là bị "đuối" khỏi Ấn Độ). Họ chỉ cấp visa có 6 tháng mà thôi, đúng 6 tháng mình phải đi ra khỏi Ấn Độ, ngủ ở đâu đó một đêm (Nepal chẳng hạn), ngày hôm sau quay trở lại họ lại cấp cho 6 tháng nữa, cứ thế mà làm theo luật lệ của họ nếu muốn ở lâu dài. Thầy Thupten lợi dụng dịp đó về thăm gia đình để giải quyết những giấy tờ còn cần thiết liên quan đến cá nhân mình vài tuần rồi lại quay trở lại Ấn Độ tiếp tục con đường tu hành của mình.

Mọi chuyện vẫn êm trôi theo ngày tháng. Thầy vẫn liên lạc thăm hỏi gia đình qua viber, tác giả vẫn vui vẻ enjoy cuộc sống cu ky một mình, vẫn nổi trôi theo nhịp độ vui buồn, hạnh phúc của các con. Nhưng thật không ngờ mới đây thôi, tác giả chợt nhận ra lòng mình sao yếu mềm và lo sợ vẩn vơ quá! Tuần vừa rồi, có một cặp vợ chồng người bạn thân bên Pháp sang San Jose ăn đám cưới người bà con, ở chơi nhà tác giả bốn hôm, chuyện vẫn vui quá chời luôn. Được cái bạn của tác giả ở San Jose cũng hiểu khách, hết người này mời đến nhà ăn lại đến người khác mời, chuyện nổ như bắp rang. Tiện đây em cũng xin cảm ơn đến chị Dung (người vợ đầu tiên của tài tử La Thoại Tân), chị Thùy Linh và nhất là chị Hương Ruyên (người gần gũi và nhiệt tình giúp đỡ tác giả nhiều nhất). Các chị đã thương em thân "côi cút", chiều nào cũng rủ em đến nhà ăn cơm cho

đỡ buồn, thương luôn bạn em mà tiếp đãi nồng hậu. Chị Thùy Linh còn tặng cho một lô áo dài mới và áo đầm rất đẹp, Thank you các chị.

Bốn hôm sau cặp vợ chồng người bạn quay trở về Pháp, tiễn bạn đi rồi, nhà cửa lại trở nên vắng lặng như xưa. Con cái tác giả đã từ lâu dọn ra riêng theo công việc của các cháu, cuối tuần mới về thăm mẹ một lần. Bình thường tác giả vẫn sống như vậy từ lâu rồi có sao đâu, sao hôm nay bỗng dưng thấy cô đơn và buồn nẫu ruột. Tác giả cứ nhìn vào chỗ nằm của con nhỏ bạn (nhà dư phòng nhưng con nhỏ bạn để chồng ngủ một mình, trải tấm nệm nằm dưới sàn, ngủ chung phòng master với tác giả). Tác giả cứ thế, hết nhìn chỗ nằm của con nhỏ bạn lại nhìn ra ngoài cửa sổ mà buồn, mà tiếc nuối, mới hôm qua còn chộn rộn đông vui quá chừng sao hôm nay không có ai hết vậy trời, buồn quá đi thôi! Tác giả rên như vậy đó! Trời chạng vạng hoàng hôn rồi dần dần tối hẳn, tác giả không có khóc mà sao nước mắt cứ tuôn không ngừng, lồng ngực nặng nề khó thở. Tác giả lấy khăn giấy chấm nước mắt lia lịa và mở bung cửa sổ hít lấy hít để không khí cho lồng ngực bớt nặng nề mà miệng thì không ngừng lẩm bẩm: "Có hợp phải có tan, có hợp phải có tan..." và rồi như không cảm được nữa, tác giả gục mặt vào hai lòng bàn tay khóc thật sự chứ không có mếu máo gì nữa hết. Thế mới biết nói thì dễ, chấp nhận được hay không mới là chuyện khác.

Mà ác ôn một cái là cứ hễ buồn thái quá như vậy là lại nhớ tới ông xã của "kiếp trước" mới chết chứ! Nhìn xung quanh chỉ có một mình mình với bốn bức tường giữa căn nhà rộng thênh thang khiến tác giả nhớ da diết và buồn hiu hắt, thấy trống vắng và sợ ở một mình. Nhưng khi đối diện với "ông xã" trong dĩ vãng thì lạ lắm quý vị ạ! Cái này có lẽ phải quay ngược giòng thời gian để hỏi bà "Gia Du Đà La" (vợ của Đức Phật khi chưa xuất gia) mới hiểu và thông cảm cho những trường hợp giống như tác giả bây giờ. Bà Gia Du Đà La khi gặp lại Đức Phật sau khi giác ngộ trở về thăm nhà, đã ôm lấy chân Đức Phật khóc lóc, kể lể nỗi nhớ thương không ngại sự đụng chạm. Còn tác giả khi gặp lại ông xã sau 6 tháng tu tập trở về, như có một cái gì vô hình ngăn tác giả lại, không dám ôm "hug" thầy như các con đã làm với bố chúng. Tác giả chỉ dám chấp tay cung đầu như các thầy Tây Tạng đã từng biểu lộ lòng thương yêu với chúng sanh mà tác giả đã từng nhìn thấy trong những buổi lễ của các thầy khi qua Mỹ hoằng pháp vậy. Tác giả còn tuyên bố một câu "xanh dòn" trước mặt thầy Thupten rằng:

- Thôi nhe! Từ nay hạn chế bớt việc đi chung với huynh ra đường trừ khi chẳng đặng đừng vì "muội" thấy kỳ quá! (Sự xưng hô đã được đổi thành "huynh muội" sau khi ông xã xuất gia).

Thầy Thupten gật gù nói:

- Không sao, tâm không động là được rồi.

Khóc cho đã rồi tự an ủi mình với hai chữ "hợp tan" thì lại lo sợ vẫn vướng đến hai chữ "vô thường". Liệu mình có chịu đựng được nỗi không nếu "vô thường" xảy đến cho... Tác giả không dám nghĩ tiếp, bỗng dưng cảm thấy trợ trợ và sợ ở một mình quá! Ban ngày thì không sao, vì còn giữ baby-sit, còn bận rộn không thấy gì, nhưng cứ hễ trời sụp tối là lại thấy cô đơn buồn muốn khóc. Tác giả chợt nghĩ ra một liều thuốc chữa bệnh "buồn muốn khóc" khi trời sập tối bằng cách cho "share" phòng, thế là sáng ra hăm hở nhờ chị bạn đi đăng báo Thăng Mỏ dùm. Báo ra rồi, thiên hạ kêu điện thoại tới tấp, nhưng khi hỏi đến địa chỉ nhà tác giả, thiên hạ chê xa chỗ làm quá nên không muốn, cũng có người đến đặt cọc rồi bỏ cọc sau khi về nhà bàn lại với con cái nói "xa quá, cảm ơn". Tác giả bực mình nghĩ, chẳng lẽ bây giờ mình đăng những giòng chữ cho share phòng "chùa" như vậy: "nhà dư phòng, cần người đến ở cho dzui, giá tượng trưng", (bảo đảm xa thế mấy cũng có người nhào dzô). Liều thuốc chữa bệnh "buồn muốn khóc" này coi bộ phải tùy duyên quá!

Thôi thì kỳ này đổi "tông" vậy, hôm trước đăng báo Thăng Mỗ, bữa nay đăng Việt Nam Nhật Báo xem sao. Tùy duyên, tùy duyên... (*)

Tôn Nữ Mặc Giao

(*) Nhờ đại ca Sỹ đăng những giòng chữ này dùm XM, thứ bảy tới lấy báo sẽ trả tiền được không? Ông xã đi rồi XM không biết vô website của báo để tự đăng cho mình được. Xin Đại Ca Sỹ giúp dùm nhe! Please! Thank you trước:

"Nhà vùng Monterey Blossom Hill, dư hai phòng cho share, bao everything, chỉ nhận hai vợ chồng hoặc nữ độc thân, cần người tử tế. Xin liên lạc cô Mặc Giao ở số phôn 408-281-1507". Đại Ca nhớ cắt bỏ phần này khi đăng bài nhé! Cám ơn Đại Ca trước.

CON GÁI CHỒNG TÔI

Đình Khoa buông rơi lá di thư của Thục Khanh xuống bàn, tá hỏa tam tinh khi biết mình đã từng có một đứa con gái 17 tuổi với nàng. Chàng thần thờ suy nghĩ, không biết phải ăn nói làm sao với VyVy vợ chàng đây? Một người vợ mà chàng thương lắm! Chồng nói gì cũng tin, suốt đời bị chồng xí gạt hoài. Nói bị gạt thì hơi quá đáng, VyVy bản tính vốn thật thà lại đặt hết tin tưởng vào chồng nên chàng gạt nàng chút đỉnh cho vui chứ ai nỡ làm nàng đau khổ.

Tử vi của Đình Khoa là tham lang thủ mệnh, vì vậy chàng tham lắm! Đào hoa đắc địa lại ở vào cung ngộ, có nghĩa là cứ sáng bết như ban ngày (giữa trưa đúng ngộ mà lị!) Cho nên chuyện tình yêu của chàng dù có lãng mạn, e áp cách mấy đi nữa cũng vẫn cứ sáng bết bè bè, vẫn cứ phơi bày lộ thiên ra giữa ban ngày ban mặt ai thấy thì thấy chàng chẳng cần giấu giếm. Tuy đã có vợ mà chàng vẫn cứ yêu vung vít lên (tham lang thủ mệnh mà lị!) Chàng không dám "đụng" đến con gái, bởi lộn xộn là phải có trách nhiệm, mà chàng đã có VyVy rồi làm sao còn dám trách nhiệm với ai nữa! Chàng không dụ dỗ ai hết, nhưng ai thương chàng, chàng "thương" lại tuốt luốt trừ con gái.

Thục Khanh là người tình thời trai trẻ của chàng, nhưng đã xa cách bật tin 17 năm qua. Ngày xưa VyVy đã từng cảnh cáo chàng có lãng nhãng, lít nhít gì với ai thì phải biết "gọn gàng" chứ đừng để con rơi con rớt bên ngoài. Điểm đặc biệt của VyVy là không được dấu nàng, lúc đầu Khoa cứ ngài ngài lại thêm mặc cảm phạm tội, ai mà đi ngoại tình rồi về kể cho vợ nghe bao giờ? Cho nên chàng cứ lờ tịt đi, nhưng VyVy không chịu, bắt chàng phải kể từng chi tiết một. Lúc đầu chàng ngượng, về sau thấy nói ra VyVy coi bộ dễ dãi cho chàng hơn nên chàng tới luôn. Khoa phải đem Thục Khanh về giới thiệu cho hai người quen nhau để VyVy kiểm soát, nàng mới chịu. VyVy của chàng khác thường như vậy đó, nhưng dễ thương và thành thật, lại có một chút ngây thơ cho nên từ đó chàng không muốn dấu nàng cái gì cả. Bây giờ dùng một cái bồng dung chàng có một đứa con gái ngang hông, tình bơ đến tận nhà dúi vào tay chàng bức di thư của mẹ nó trước khi chết, lại còn đang hiện ngang trình diện vợ chàng dưới phòng khách nữa thì có chết không cơ chứ lị!

Khoa hé cửa phòng ngủ, rón rén đi sát lại cầu thang nhìn xuống phòng khách để xem hai người đang làm cái gì? Chàng thấy YY (tên đứa con gái vừa mới biết của chàng) đang trả lời những câu phỏng vấn của vợ chàng mà chàng không nghe được rõ ràng. Khoa lẳng lẳng trở vào phòng ngủ nhắc phôn gọi ngay cho chị Sâm, một người bạn thân của cả hai phía, nghĩa là chị quen cả hai vợ chồng Khoa lẫn Thục Khanh, người đã chứng kiến mối tình tay ba: Đình Khoa, VyVy và Thục Khanh hơn 17 năm trước, cũng là người vừa lo xong hậu sự cho Thục Khanh rồi dắt đứa con gái về trả cho chàng:

- A lô! Chị Sâm hả? Tôi vừa đọc xong lá thư của Thục Khanh. Trời ơi! Chuyện lớn như

vậy mà chị nữ lòng nào dẫu tôi 17 năm qua? Thì ra Thục Khanh đã mang bầu với tôi cho nên nàng mới dứt khoát không chịu gặp vợ chồng tụi tôi nữa! Hồi tụi này mới sang Mỹ, có nghe chị nói Thục Khanh sống với đứa con gái ở New York. Tụi tôi cứ tưởng nàng có chồng đang hoàng, tôi cũng ngại không muốn khuấy động cuộc sống mới của nàng nên không liên lạc, nào ngờ nàng chỉ sống một mình với YY...

Chị Sâm ngắt lời chàng:

- Từ từ, anh làm cái gì mà rối lên vậy?

- Không rối làm sao được? Chị mang YY về San Jose bất ngờ quá mà không báo trước tôi làm sao trở tay kịp?

Chị Sâm nghiêm giọng:

- Anh không muốn nhìn nó phải không?

Khoa khở sở:

- Chị gay gắt với tôi làm gì? Tôi là người bị đặt trước sự đã rồi, tôi có biết gì đâu? Thục Khanh có bầu rồi lẳng lặng rời xa chúng tôi không một lời giải thích. Ngay cả chị là người biết rõ câu chuyện từ đầu mà cũng dẫu tôi luôn thử hỏi làm sao tôi không hết hồn được?

Chị Sâm thở dài:

- Tôi thật là mệt với chuyện của mấy người, dù gì anh cũng nên thông cảm cho Thục Khanh, nó yêu anh thật tình nhưng lại là kẻ đến sau nó làm gì được? Cái thiên chức khao khát nhất của người đàn bà là được làm mẹ, được sanh con với người mình yêu. Anh có dám cho nó không? Nó thêm muốn cái hạnh phúc khi sanh đứa con đầu lòng của vợ anh, nó biết VyVy không muốn anh có con rơi ở ngoài mà anh thì lại... quá nghe lời vợ, nó làm sao dám cho anh biết khi nó có thai?

- Đừng nói VyVy như vậy, VyVy không phải là người nắm đầu chồng đâu. Cái tôi sợ không phải là “quá nghe lời vợ” như chị nói mà tôi sợ đứa con sanh ra không ở cạnh tôi để tôi dạy dỗ. Chị cũng biết thời buổi đó, ai cũng rấp tâm không vượt biên thì cũng chờ giấy tờ đi Mỹ, tôi làm sao biết được chuyện sau này? Thục Khanh thật là đại khi dẫu tôi chuyện nàng có con, nhưng chị cũng kỳ cục, biết rõ Thục Khanh bị ung thư phổi thời kỳ cuối mà không nói rõ cho tôi biết.

- Thì tôi đã cho anh biết Thục Khanh bị ung thư và nói anh đi thăm nó đấy thôi?

Khoa phân trần:

- Tôi cũng đang bàn với VyVy, nhưng chưa kịp làm gì hết thì Thục Khanh đã qua đời, giá mà chị nói rõ nàng sắp chết đến nơi thì có lẽ tôi đã cùng đi với chị trong giờ phút cuối cùng của Thục Khanh rồi. Khoa chép miệng thở dài: Tội nghiệp nàng!

- Gặp rồi anh làm được cái gì? Thục Khanh thật là cứng đầu, mười mấy năm nay, nó không cho tôi hờ môi. Nếu nó chưa chết, nó không bao giờ viết thư nói rõ thân phận đứa nhỏ và nhờ anh cư mang đâu. Mà thôi! Chuyện đã qua rồi, có nói gì thì Thục Khanh cũng đã qua đời, bây giờ hãy giải quyết chuyện trước mắt thì hay hơn. Trong thư Thục Khanh có nói nếu anh không tin, anh có thể đi thử DNA mà.

- Chị đừng nói vậy, chuyện của YY không biết thì thôi, biết rồi tôi phải có trách nhiệm đang hoàng, nhưng nếu chị để YY bên nhà chị rồi gọi điện thoại báo cho tôi biết trước thì hay hơn.

- Anh trách tôi đấy à?

- Tôi đâu dám, bà chị! Nhưng chị đã biết VyVy không thích tôi có con rơi ở ngoài, chị phải cho tôi thời gian giải thích chứ! Tôi đọc thư của Thục Khanh trong phòng ngủ trên lầu, YY với VyVy nói chuyện dưới phòng khách. Nếu nàng biết được YY là con gái của tôi với Thục Khanh thì chuyện gì sẽ xảy ra đây? Theo như thư của Thục Khanh viết thì YY đã biết rõ thân thế của nó rồi, chị có biết ý con bé như thế nào không?

- Anh khỏi lo, con bé ngoan lắm! Nó không trách anh đâu. Nó biết chuyện này là lỗi tại mẹ nó dẫu anh chứ không phải anh bỏ rơi mẹ con nó nên nó không có ý kiến. Sở dĩ tôi không báo cho

anh biết trước mà tự động chở thẳng nó đến nhà anh là ý kiến của nó đấy! Con bé cũng đáo đả lắm! Nó bảo muốn anh bất ngờ để xem anh đối xử với nó như thế nào và cũng muốn biết mặt mũi anh ra sao mà ngày xưa mẹ nó “mê” anh đến bỏ cả tương lai, nhất quyết đẻ con với người mình yêu rồi ôm con để sống trong kỷ niệm. Anh đừng tưởng, con bé tuy sanh và lớn lên ở Mỹ, nhưng lễ phép và nói tiếng Việt không ai bằng. Bây giờ anh có còn lo sợ đứa con không được ở gần để anh dạy dỗ nữa thôi? Phải cảm ơn mẹ nó đấy! Anh có phước mà không biết hưởng.

- Chị đừng nói vậy làm tôi đau lòng.

Chị Sâm mĩa mai:

- Anh mà cũng biết đau lòng nữa sao?

Khoa kêu lên:

- Chứ chị cho tôi là người vô tình vô nghĩa lắm chắc? Rồi chàng thờ dài một tiếng nói luôn: Bây giờ nhờ chị giúp tôi một việc được không?

- Anh nói đi.

- Chị làm ơn đón hộ YY về nhà, cho tôi thời gian chuẩn bị tinh thần cho VyVy xong... chúng tôi sẽ đến đón cháu sớm.

Chị Sâm cười:

- Sớm? Sớm là bao lâu?

- Tôi nghiệp quá! Sao chị cứ hoạnh hộc tôi hoài.

- Tôi hoạnh hộc anh được cái giải gì? Chẳng qua tôi không muốn YY tui mà thôi!

- Chị yên chí, tôi sẽ nói chuyện với YY.

- Đùa với anh vậy thôi chứ tôi có dặn YY, nửa giờ sau tôi quay lại đón nó, tuy nhiên nếu nó thấy tình hình không ổn thì gọi ngay cho tôi, cũng đã đến giờ rồi. Ô kê! Một chút xíu nữa gặp nhau, bái bai.

&

VyVy vừa nói chuyện với YY vừa âm thầm quan sát nó. Thật kỳ lạ, không biết nàng có quá đa nghi không mà sao càng nhìn nó, nàng càng thấy nó giống hệt đứa con trai đầu lòng của nàng. Từ dáng đi, cử chỉ, lời ăn tiếng nói cho đến cái đầu tóc “đờ mi gạc son” cụt ngắn trông y hệt như con trai, chỉ khác nó là con gái cho nên mặt mũi có phần nhẹ nhõm, thanh tao hơn con trai nàng một chút. Trời ơi! Chẳng lẽ nó là “con gái của chồng tôi”? VyVy kêu thầm lên như vậy. Thục Khanh đã viết gì trước khi chết mà lại dặn con gái phải trao tận tay lá thư cho chồng nàng? Tuy giao động nhưng nàng cũng cố gắng giấu nhẹm làm như không có chuyện gì khi hỏi chuyện nó:

- Cháu đến San Jose ở chơi hay có ý định ở luôn đây?

- Thưa cháu không biết.

VyVy vặn:

- Sao lại không biết? Ở là ở, không là không chứ sao lại không biết?

YY trả lời rất khôn:

- Dạ còn tùy “hoàn cảnh” và tùy cháu vui hay buồn.

- Cháu có còn thân nhân ở New York không?

- Dạ cháu còn ông bà nội... hờ, nhưng ông bà rất là già. Gia đình chú Út... hờ đang chăm sóc cho ông bà nội.

VyVy thắc mắc:

- Tại sao lại gọi là ông bà nội hờ?

Con bé trả lời rất trôi chảy:

- Dạ tại mẹ cháu góa chồng lúc còn quá trẻ, không tái giá nên được ông bà nội cưu mang sang Mỹ, sau này tái giá với cha cháu mới đẻ ra cháu nên cháu là... cháu nội hờ.

VyVy thăm phục Thục Khanh dạy con rất khéo, nó nói tiếng Việt rất “chuẩn”, lại còn biết dùng cả tiếng lóng (hờ) lẫn tiếng Hán (tái giá).

Nàng hỏi tiếp:

- Thế bây giờ cha cháu đâu?

- Dạ thưa cháu không biết.

- Cháu không thắc mắc sao?

- Lúc mẹ còn sống, có một lần cháu hỏi đến cha, nhưng mẹ lắc đầu rơi nước mắt, cháu thương mẹ nên không muốn tìm hiểu nữa. Mẹ cháu rất thương cháu và cháu cũng rất thương mẹ. Hai mẹ con cháu sống như thế cũng đủ lắm rồi, cháu không muốn cho mẹ buồn nên không thắc mắc.

VyVy thấy trong lòng bất an khi nghe YY nói về cha nó không rõ ràng, nàng có nên nghi ngờ bậy như vậy không? Nàng rất muốn biết Thục Khanh đã viết gì cho chồng nàng nhưng lại sợ sự thật giống như mình nghĩ nên trong lòng rất bối rối. Đến đây thì Đình Khoa từ trên lầu đi xuống ngồi vào chiếc ghế dài bên cạnh nàng đối diện với YY đang ngồi bên chiếc ghế nhỏ. Chàng vui vẻ thân mật như không có chuyện gì xảy ra:

- Sao đây? Từ nãy giờ hai... ừ cháu nói chuyện gì vui vẻ không?

VyVy nhìn chồng soi mói không trả lời, Đình Khoa “nhột” vì ánh mắt của vợ nên quay sang YY khỏa lấp:

- Sao? “Con” thấy San Jose ra sao?

- Dạ... “con” mới tới nên không biết.

Khoa bình tĩnh trở lại:

- Khí hậu San Jose ôn hòa hơn New York, con ở đây lâu sẽ thấy. Rất dễ chịu.

VyVy đứng lên nói xen vào:

- Cháu uống nước gì? Để tôi đi lấy.

YY vội vàng cản lại:

- Dạ thưa cháu không khát. Cháu vừa mới ăn uống bên nhà dì Sâm xong mới đi. Xin cảm ơn dì.

Mọi người chưa kịp nói gì thêm thì tiếng còi xe “bin bin” của chị Sâm vang lên ngoài đường.

YY ngó đồng hồ đứng lên nói:

- Chắc dì Sâm đến đón con về, Dì hẹn nửa tiếng sẽ quay trở lại, bây giờ đã tới giờ rồi, con xin phép...

Khoa lật đật đứng dậy nói với VyVy:

- Để anh đưa YY ra ngoài.

VyVy đứng trong cửa nhìn theo Đình Khoa khoát vai YY thân mật như “hai bố con”, vừa đi vừa thì thầm chuyện gì nàng không nghe được, trong lòng dấy lên một nỗi buồn băng quơ.

Đình Khoa lợi dụng ít phút đưa YY ra xe của chị Sâm, dặn dò vào lỗ tai nó:

- “Bố”... đã đọc thư của mẹ con rồi. Bố chẳng nghi ngại gì hết, bố rất mừng khi có được một đứa con gái, nhưng con xuất hiện đột ngột làm bố bất ngờ quá! Bố sợ dì VyVy “hết hồn”, con theo dì Sâm về ở tạm nhà dì ít hôm, cho bố thời gian chuẩn bị tinh thần cho dì VyVy, xong xuôi bố sẽ rước con về nhà. Hy vọng con không buồn bố chứ?

YY nheo mắt cười khi thấy sự vui vẻ thân mật của người cha ruột nó vừa mới gặp lần đầu làm nó xúc động không ngờ nên nó cũng đùa:

- Dạ “con” biết rồi “bố”! Bố cứ tự nhiên, con mới nói chuyện với dì ít phút thôi mà con nhận thấy dì rất là... nhạy và thông minh. Xem chừng ra bố phải “dở” dì một nghỉ rồi, chúc bố may mắn.

Khoa chung hứng, chàng thật không ngờ sự gặp gỡ và biết nhau lần đầu tiên giữa bố con chàng lại tốt đẹp và thông cảm đến như vậy. Đúng là liên hệ máu mủ có khác, chàng có cảm tưởng như có một sợi giây vô hình nào đó đang kéo chàng với YY lại gần nhau hơn. Khoa thở ra, sung sướng

quay trở vào nhà, chàng yên tâm nghĩ như thế là xong một bề về YY, bây giờ chỉ còn lo về phía VyVy nữa là xong.

Bữa cơm tối đang ăn dang dở bị YY tới phá đám, VyVy không còn thấy ngon miệng nữa, hai thằng con trai của nàng đã ăn xong và rút lên lầu từ lúc nào. Chỉ còn lại nàng và Khoa ngồi đối diện nhau, mạnh ai nấy vừa ăn vừa đeo đuổi ý nghĩ riêng tư của mình. Nàng cảm thấy tâm tư rất nặng nề, nửa muốn hỏi Khoa về lá thư của Thục Khanh, nửa lại muốn Khoa tự ý đưa ra cho nàng đọc. Phần Khoa cũng bối rối và đắn đo trong lòng không biết có nên đưa lá di thư của Thục Khanh cho vợ xem không? Hay chờ nàng hỏi đến rồi hãy đưa? Cứ thế, mỗi người mang một tâm trạng riêng mà không ai dám nói ra. Bữa cơm trở nên nặng nề, ngượng nghịu...

VyVy dọn dẹp nhà bếp xong xuôi, bước vô phòng ngủ, nàng thấy Khoa không xem tivi trước khi ngủ như thói quen mọi ngày, mà đang nằm gồi hai tay dưới đầu gối thẳng lên trần nhà là nàng biết “có chuyện” rồi. Tự dưng nàng cảm thấy hồi hộp khác thường, làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, nàng cũng tắt đèn đi ngủ ngay chứ không dám xem phim bộ trước khi ngủ như thói quen thường ngày nữa! Nàng linh cảm có một cái gì đó sẽ làm xáo trộn nếp sống hạnh phúc của gia đình nàng. Nàng chỉ mới dám nghĩ đến hai chữ “xáo trộn” thôi chứ không dám nghĩ có thể sẽ làm cho nàng đau khổ không chừng?

Hai vợ chồng cứ nằm yên như thế, một lát sau VyVy vờ thờ đều như đã ngủ say coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng thật ra là nàng đang nghe ngóng và quan sát Khoa trong bóng tối. Có ai rành Khoa hơn nàng? Khoa rất là dễ ngủ, đặt mình xuống một tí là ngáy vang trời đất, thậm chí có hôm nàng còn phải tắt tivi cho Khoa, hôm nay nghe ngóng mãi chẳng thấy chàng “khò”. VyVy liếc nhìn trộm chồng trong bóng tối, tuy không để đèn ngủ, nhưng nhờ quen mắt và ánh trăng phảng phất ngoài cửa sổ, nàng vẫn thấy được là Khoa đang mở mắt thao láo ngó lên trần nhà như đang suy nghĩ cái gì đó lung lăm! Quay qua, quay lại một lát vẫn không thấy Khoa “nói gì” tới mình cả, VyVy mệt mỏi vờ lấy cái gối ôm xoay qua hướng khác để giấc ngủ...

Vừa mới thiu thiu, nàng tỉnh người vì bàn tay Khoa nhẹ nhàng đặt lên vai nàng vuốt ve, mon tron, nàng “feel” được cái hành động của Khoa hôm nay thật là khác thường. Thấy nàng nằm yên không hưởng ứng, Khoa vùi mặt vào tóc nàng lên tiếng: “Ngủ chưa? Ngủ chưa?” Nàng cũng giữ tay Khoa lại, trả lời “khác thường”:

- Bữa nay em... làm biếng quá! Ngủ đi anh!

Khoa không trả lời, chàng ôm ghì lấy vợ, vùi mặt vào tóc nàng nằm yên, VyVy nghĩ trong bụng chắc chắn “có chuyện” rồi. Hôm nay là tối thứ sáu, VyVy trả lời trái với “thời khóa biểu” như vậy mà Khoa chịu “nằm yên” thì kể cũng lạ. VyVy thương Khoa ở chỗ đó, dù “có chuyện” hay không có chuyện, lúc nào Khoa cũng rất là lịch sự trong chuyện vợ chồng, chàng luôn luôn biết “chờ” chứ không ích kỷ “hưởng” một mình. Nhưng hôm nay trong lòng VyVy không yên, nàng cứ lo sợ chuyện của YY trở thành sự thật giống như nàng nghĩ, mà Khoa là một người đàn ông đầy lòng trách nhiệm nên đầu óc nàng rối rắm như tơ vò không biết tính sao. Tại sao nàng không dám hỏi thẳng Khoa? Tại sao Khoa không chịu nói gì hết sau khi YY ra về? Nhất là không đá động gì đến bức thư của Thục Khanh, điều này làm cho VyVy càng nghi ngờ hơn nữa. Hỏi nào đến giờ Khoa đâu có giấu VyVy chuyện gì, sao bỗng dưng hôm nay chàng yên lặng khác thường? Hàng trăm câu hỏi hiện ra trong óc nàng. Đêm cũng đã khuya lắm rồi, VyVy biết Khoa vẫn còn thức, nhưng nàng không muốn làm lớn chuyện bởi sáng ngày mai Khoa còn phải đi làm. Tuy là thứ bảy, chúa nhật nhưng vì “title engineer” lại làm xếp nên cho dù là “weekend” mà việc chưa xong thì cũng vẫn phải làm như thường. Nàng quay qua ôm trả lại chồng, vuốt ve sóng lưng “dỗ” cho chàng ngủ:

- Ngủ đi anh, mai sáng còn phải đi làm. Và rồi Khoa chưa kịp “khò, khò” thì VyVy đã “thăng” trước hỏi nào không hay...

Buổi sáng, Khoa vừa ra khỏi nhà là VyVy cũng ngồi bật dậy lục tung mấy cái ngăn kéo bàn “bureau” của Khoa lên hết để tìm lá di thư của Thục Khanh đem qua, nằng nóng ruột muốn biết rõ câu chuyện trước khi Khoa vào đề mà tìm hoài không thấy đâu hết. Chẳng lẽ Khoa mang theo trong người? Rõ ràng tối hôm qua nằng thấy Khoa cầm thư đi lên lầu, khi trở xuống không thấy chàng đá động gì đến bức thư cả, như vậy chắc chắn là phải có “problem” rồi. Nghĩ thế, nằng đâm lo sợ và cáu kỉnh vì không tìm được lá thư, nằng hậm hực ngồi khóc một mình, hai tay nắm lại đấm thùm thụp xuống giường. Tại sao vậy? Tại sao vậy? Em là vợ anh mà? Hồi nào tới giờ có chuyện gì anh cũng kể em nghe, mà sao bây giờ chỉ một lá thư của Thục Khanh thôi anh lại trở nên im lặng khác thường như vậy? Chẳng lẽ bà đã chết rồi mà vẫn còn quan trọng và ảnh hưởng đối với anh dữ vậy sao? Như vậy bao nhiêu năm tình nghĩa vợ chồng của em vẫn không bằng một “bà nội” Thục Khanh hay sao?

Khóc lóc, vật vã một hồi thấm mệt, nằng nằm vật ra giường suy nghĩ, nằng không hề chối cãi là nằng ghen. Vâng đúng vậy! Hồi còn trẻ sao nằng không biết ghen để bây giờ già đầu rồi lại đâm vớ vẩn. Biết vậy hồi đó không nên để cho Khoa tự do quá với Thục Khanh, ai ngờ cái dư âm nó còn kéo dài đến đời sau. Chẳng hiểu cái con bé YY có liên quan gì đến Khoa không? Tại sao lại phải giao tận tay Khoa cái lá thư của mẹ nó? Nằng không khó chịu với YY nhưng nằng tức vì nghĩ Khoa xem nằng giống như là người ngoài vậy! Phải chi chàng đưa ngay lá thư cho nằng xem để cùng nhau bàn bạc giải quyết... Nghĩ đến đây nằng khựng lại... Chết cha! Nếu lá thư đó nói YY là con của Đình Khoa liệu chàng có dám đưa thư cho mình xem không? Chàng đã từng biết mình không muốn chàng có con rơi ở ngoài mà? Nằng ngồi bật dậy với một ý nghĩ: tội quái gì mà suy nghĩ cho thêm tức, “bà nội” Sâm phải biết rõ chuyện này! Đầu dây mối nhợ là do bà hể. Bà lo chôn cất Thục Khanh và dẫn con bé YY về đây mà! Thế là nằng quay số điện thoại nhà Sâm ngay, giọng sục sục:

- A lô! Chị Sâm hả? Em VyVy đây!

- A! VyVy! Em sao vậy? Bị cảm hả? Sao giọng nghe “ngheét mũi” vậy?

VyVy “hịt hít” nấc lên vài tiếng không trả lời, chị Sâm ngập ngừng đoán:

- Em... khóc hả? Có chuyện gì vậy?

VyVy lau nước mắt:

- Chị Sâm! Em có hai câu hỏi muốn hỏi chị, chị có sẵn lòng trả lời em không?

- Về chuyện gì mới được?

- Về chuyện Thục Khanh và YY.

- Em cứ hỏi, chị biết tới đâu trả lời tới đó.

- Em muốn biết YY... có phải là con của Đình Khoa không? Chị trả lời thành thật cho em biết câu hỏi này trước rồi em sẽ hỏi câu hỏi thứ hai.

Chị Sâm kêu lên:

- Uả! Em chưa đọc lá thư của Thục Khanh hả?

- Như vậy là đúng rồi, phải không?

Chị Sâm không xác nhận mà lật đật:

- VyVy! Em bình tĩnh một chút...

VyVy ngắt lời chị Sâm:

- Chị Sâm! Em bây giờ rất là bình tĩnh, chị biết từ tối hôm qua đến giờ, kể từ sau khi YY ra về, Đình Khoa rất là trầm ngâm, không đưa lá thư của Thục Khanh cho em đọc cũng không giải thích gì cả. Em suy nghĩ cả đêm, em nghi ngờ thân thể con bé YY, em nghĩ chắc ảnh khó mở miệng, cho nên em tính tìm lá thư đọc trước để hiểu rõ câu chuyện mà tìm hoài không được. Em nghĩ là ảnh đem theo đi làm luôn rồi. Em không muốn vì bất cứ chuyện lớn, chuyện nhỏ gì của những ngày bay bướm xa xưa của chồng em mà làm ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình. Nên em

phôn hỏi chị cho rõ chuyện để cùng Khoa giải quyết, chứ nếu chờ ảnh mở miệng em e là ảnh ngại không biết đến bao lâu mới chịu nói đây?

Chị Sâm thở phào nhẹ nhõm, chị cứ sợ VyVy ghen rồi làm bậy, chị gật gù:

- Em nói đúng! Chuyện gì thì cũng đã xảy ra rồi, nên giải quyết chuyện trước mắt hơn là quay ngược trở lại, câu hỏi thứ hai là gì?

- Đình Khoa có liên quan gì đến việc Thục Khanh có con không?

Chị Sâm thắc mắc:

- “Hắn” là cha của YY thì làm sao không “liên quan” được? Em hỏi gì lạ vậy?

VyVy cười:

- Xin lỗi chị em nói không được rõ ràng. Ý em muốn hỏi Đình Khoa có đồng lõa với Thục Khanh trong việc dẫu em để có con với nhau không?

Chị Sâm vội vàng:

- Ấy không! Không! Chuyện này chị bảo đảm Đình Khoa vô tội.

- Làm sao chị biết?

Chị Sâm giải thích:

- Tại em chưa đọc lá thư của Thục Khanh, thôi để chị nói em nghe luôn cho rõ ràng. Sau khi em sanh cháu Đăng Khoa xong (là con trai đầu lòng của vợ chồng VyVy) Thục Khanh thềm có một đứa con với Đình Khoa lắm! Nhưng nó biết em không bao giờ chịu để cho Khoa sanh con với người đàn bà khác cho nên nó dẫu Khoa, không kế hoạch hóa gia đình để có bầu rồi ôm bụng sang Mỹ đẻ. Điều này chị biết ngay từ lúc Thục Khanh mới cần bầu, chính chị đưa nó đi khám thai mà. Thục Khanh không dẫu chị chuyện gì hết nhưng yêu cầu chị giữ kín không nói với vợ chồng em. Vì vậy nó mới dứt khoát, nhất định không chịu gặp vợ chồng em hỏi còn ở VN, em nhớ không? Nhưng không ngờ nó vẫn số, trước khi chết, nó đã nói rõ thân thế của YY cho YY biết, và vì thương con còn quá nhỏ không biết nương tựa vào ai nên viết thư trao lại...

Đến đây chị hơi “ngại” miệng một chút. Đầu giây bên kia VyVy dục:

- Chị cứ nói tiếp, đừng ngại, em đang nghe. Dù gì cũng phải giải quyết chứ đâu có thể dẫu hoài được.

Chị Sâm tới luôn:

- Nó trao con gái trả lại cho chồng em và xin lỗi em chuyện ngày xưa nó đã làm. Xin em tha thứ và chấp nhận “đứa con rơi” tội nghiệp của nó thì nó muôn vàn đội ơn em. Nó còn dặn trong thư nếu Khoa không tin thì cứ đi thử DNA, nó không giận đâu. Chị chỉ nói lại lời bức thư của Thục Khanh thôi, em đọc thư sẽ rõ hơn. Tội nghiệp lắm! Thục Khanh nuôi con một mình 17 năm qua cực khổ lắm! Nó biết là lỗi tại nó muốn như vậy nên không cho chị hở môi cho ai biết. Bây giờ Thục Khanh qua đời rồi, thôi thì tùy em, cái gì hỷ xả được thì hỷ xả, đứa nhỏ vô tội em à!

Chị Sâm nói đúng, YY vô tội. VyVy đã chịu tìm hiểu câu chuyện thì nàng cũng rất sáng suốt để nhận định câu chuyện, “công tư phân minh” ai làm nấy chịu chứ nàng đâu có “giận vơ” bao giờ. Thục Khanh thật là quá đáng dám qua mặt nàng lên để con với chồng nàng không nói một tiếng nào, nhưng thôi người đã chết thì chuyện gì cũng hết. May mà Đình Khoa vô tình chứ nếu “có tình” là... chết với “bà”, thảo nào chàng khó mở miệng. Mặc dù không phải lỗi ở chàng, nhưng dù gì thì cũng đã vi phạm lời giao ước “không được có con rơi ở ngoài”. Ô hay! Nhưng mà mình cũng có thông một câu: “Nếu rủi...”, thì đây là rủi thiệt! Thôi thì đứng lên thu dọn tàn cuộc vì sự bay bướm của chồng cho xong. Dù gì nàng cũng không có con gái, con của Thục Khanh thì cũng như con nàng, nó cũng mang giòng máu của Khoa như hai đứa con trai của nàng vậy. Nàng hy vọng với tình thương và đôi tay rộng mở của nàng sẽ bù đắp nỗi buồn mất mẹ và đem lại phần nào an ủi, vui vẻ cho YY trong những chuỗi ngày sắp tới sau này.

VyVy gọi hai đứa con trai (vì bây giờ chúng vừa bắt đầu nghỉ hè) phụ nàng dọn dẹp lại cái phòng “computer” cho ngăn nắp, gọn gàng, thay màn cửa sô màu hoa cà (vì ngày xưa Thục Khanh thích màu cà). Kê thêm cái giường nhỏ, trái “ra”giường, mền, gối mới thơm phức cũng cùng màu hoa cà để chuẩn bị đón “con gái” về. Nàng giải thích với hai đứa con trai:

- Ngày xưa, bố “thương” hai người đàn bà một lượt, nhưng mẹ là vợ chính thức nên người đàn bà kia không thể trở thành vợ bố được. Dì có một đứa con gái với bố, thất lạc nhau 17 năm bây giờ mới gặp lại được. Người đàn bà kia đã chết, chị không có chỗ ở, bố mẹ chuẩn bị phòng này để đón chị về ở chung. Chị lớn hơn Đoàn Khoa (con trai như nhì của VyVy) 3 tuổi nên làm chị, nhưng nhỏ hơn Đăng Khoa (đứa con trai đầu lòng) 2 tuổi nên làm em con.

Hai đứa con trai của nàng gật đầu vui vẻ, chấp nhận dễ dàng, nàng cũng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm không còn ghen tuông nữa khi nghĩ Khoa vô tội. Thục Khanh giờ đã chết, con bé YY thiệt thòi nhất, vì thiếu tình cha từ tấm bé, bây giờ lại thêm mồ côi mẹ. Trong khi hai đứa con nàng được đầy đủ tình thương cha mẹ trong một gia đình vẹn toàn, hạnh phúc. Sao nàng lại không thể mở lòng ra với một đứa bé mồ côi nhất là đứa bé đó lại là con của chồng nàng?

Chiều hôm đó Khoa đi làm về, nàng đón chồng vui vẻ ra mặt, nhưng dấu không cho chàng biết nàng đã rõ câu chuyện và sắp đặt kế hoạch đầu đó xong xuôi hết rồi. Buổi tối, cơm nước xong, Khoa đi vào phòng “computer”. VyVy theo sau lưng, Khoa ngạc nhiên khi thấy căn phòng được kê dọn lại thành một cái phòng ngủ đẹp như phòng con gái. Chiếc bàn “computer” của chàng biến mất, thay vào đó là một chiếc bàn học có lọ hoa tươi và bình cắm bút thế thôi! Khoa kêu toáng lên:

- Ủa! “Computer” của anh đâu mất rồi VyVy?

VyVy đứng sau lưng vòng tay ôm ngang bụng Khoa nói:

- Ngày mai mình đi đón... “con gái” về đi anh.

Khoa quay ngoắt lại:

- Em nói cái gì?

VyVy nhắc lại:

- Ngày mai mình sang nhà chị Sâm đón “con gái” về.

Lỗi tai Khoa lúng túng tưởng mình nghe lầm, chàng trợn mắt:

- Em đã biết?

VyVy cười vui vẻ:

- Anh không thấy em dọn dẹp căn phòng này cho YY sao?

Khoa sung sướng quá, chàng nhắc bổng VyVy lên xoay vòng vòng:

- Vợ tôi tốt quá! Vợ tôi tuyệt vời quá!

VyVy la lên:

- Bỏ em xuống, em chóng mặt quá nè!

Khoa đặt VyVy xuống cười tươi rói:

- Làm anh hồi hộp suốt từ đêm hôm qua đến bây giờ, anh cứ suy nghĩ không biết phải giải thích với em như thế nào đây để đón YY vào nhà.

VyVy chìa tay:

- Lá thư của Thục Khanh đâu?

Khoa cười ngượng nghịu:

- Em còn cần đọc bức thư đó nữa sao?

- Em đã hiểu rõ câu chuyện qua chị Sâm rồi, nhưng em muốn biết chi tiết hơn ở “nhân vật chánh”, bộ “có gì” hay sao mà dấu không cho em đọc?

Khoa cười cười, gãi đầu thành thật khai báo:

- “Có gì” là cái chắc, nhưng chuyện của YY anh xin thề là anh hoàn toàn không biết một tí gì hết cho đến khi đọc được lá thư của Thục Khanh tối ngày hôm qua. Rồi Khoa móc trong túi quần

ra, đưa lá thư cho VyVy, nói đùa: “Tôi hôm nay là đúng 24 tiếng đồng hồ, anh chưa đưa cho em đọc là tại anh thương em, sợ làm em tổn thương. Cam đoan khai đúng sự thật một chăm phần chăm, nếu có nửa lời gian dối, xin chịu hình phạt... quý.”

VyVy một tay đón lấy lá thư, một tay xia vào trán Khoa:

- Cái mặt anh nham nhở quá đi thôi! Rồi nàng gật gù: Coi như anh thành thật, tha cho anh lần này và cũng là lần cuối. Nàng điếm vào mặt Khoa: Em không muốn lâu lâu lại có một đứa con “ngang hông” xuất hiện như vậy nữa là cho anh ra khỏi nhà luôn chứ đừng hòng... Vy Vy chu mỏ, liếc xéo Khoa lườm lườm...

Đình Khoa vội vàng ôm lấy vợ tía lia tía lia:

- Làm gì có, anh cặp bồ với ai ngày xưa em kiểm soát biết hết mà! Anh có dám dấu em lên lút với ai đâu? Đừng lo! Đừng lo! Anh bảo đảm với em, hết rồi, sẽ không có ai nữa, Khoa đưa một ngón tay lên: Một mình em thôi! Một mình em thôi...

Rồi Khoa nhắm mắt lại, môi chàng tham lam tìm lấy môi VyVy và tiện tay khóa cánh cửa phòng computer lại... VyVy cũng không phản đối bởi hôm nay là thứ bảy “week-end” mà. Nàng thì thâm vào lỗ tai Khoa:

- Ngày mai Chúa nhật, mình đi đón YY về để chúng ta đoàn tụ cả nhà. Nhất anh rồi nhé! Đình Khoa, “Happy Father’s day”...

Tôn Nữ Mặc Giao

LÃNG MẠN CỦA MÌNH

Lang thang bụng đói, bọt sôi
Tay đan tay ngắm mây trôi cuối trời
Hái chùm trứng cá chia đôi
Mỗi người một nửa, no rồi... tình chung!
Á Nghi, 27.6.2023

AI SẼ CỨU DÂN?

Cảnh Nước mắt ngày càng gần như thật
Nhà đã tan, từng ngõ ngách giặc tràn
Bao cây ngàn thương Bản Giốc, thở than
Bao vách núi khóc Nam Quan vắng vắng!
Ý Nga, 24.6.2023

LẬP ỦY BAN

Ủy Ban Nghiên Cứu Chiến Lược
Tìm ra thì phải làm gì?
Dẹp sạch Việt gian cho được
Mới mong bảo vệ thành trì!
Ý Nga, 24.6.2023

KHOE RỒI CHÊ

Kẻ khoe nhà trên cao
Chê người vùng thấp kém,
Người khoe vườn rất rộng
Chê nhà hẹp còn rào...

Chỉ toàn chê với khoe

CHỌN EM

Em ơi! Em nhất trần đời!
Chẳng ai biết hết, trừ người như anh
Chẳng đơn sơ giỏi, hiền, xinh
Chính là ở chỗ vô hình, tuyệt hương!
Á Nghi, 27.6.2023

Ả “THI SĨ” KHÙNG

Nói lấp bắp vụng về.
Nghe ngô nghê ngờ nghệch
Vòng vo ý, cà kê
Khen: “Cộng cho trực lợi...”
Ông ẹo ý ốm ở
Đi hai hàng khắp khểnh
Tập tễnh như trẻ thơ
Rủ người cùng... khắp khiêng?
Ý Nga, 24.6.2023

ĐỘT TỬ

Nghe bạn kể chuyện buồn:
“Nhà còn năm chị em
Thằng em trai mập nhất
Tuổi lão đang tròn trềm
Cứ khoe còn nhỏ nhít.
Nó tưởng đời thên thang
Không lo giữ sức khỏe...
Chợt một ngày giữa đàng
Ngồi nghỉ ngơi... mà ngủ

Chanh chua men hèm, mẻ...
Người tốt chẳng buồn nghe
Đành rời đi lặng lẽ.
Ý Nga, 23.6.2023

Tròn một giấc... thiên thu"
Ý Nga, 23.6.2023

ĐÚA CON RƠI

VyVy vớ lấy tấm khăn lông lớn quấn quanh người, bước ra khỏi bồn tắm thì Khoa đã khò... khò... VyVy nhìn chồng mỉm cười, lắc đầu, lẩm bẩm: “Để ngủ thì thôi!” Rồi nàng bước đến trước tấm kính lớn vĩ đại được thay toàn bộ cho cánh cửa closet phòng master của hai vợ chồng, mở bung tấm khăn choàng ra, xoay qua, nghiêng lại, ngấm mãi cái bụng... xệ hai con của mình mà lắc đầu hồi hận. Ngày xưa đã không nghe lời mẹ, nằm sấp, hơ than khi sanh đứa con đầu lòng để bây giờ khi có thêm đứa con thứ nhì cái bụng cứ sò ra như người chữa bốn tháng vậy.

Thường ngày Khoa đi làm, cái job của nàng là ở nhà baby-sit, lo cơm nước và chăm sóc các con cho đến tối mịt mới được tắm rửa nên nàng ít có thì giờ ngó tới nhan sắc của mình. Hôm nay, weekend được rảnh rỗi mới cùng Khoa đưa các con đi ăn trưa ở ngoài về. Trời mùa hè khá nóng nực, chịu không được nàng nhảy vào bồn tắm một mách cho nó khõe cái thân thì Khoa đã lăn quay ra ngủ từ hồi nào. Sẵn đó VyVy mới có dịp “ngấm ngấm” lại thân thể của mình.

- Còn được lắm! Chưa đến nổi nào, ngấm mãi!

VyVy giật nảy mình, phản ứng tự nhiên khoanh vôi hai tay trước ngực, chạy a lại đê lên người Khoa vừa đâm thùm thụp vừa la lên để chữa thẹn:

- Á! Cái anh này ngó lên người ta. Dzô dziên quá! Dzô dziên quá!

Khoa vừa cười vừa nắm hai tay VyVy lại vừa nói:

- Ai ngó lên em hồi nào? Khi không người ta đang thiu thiu nghỉ trưa, ai biểu tự dung đến trước mặt người ta ẹo qua ẹo lại làm chi? Mặc dù nhắm mắt, nhưng anh vẫn feel được có cái gì chột tối, chột sáng trước mắt, cho nên mở mắt ra nhìn... Thì ra (chàng cười) vợ tôi đang... thoát y vũ. Tuy là vợ chồng bấy nhiêu năm, đã có với nhau 2 mặt con, nhưng chưa bao giờ VyVy “tênh hênh” lộ liễu trước mặt chồng giữa thanh thiên bạch nhật như hôm nay cho nên nàng ngượng lắm! Vẫn cứ ôm chặt lấy chồng miệng la bài hời:

- Dzô dziên quá! Dzô dziên quá! Không được nói nữa! Không được nói nữa!

Khoa lật ngửa VyVy trở lại, vói tay kéo tấm rèm cửa sổ cho căn phòng tối đi rồi thì thâm vào lỗ tai nàng:

- Còn hấp dẫn anh lắm!

VyVy cũng được trớn ôm vòng lấy cổ chồng rị xuống:

- Thì ra “ngấm” lâu lắm rồi nên... nổi con phải không?

Khoa gật đầu không nhìn nàng mà nhìn vào bờ vai mát rượi của nàng, cặp mắt lạc đi vì đam mê. Khoa có cái thú thích được ngấm nhìn bờ vai thon của đàn bà (chứ không phải bờ vai lực sĩ). May cho VyVy, nước da tuy không được trắng trẻo và chẳng bằng ai, nhưng có được cái cổ và bờ vai thon thả mịn màng nên Khoa mê lắm!

- Với cái tuổi của em, giữ được như vậy là khá lắm rồi!” Khoa thì thầm như vậy. Chàng ôm chặt lấy vai vợ, vùi mặt vào vùng tóc ướt còn thơm phức mùi shampoo mới gội, hôn lấy hôn để vào cằm cổ nàng. VyVy nhắm mắt lại tận hưởng cơn mưa tình ái của chồng. Cả hai quên hết đất trời...

VyVy chống cùi chỏ tay xuống nệm, bàn tay bợ lấy cái đầu, nghiêng mình ngắm nhìn Khoa nhắm mắt thờ đều như một đứa trẻ sau bữa cơm no. Nàng đưa ngón tay trở, dùng móng nhọn khều khều, nghịch nghịch những giọt mồ hôi đọng trên lưng Khoa nom lóng lánh như những “đầu ái ân”. Và mỉm cười khi hồi tưởng lại giây phút đam mê vừa qua mà dư âm như vẫn còn rung cảm trên từng làn da, sợi tóc.

Khoa lẩn mình ự hự kêu: “Nhật anh”.

VyVy lẩn theo hỏi nhỏ:

- Em với Thục Khanh anh thích ai hơn?

Khoa túm túm:

- Về phương diện nào?

VyVy nhăn mặt:

- Anh đừng giả bộ.

Khoa cười “búng” vào mũi nàng một cái nói:

- Chẳng ai hơn ai cả.

- Là sao?

- Là tại vì cả hai đều... “chết” dưới tay anh.

VyVy bĩu môi:

- Xi! Cứ nói bảnh, Làm tàng hoại.

Khoa kéo tấm khăn lông đắp ngang bụng nằm ngay ngắn trở lại, hai tay khoanh lại gối dưới đầu nghiêm trang nói với VyVy:

- Anh định đi Newyork thăm Thục Khanh.

- Sạo!

Sở dĩ VyVy mạnh miệng nói chắc như bấp một tiếng “sạo” là vì bao nhiêu năm nay, dễ thường cũng đến 18, 19 năm, kể từ sau sinh nhật 1 tuổi của đứa con trai đầu lòng của nàng được vài tháng là Thục Khanh theo gia đình chồng đi Mỹ. Kể từ đó, không bao giờ còn liên lạc cho đến khi vợ chồng nàng và đứa con trai 5 tuổi đặt chân đến phi trường San Jose, sau thục Khanh 4 năm. Một người bạn thân của Thục Khanh và cũng là bạn thân của hai vợ chồng nàng ra đón, cho biết Thục Khanh hiện sống ở Newyork với một đứa con gái. Rồi vì cuộc sống bận rộn cho nên cũng chẳng ai hỏi thăm ai cho đến bây giờ. Mười mấy năm qua, đứa con trai lớn của nàng đã 19 tuổi, thằng kẻ cũng 14, bỗng dưng Khoa đòi đi gặp Thục Khanh thì làm sao nàng tin được. Nhưng không ngờ Khoa lại nghiêm nghị gặt đầu:

- Anh nói thật đó!

VyVy cười hóm hỉnh chỉ vào mặt Khoa đùa:

- Hèn gì... hồi nãy... “yêu” em nhiều là để....

Khoa kéo tay VyVy xuống nhìn mặt:

- Đùng nghĩ bây, cách đây một tháng chị Sâm (là người bạn thân của cả Thực Khanh lẫn vợ chồng Khoa) nói với anh hình như Thực Khanh bị ung thư nặng lắm! Có thu xếp đi thăm Thực Khanh được không? Anh chưa trả lời vì nghĩ người ta đã có chồng có con mình thăm viếng sợ không tiện. Không biết chồng Thực Khanh có biết tội anh ngày xưa đã từng một thời “già nhân ngãi non vợ chồng” không? Và lại lúc chia tay, Thực Khanh tự cắt đứt liên lạc không muốn gặp tội mình và yêu cầu mình đừng tìm gặp Thực Khanh chứ đâu phải tội mình không muốn gặp. Mãi đến hôm qua anh mới điện thoại cho chị Sâm định hỏi xin chị ấy số điện thoại của Thực Khanh rồi đưa em gọi hỏi thăm đại xem sao. Nhưng con gái chị ấy nói chị ấy đi New York để lo cho một người bạn thân đang hấp hối. Anh nghĩ người bạn đó chắc là Thực Khanh.

- Rồi bây giờ anh tính làm sao?

- Anh định nếu em đồng ý, anh mới xin con gái chị Sâm số điện thoại bên New York để liên lạc với chị ấy hỏi cho rõ ràng. Sáng thứ hai anh vô sở lấy phép xin nghỉ và mua vé máy bay đi luôn, em thấy sao?

VyVy trầm ngâm:

- Nếu đúng là Thực Khanh thì chẳng những anh mà em cũng nên đi nữa! Người ta nói nghĩa tử là nghĩa tận mà. Mặc kệ ngày xưa Thực Khanh nói sao. Sống không chịu gặp chứ chết cũng phải cho người ta đưa tiễn chứ? Em mặc kệ, anh cứ liên lạc với chị Sâm đi rồi tính. Phần anh, anh cứ lo, phần em, em sẽ điện thoại báo cho những người gửi con biết để họ gửi tạm đâu đó rồi mình đi về sẽ hay.

Khoa gọi điện thoại sang nhà Sâm, đưa con gái của Sâm trả lời:

- Thưa bác! Mẹ cháu nói tang lễ xong xuôi hết rồi, tối thứ hai mẹ cháu về đến San

Jose.

- Cháu có biết người bạn qua đời của mẹ cháu tên gì hay không?

- Dạ thưa cháu không biết, chỉ nghe mẹ cháu nói là một người bạn gái rất thân từ hồi còn trẻ ở VN ngày xưa. Bác có cần lấy số điện thoại ở New York để nói chuyện với mẹ cháu không ạ?

- Bác nghĩ là không cần thiết, chờ mẹ cháu về cũng được. Cảm ơn cháu, chào cháu.

*

* *

Thực Khanh và Khoa là bạn chung sở. Lúc ấy là khoảng thời gian sau 1975, khi Cộng Sản đã cưỡng chiếm miền Nam. Thực Khanh tuy là gái miền Nam nhưng có cha đi tập kết ra Bắc, nay trở về làm lớn nên có chức quyền, đã “tiếp thu” ngân hàng nơi Khoa làm việc và đưa con gái là Thực Khanh vào làm công nhân viên nhà nước. Thực Khanh lúc ấy là gái goá chưa có con, còn trẻ măng lại có sắc nên các chàng thanh niên chưa vợ đều ngắm nghía, trong số đó có cả Khoa. Mặc dù lúc đó Khoa đã có VyVy, không hiểu vì hợp nhãn sao đó, mà cả hai chết mê chết mệt, bỏ cả cơ quan đi “du hí” lu bù. VyVy lúc đó mới lấy Khoa nên còn rất ngây thơ và chân thật, chồng bảo sao nghe vậy. Về sau từ từ Khoa đi quá trớn, ngày nào cũng quá nửa đêm mới về đến nhà. VyVy đêm nào cũng âm thầm ngồi bó gối trong bóng tối trên chiếc ghế đá ngoài sân cho muỗi chích, chờ Khoa về để mở cửa. Lúc ấy Khoa đang ở rể nhà cha mẹ của VyVy, VyVy sợ Khoa về trễ, nhấn chuông, cha mẹ thức giấc và làm phiền hai cụ phải ra mở cửa cho nên nằng làm công việc này để cha mẹ khỏi thức mất. Lúc đầu VyVy còn vui vẻ, hồn nhiên, lú lo khi mở cửa cho chồng về nhưng cái gì cũng có limit của nó, nếu over thì sẽ... mít ướt mà thôi.

Có một hôm về gần đến nhà, xe trục trặc chết máy, Khoa xuống xe dắt bộ vào nhà, bắt gặp VyVy ngồi bó gối, gục mặt âm thầm khóc trong bóng tối chờ chàng mà không biết Khoa đã về vì không có tiếng nổ của xe gắn máy. Khoa khẽ lên tiếng gọi, VyVy mới ngẩng đầu chạy ra mở cửa. Thấy mắt nàng long lanh ướt lệ, Khoa hoảng hốt ôm nàng vào lòng dỗ dành. Lúc đó, VyVy mới ôm chầm lấy Khoa khóc nức nở nhưng cố nén lại thành tức tưởi chứ không dám khóc lớn sợ cha mẹ biết. Nàng vừa sụt sịt vừa nói:

- Không sao đâu, anh cứ đi đi, em chờ cửa được mà. Tại em nhớ anh quá, em khóc chứ không phải ngăn cản không muốn cho anh đi chơi. Em giống như một đứa trẻ ngóng mẹ đi chợ, mà anh ví như một người mẹ. Đứa trẻ trông mẹ đi chợ về lâu quá, nó nhớ nó khóc thế thôi!

Khoa hồi hận quá! Từ đó không đi khuya nữa. Khoa thành thật kể cho VyVy nghe quan hệ giữa chàng và Thục Khanh rồi nói:

- Trong đời anh, anh chỉ ao ước có được một người vợ hiền như em và bên lề cuộc đời có được một người tình là đủ rồi.

Sao lúc đó VyVy không thấy ghen một chút nào hết, nàng còn hỏi Khoa:

- Anh có yêu Thục Khanh không?

Khoa thành thật trả lời:

- Nếu không thích nhau thì làm sao mà tìm đến nhau được.

Nghe Khoa nói, VyVy mếu máo:

- Vậy em là cái gì?

Khoa ôm nàng vào lòng cười:

- Em là vợ, muôn đời không bao giờ anh bỏ em được.

Nhưng VyVy không chịu, nàng phụng phịu:

- Em không muốn! Em muốn anh phải yêu em cơ.

Khoa bẹo má nàng giải thích:

- Em ngu lắm! Làm vợ, anh thương em, anh phải chăm sóc và lo cho em suốt đời và dĩ nhiên trong đó cũng có cái tình yêu thương của vợ chồng chứ! Không yêu làm sao mà lấy nhau được. Còn làm người yêu, người tình chỉ là một thoáng đam mê, xong ai về nhà nấy, anh không phải có cái trách nhiệm trên cuộc đời họ như em, hiểu chưa?

Sau đó không còn thấy Khoa đi đêm và cũng không nghe Khoa nhắc gì đến Thục Khanh nữa. Câu chuyện tưởng chìm vào quên lãng. Nào ngờ có một buổi chiều Khoa đi làm về, VyVy đu tòn ten theo cánh tay chồng đi lên cầu thang (phòng của vợ chồng nàng ở trên lầu) VyVy ngửi được một cái mùi là lạ thoảng qua lỗ mũi. Nàng bám lấy vai Khoa kê mũi hít lung tung rồi hỏi:

- Anh vừa mới đi với bà Khanh về phải không?

Khoa cười không chối cãi:

- Đàn bà “tinh” thật. Sao em biết?

VyVy sụ mặt:

- Em nghĩ thấy mùi nước hoa lạ trên người anh, không phải mùi bình thường của anh.

Thế là nước mắt lưng tròng, sắp sửa “mít ướt” thì Khoa vội vã đưa một ngón tay lên môi “suyt” một tiếng và kéo nhanh nàng vào phòng sợ bố mẹ vợ và mọi người biết, rồi chàng nhỏ giọng:

- Sao đây, vợ tôi?

VyVy không thềm nói một tiếng nào hết, nhào lên giường ôm gối khóc thút thít. Khoa ôm vai nàng xoa xoa:

- Sao dzậy? Anh vẫn thương em đây đủ mà! Có mắt mát gì đâu?

Rồi Khoa giả lả:

- Người ta chỉ hưởng ké chút xíu phần dư thừa của em thôi mà.

VyVy hất tay Khoa ra, vùng văng:

- Anh đừng có vô duyên quá! Em không có giỡn à nhe!

Khoa vẫn cù nhây:

- Thì anh cũng đâu có giỡn, anh nói thiệt mà!

VyVy hậm hực:

- Em hỏi anh, tại sao anh đi với “bả” mà không nói cho em biết?

Khoa chưng hửng:

- Uả! Anh tưởng em okê rồi?

- Okê cái gì? Khoa giải thích:

- Okê là không đi đêm nữa, còn ban ngày muốn đi đâu thì đi.

VyVy tức quá bù lu bù loa:

- Nhưng anh phải kể cho em nghe. Em muốn nhất cử nhất động gì của anh, em cũng phải biết hết thì em mới không ghen, còn dẫu em như vậy em tức lắm!

Rồi VyVy lại vật vã, khóc hu hu như con nít. Khoa tức cười quá mà không dám cười, chỉ ôm nàng vào lòng khóa lấp:

- Okê! Từ nay, mỗi lần đi đâu với bả anh đều cho em biết hết, chịu chưa?

VyVy ngồi lên nói:

- Không chịu, em muốn nghe chi tiết cơ, nói đi! Anh có... “áy” bả không?

Khoa nhăn mặt:

- Ai mà kể cái chuyện đó!

VyVy chau môi:

- Không kể thì khỏi đi.

Khoa lật đật ôm vợ vào lòng trả lời:

- Được rồi! Được rồi! Có! Chịu chưa?

Thế là VyVy lại mếu máo:

- Thấy chưa? Vậy mà anh nói anh thương em.

VyVy định “hu hu” lên nữa thì Khoa đã nhanh nhẹn trám ngay một nụ hôn vào miệng nàng. Mặc cho VyVy vùng vẫy, đẩy xô, Khoa vẫn khóa chặt miệng nàng lại bằng nụ hôn môi của chàng. Đám đá lung tung vẫn không thoát được vòng tay Khoa, VyVy đành phải nằm yên mở mắt thao láo nhìn Khoa. Thấy VyVy không làm dữ nữa, Khoa mới từ từ buông VyVy ra hỏi:

- Hết giận chưa?

VyVy đúng là con nít, vừa khóc đó lại cười ngay. Nàng lăn xuống chân giường vớ lấy cái gối ôm, ngồi bó gối, tùm tùm nhìn Khoa lườm lườm:

- Nói cho em biết, anh “ấy” bà có giống em không?

Khoa úp mở trêu VyVy:

- Giống làm sao được.

VyVy la lên:

- Vậy là anh thương bà hơn em phải không? Nếu không tại sao lại “khác” em? Khác ở chỗ nào?

Khoa không nhin được cười, kéo VyVy vào lòng nhỏ nhẹ:

- Em là vợ thì phải khác chứ! Khác làm sao thì dần dà lấy chồng lâu ngày “nghề dạy nghề” tự khắc em biết thôi. Bây giờ anh muốn em cứ ngây thơ hồn nhiên như vậy hoài đừng bao giờ thắc mắc chuyện vợ vắn của đàn ông tội anh cho mệt óc. Chỉ biết là anh thương em, em là vợ anh không thay đổi. Chắc chắn không bao giờ có chuyện anh mê nhân tình, nhân ngãi hay vợ bé, vợ mọn bên ngoài mà bỏ bê em đâu, điều này anh có thể khẳng định và hứa danh dự. Tội mình có cả một khoảng thời gian dài tìm hiểu và yêu nhau rồi mới thành lập gia đình chứ đâu phải một sớm một chiều rồi lấy nhau đâu mà em sợ? Em phải tin anh chứ?

Khoa khéo nói như vậy đó. VyVy không biết cãi làm sao, cuối cùng nàng đề nghị:

- Anh đem Thực Khanh về giới thiệu cho tụi em biết nhau đi. Rồi anh muốn làm gì đó thì anh làm em không thắc mắc nữa! Nhưng phải hứa với em một điều là đừng bao giờ để con rơi con rớt ở ngoài. Nhưng nếu rui, em nói nếu rui thôi chứ anh đừng để chuyện xảy ra à nhe! Nếu rui lỡ có con thì phải về nói thật với em rồi hai vợ chồng mình cùng nhau giải quyết, em không muốn anh dấu em rồi lập một gia đình khác ở ngoài. Nếu dấu em mà em biết được, anh là người chuyên nói đạo nghĩa thì anh liệu đó. Em tuy thương anh và xí xí vậy đó, chẳng được đẹp như Thực Khanh của anh đâu nhưng em cóc cần, nói bỏ là em bỏ ngay rồi tới đâu thì tới.

Khoa sĩ vào trán VyVy máng yêu:

- Cái mặt dữ dằn.

VyVy nghiêng đầu né tránh:

- Giờ mới biết? Sao anh nói em hiền? Em ngây thơ?

- Em hiền, em ngây thơ thiệt! Nhưng là con ngựa chướng, búng lên một cái là tung hết chẳng cần gì cả rồi sau đó có hối hận, có đau khổ suốt đời cũng mặc. Người gì mà tự ái như cái đình. Anh thương em, không muốn em đau khổ, nên giải thích hơn thiệt cho em nghe, để tránh trước những việc không hay xảy ra, chứ không phải anh sợ em rồi được nước làm tới nghe không?

Sau đó Khoa đưa Thục Khanh về nhà giới thiệu với vợ cho hai người làm bạn với nhau. VyVy thấy Thục Khanh đẹp hơn lời Khoa nói nhiều thì đâm lo sợ mặc dù Khoa lúc nào cũng coi trọng và yêu thương nàng mà còn có phần đậm đà hơn xưa, có lẽ là để chuộc lỗi vì đã chia sẻ tình yêu cho một người đàn bà khác. VyVy tuy lo sợ nhưng không nói ra, cố gắng hòa đồng, tìm hiểu Thục Khanh để kết bạn cho Khoa vui. Thấy Thục Khanh yêu chồng mình cũng chẳng kém gì mình thì đâm tội nghiệp nên đôi lúc cũng mắt nhắm mắt mở để hai người được tự nhiên một chút. Rồi VyVy mang bầu, sanh con. Khoa mừng lắm! Chàng cho mình là người hạnh phúc nhất đời. Có vợ hiền, con xinh, bên lề cuộc đời lại có thêm một người tình xinh như mộng mà không sợ bị vợ đánh ghen.

VyVy từ ngày có con, thấy Khoa thương yêu và quấn quít lấy vợ con, nàng không còn lo sợ bất an đối với Thục Khanh nữa. Nàng cho hai người thả dạn, “líp ba ga” vì nàng đã có bửu bối là thằng con trai cưng rồi.

Giữa lúc VyVy cởi mở, dễ dãi nhất thì Thục Khanh lại “rút lui” không một lời giải thích. Sau tiệc thôi nôi đứa con trai của Khoa xong, Thục Khanh bỗng dưng không chịu gặp hai vợ chồng Khoa nữa và yêu cầu Khoa cũng đừng tìm gặp Thục Khanh mà chi, bởi nàng đã quyết định dứt khoát với Khoa rồi. VyVy cũng đã vài lần cố gắng đi tìm Thục Khanh để tìm hiểu lý do mà Thục Khanh nhất quyết lánh mặt. Khoa thấy vậy bảo VyVy đừng làm phiền Thục Khanh nữa! Chàng nói với giọng hơi hờn trách:

- Người ta tự đến rồi người ta tự rút lui thôi! Anh xét mình không có lỗi gì là được rồi. Anh chẳng dụ dỗ ai hết, xuôi theo tự nhiên, tình yêu đến rồi tình yêu đi, thế thôi! Ngày bả ngã vào vòng tay anh, bả thừa biết anh đã có vợ rồi mà, bây giờ có thêm con anh làm sao có thể bỏ em và con được chứ!

VyVy ngạc nhiên hỏi:

- Bộ Thục Khanh ghen ngược với em hả?

- Anh nghĩ vậy!

VyVy hỏi gì Khoa cũng không chịu nói thêm nữa! Hai tháng sau Thục Khanh rời VN theo gia đình chồng đi Mỹ. Hồi đó luật của Mỹ còn dễ dãi, gia đình chồng Khanh lại là người Hoa nên mặc dù chồng chết, Thục Khanh chưa tái giá, vẫn được đi theo diện đoàn tụ như thường.

*

* *

Vào một buổi tối thứ sáu khi Thục Khanh qua đời được hơn hai tuần, cả gia đình Khoa đang sum họp, quây quần bên bàn ăn, thì chuông cửa vang lên. VyVy đứng lên lau bàn: “Không biết ai bấm chuông giờ này mà không chịu điện thoại báo trước?” Khoa cẩn thận dặn với theo: “Xem có phải người quen hãy mở cửa.” VyVy ngó qua cái lỗ nhỏ thấy lạ hoắc, lên tiếng hỏi:

- Ai đấy?

- Thưa cháu là con gái bà Thục Khanh, cháu đến tìm bác Tô Đình Khoa. Thưa có phải nhà của bác Khoa không ạ?

Nghe thế, VyVy mở cửa ra. Trước mắt nàng là một đứa con gái cắt tóc “đờ mi gạc son”, khuôn mặt không khác gì đứa con trai lớn của nàng, nghĩa là giống Khoa y hệt mà khi nãy ngó qua cái lỗ nhỏ, khuôn mặt bị méo đi không nhận ra được. Nếu khi nãy cô ta không nói qua cánh cửa, cô ta là con gái của Thực Khanh thì VyVy còn tưởng cô ta là anh em sinh đôi với con trai lớn của nàng bởi khuôn mặt giống hệt Khoa. Cắt tóc tẻm, thêm dáng người mảnh khảnh, mặc quần “jean” áo thun trông như con trai, nếu không nhờ bộ ngực đưa ra để phân biệt nam nữ, cô ta đích thị là đứa con trai. Đứa con gái gật đầu chào nàng và tự giới thiệu:

- Chào cô! Cháu là YY, mẹ cháu là Thực Khanh, cháu theo cô Sâm về San Jose. Cô Sâm chở cháu đến đây tìm bác Khoa, cô bảo cháu cứ vào. Một chốc cô đến đón và đưa thơ của mẹ cháu cho bác đọc là bác biết ngay.

VyVy lên tiếng gọi Khoa và chồm người ngó tít ra ngoài đường thì thấy xe của Sâm vừa quay đầu đi qua:

- Anh ơi! Có con gái của Thực Khanh đến đây này. Rồi quay sang YY nói tiếp: Cháu vào nhà đi, mọi người đang sắp sửa ăn cơm, tiện bữa cháu dùng luôn nhé!

YY chưa kịp nói gì thì Khoa đã ra tới, YY gật đầu chào và đưa vào tay Khoa một phong thơ nói:

- Chào bác! Cháu là YY, đây là lá thơ của mẹ cháu viết trước khi chết dặn phải trao tận tay bác.

Khoa đón lấy lá thơ cũng vừa lúc cellular phonne ở thắt lưng chàng reo lên, Khoa vừa mở điện thoại vừa nói:

- Cháu vào nhà ngồi chơi, tôi lên lầu nghe điện thoại xong là xuống ngay.

Chàng quay lưng đi lên lầu vừa đi vừa trả lời điện thoại:

- A lô!

- Tôi, Sâm đây! Tôi mang cho anh một món quà của Thực Khanh, anh nhận được chưa?

Khoa không trả lời vào câu hỏi mà nói như phân trần:

- Chị về rồi à! Hai tuần trước tôi có gọi điện thoại cho chị định xin chị số điện thoại của Thực Khanh, cả tôi lẫn VyVy đều muốn đi thăm Thực Khanh mà không còn kịp nữa! Nghe cháu nói chị đi New York lo hậu sự cho một người bạn gái, tôi cũng đoán là Thực Khanh. Sao bảo thứ hai vừa qua chị về đến nhà mà mãi đến hôm nay mới về tới?

Giọng Sâm ghen ngào, trách móc:

- Anh mà cũng còn biết nhớ đến Thực Khanh nữa sao?

- Xin lỗi chị, tôi không ngờ chuyện xảy ra nhanh đến như vậy! Xin chị thông cảm. Ngày xưa chị cũng đã từng chứng kiến chuyện tình tay ba của tụi tôi trước khi đi Mỹ mà! Hẳn chị cũng biết, lúc đó tự Thực Khanh dứt áo ra đi và cảm tuyệt không cho tụi tôi gặp mặt. Cho nên hôm nọ nghe chị hỏi có đi thăm Thực Khanh không tôi hơi đắn đo e ngại là vậy! Nhưng nếu tôi biết đây là giây phút cuối cùng của Thực Khanh thì mấy tôi cũng đi.

- Bây giờ có nói gì cũng xong rồi, sở dĩ tôi ở đến hôm nay mới về là phải giải quyết vài chuyện giấy tờ cho YY, con gái của Thực Khanh, xong dắt nó về đây giao cho anh.

Khoa kêu lên:

- Sao lại giao cho tôi? Rồi bố nó làm sao?

- Nó làm gì có bố.

- Không phải chị nói với chúng tôi ở phi trường San Jose hỏi chúng tôi mới sang Mỹ rằng Thục Khanh đã lập gia đình có một con gái hay sao?

- Anh Khoa! Anh có nghe lộn không? Tôi nói với anh là Thục Khanh sống ở New York với đứa con gái chứ tôi chưa hề nói Thục Khanh có chồng bao giờ.

Khoa nhăn nhó:

- Giờ phút này mà chị còn chơi chữ với tôi.

- Xin lỗi! Tôi chỉ làm theo nguyện vọng cuối cùng của người chết mà thôi! YY đã đưa cho anh lá thư của mẹ nó chưa?

- Có rồi! Tôi đang cầm trên tay nhưng chưa kịp đọc. Tôi nói điện thoại với chị trong phòng ngủ, VyVy tiếp chuyện với YY dưới phòng khách.

Giọng Sâm nghiêm trang:

- Vậy anh hãy đọc thư của Thục Khanh ngay đi. Đọc xong anh sẽ biết món quà của Thục Khanh cho anh là cái gì. Tôi nghĩ là chuyện không đơn giản đâu, có phần nghiêm trọng đấy! Cần giúp đỡ gì thì gọi cho tôi. Chào.

Khoa chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia chỉ còn lại tiếng “tít” khô khan của máy điện thoại bị “off” mà thôi! Khoa linh cảm có một cái gì đó không ổn. Chàng bóc vội lá thư ra xem.

Anh Khoa,

Khi anh đọc được lá thư này thì em đã mờ yên mà đẹp. Xin anh tha lỗi và đừng trách móc chị Sâm biết chuyện mà không cho anh biết sớm. Chị ấy cũng là làm theo lời dặn của em mà thôi!

Em biết anh rất ngạc nhiên, phải nói là kinh ngạc khi em nói YY là con gái ruột của anh. Xin anh bình tĩnh nghe em trần tình. Chẳng ai có lòng dạ nào đùa giỡn hay nói dối khi biết mình sắp chết. Đời sống của em giờ đây chỉ còn là đếm từng ngày, từng giờ mà thôi. Căn bệnh ung thư quái ác đang lấy đi lần hồi mạng sống của em, hai lá phổi của em bây giờ chỉ còn lại một đốm đen nhỏ xíu. Em biết mình chẳng còn được bao lâu nữa, nên ráng chút hơi tàn viết lá thư này nói rõ sự thật với anh. Việc em hối hận nhất là để YY ra đời mà không sống được lâu để lo cho nó tới nơi tới chốn.

Anh yêu, cho phép em gọi anh như thế một lần cuối nhé! Ngày xưa chúng ta đã từng có với nhau một thời gian dài rất là thơ mộng và lãng mạn anh nhỉ? Tình yêu thật là tuyệt vời, đến bây giờ em mới biết, em vẫn còn yêu anh biết là đường nào, nhưng cho dù có yêu đương thế mấy đi chăng nữa em vẫn là kẻ đến sau. Chúng ta cũng rất may mắn được sự thông cảm của VyVy, VyVy thật là vĩ đại, hiền lương và biết suy nghĩ cho người khác. Nhiều lúc em tự hỏi, nếu đổi ngược lại địa vị em là VyVy, liệu em có cư xử được như VyVy không? Em chắc là không anh ạ! Vì đã nhiều lần em thà ganh tị với hạnh phúc mà VyVy đang có. Em biết rõ anh là một người đàn ông có trách nhiệm và yêu thương vợ con, cái tình yêu anh dành cho VyVy bao nhiêu thì đối với em, anh cũng san sẻ như bát nước đầy không phân nặng nhẹ. Nhưng em thật là ích kỷ, phải thú thật, trong tình yêu em không được rộng lượng như VyVy, em thật là ngưỡng mộ và cảm kích VyVy. VyVy thật xứng đáng là người vợ hiền được anh yêu thương trọn đời.

Anh có biết vì sao YY ra đời không? Chính vì thèm muốn cái hạnh phúc mà VyVy đang có khi sinh đứa con đầu lòng, em bỗng dưng nảy sinh muốn có một đứa con với anh. Đã rất nhiều lần em từng nói với anh: “Em muốn có một đứa con như VyVy đã có với anh.” Anh còn nhớ anh đã nói gì với em hay không? Anh bảo em hỏi VyVy, nếu VyVy đồng ý thì anh cũng okê! Em làm sao dám hỏi VyVy khi mà anh đã từng nói VyVy không muốn anh có con rơi con rớt ở ngoài với người đàn bà khác. Nhưng em chưa kịp “xin phép” VyVy thì anh đã “tình ngộ”, anh bảo: “Chúng ta đừng thay đổi gì cả! Anh không muốn em có con mà nó không được ở bên cạnh anh để anh dạy dỗ nó, đó là điều mà anh lo sợ nhất.” Câu nói của anh đã làm em tái tê cả cõi lòng, em bỗng dưng ra ghen tức với VyVy. Tại sao VyVy sanh con mà em lại không được? Thế là không cần hỏi ý kiến của anh, em dấu anh tự ý không ngừa thai nữa để có với anh một đứa con bằng được mới thôi. Anh có biết cái khuyết điểm lớn nhất của anh là gì không? Anh có cái ưu điểm trong tình yêu là dễ ngọt đàn bà rất hay, nhưng ngược lại khuyết điểm của anh là dễ mềm lòng trước nước mắt đàn bà, và khi đã yêu rồi thì lại đặt trọn niềm tin vào họ. Không phải ai cũng được như VyVy đâu! Lần sau nếu có “bay bướm” với người đàn bà nào khác, hãy rút kinh nghiệm chuyện của đôi ta, đừng bao giờ đặt tin tưởng trọn vẹn vào họ (ngoại trừ vợ anh). Anh thật là tốt phước khi cưới được VyVy làm vợ và đặt trọn niềm tin vào chị ấy. Em xin lỗi đã không được như VyVy, đã lợi dụng sự tin tưởng của anh khi biết anh không muốn có con mà vẫn dối anh để YY ra đời.

YY năm nay được 17 tuổi, chắc anh cũng thấy nó rất giống đứa con trai lớn của anh phải không? Ngay lúc mới sinh ra, em đã nhìn thấy nó giống hệt cháu Đăng Khoa (con trai lớn của Đình Khoa). Vì ngày xưa em đã từng bông ẵm cháu Đăng Khoa từ những ngày mới lọt lòng mà thềm mơ ước đó là đứa con trai của mình, chỉ tiếc em lại đẻ con gái. Nếu không, chắc chúng nó như hai giọt nước anh nhỉ? Anh có thể đi khám DNA, em không giận đâu. Xin lỗi anh, việc em gây ra mà bây giờ bắt anh phải gánh chịu, nếu không vì YY và em đừng ra đi quá sớm, việc này muôn đời em dấu kín. YY đã biết sự thật, lúc đầu nó khóc dữ lắm! Nhất quyết không chịu về với anh. Em sợ không còn kịp nữa, đã cầu cứu đến chị Sâm khuyên giải và an ủi nó rồi đưa nó về cho anh. Tội nghiệp! YY tuy còn nhỏ nhưng rất ngoan và biết chuyện, nó không trách anh, bởi tất cả chuyện này đều do mẹ nó vì yêu anh mù quáng mà gây ra. YY rất có hiếu và thương mẹ, nó cũng không hề oán trách em lấy nửa lời khi biết em là người đã làm cho phụ tử phân đôi. Cho nên bỏ nó ra đi em rất là đau lòng và không an tâm nếu như nó không được về cạnh bên anh. Anh cũng đừng trách chị Sâm và hãy tha lỗi cho em. Giờ thì anh đã hiểu vì sao ngày xưa em cương quyết dứt khoát không chịu gặp anh? Rất may là khi bác sĩ cho biết em đã có thai được 5 tuần lễ, cũng là thời gian em sắp sửa rời VN, cho nên em âm thầm dứt khoát ôm cái bào thai 3 tháng ra đi để anh không bị khó xử, bị mang tiếng là kẻ ngoại tình và em cũng không bị nguyên rủa là kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác. Chỉ có chị Sâm là rõ câu chuyện từ đầu đến cuối và giúp em giấu kín cho đến bây giờ! Đừng trách chị Sâm vì chị chỉ làm theo lời yêu cầu của em mà thôi!

Người tính không bằng trời tính, nếu biết trước ngày nay em vẫn số như vậy thì muôn ngàn lần không bao giờ em để YY ra đời. Em bây giờ đã gần đất xa trời, xin giao con lại cho anh. Em tin tưởng vào lòng đại lượng và sự hiểu biết của VyVy nên mới quyết định như vậy. YY vô tội. Mong VyVy hãy vì người bạn sắp chết này, nếu ngày xưa có làm muôn vàn tội lỗi để VyVy phải buồn, phải đau khổ thì xin hẹn kiếp sau sẽ tạ tội cùng VyVy. Còn kiếp này, xin anh chị hãy mở lòng hải hà mà dang rộng vòng tay đón cháu YY vào nhà. Sở dĩ em đặt tên con cũng mang âm giọng chữ y là vì ngưỡng mộ VyVy, với một hy vọng, mai sau lớn lên, đường tình con em cũng sẽ được may mắn và hạnh phúc như VyVy vậy, chứ đừng giống như mẹ nó tui cả một đời. Xin hết.

Kẻ đến sau nhưng trọn đời trọn kiếp vẫn yêu anh.

Thục Khanh

Tôn Nữ Mặc Giao

Đúng ra tui phải kêu ba bằng Cha vì đó là tên thường dùng ngoài quê nội ở Bình Định. Nhưng ba tui vào nam thuở còn thanh niên rồi bị đôi mắt lé kim của má tui hớp hồn. Nên "khớp, khớp, khớp con ngựa ô... ừ ừ ừ theo nàng dìu dìu" ở Biên Hòa, Xứ Bưởi cho tới ngày quy tiên.

Tui đã viết nhiều bài về Mẹ. Má tui là người phụ nữ miền Nam có một không hai chiều chồng tới bến. Bà là mẫu đàn bà mà đàn ông nào cũng mơ ước có được. Tui tin chắc như vậy vì khi lớn lên anh em tui đứa nào cũng ám ức tức thay cho má. Mấy bà chị dâu, em dâu tui cũng không hoan nghinh kiểu làm vợ giống osin như má tui: "Má làm gương kiểu này không công bình cho phe phụ nữ. Làm vợ như má tui con chịu thua."

Má đã để lại cho các con dâu con gái một cảm nang mà không đứa nào muốn rời tới đừng nói chi thực hành. Chỉ có ông Khổng Tử bên Tàu là vượt râu gặt gù khoái chí. Ông vỗ bàn cái chách, uống cạn ly rượu Minh Mạng hả hê vì hậu bối làm rất tốt. Má đi đúng đường ông Khổng Tử chỉ, giống y như cái GPS gài trong xe bây giờ. Chồng con nhỏ bạn tui có lần đã tuyên bố: "Khổng Tử là kẻ thù của đàn bà."

Ba tui người Bình Định. Một vùng đất nhiều núi non hùng danh tam kiệt. Có Bắc Bình Vương Nguyễn Huệ tức Quang Trung Đại Đế cho hậu thế tự hào. Vùng đất của Võ Bình Định nổi tiếng trong nước. Tiếc thay ba tui chẳng biết đánh võ Bình Định mà võ mồm ông cũng không có vì ông rất kiệm lời, hay khớp trước đám đông.

Bà nội tôi xuất thân nhà quan nên bàn tay tiểu thư mềm mại, đi đâu có người hầu không quen làm việc nặng nhọc. Nội lấy chồng, chồng cung chiều, cung phụng. Khi cha chết, chồng chết

bà bơ vơ như dây chùm gửi không có thân cây để leo. Thế là ba tui bỏ học theo người xuôi Nam tha phương cầu thực. Ông tần tiện làm đủ việc, nhiều nghề để kiếm tiền gửi về nuôi mẹ, nuôi em ăn học. Ông thề với lòng chỉ về quê khi thật là giàu.

Khi đã lấy má tui và đã tạo lập một gia đình vững chắc, ba tui sai má tui về quê rước bà nội tui vào phụng dưỡng. Ông rước cả gia đình chú tui vào Nam sinh sống. Chú tôi văn hay võ giỏi nhưng cực kỳ sợ anh Hai vì ba tui đã lo cho chú như cha. Từ miền Trung khô cằn được vào miền Nam trù phú, ruộng lúa mênh mông, đời sống khá giả, chú tui bắt đầu tạo lập sự nghiệp bằng sự bảo trợ của ông anh tốt bụng.

Ba tui cũng giúp đỡ một số người cùng quê vào Nam lập nghiệp. Cho nên lúc đó nhà tui rất là đông mà người nào người ấy sức dài, vai rộng. Chỉ lo cho họ ăn uống no đủ thôi má tui cũng đã đau đầu.

Mới vào Nam họ rủ nhau làm kẹo kéo để bán. Đó là lần đầu tiên tui biết kẹo kéo làm thế nào. Lâu dần một số xin vào làm công nhân cao su, một số đi nơi khác tìm việc làm. Nhà tui là điếm hẹn dừng chân mỗi khi họ gặp khó khăn. Tới mùa hột, má giao cho chú tui thu mua hột cao su, nhân lực đông đảo nên má tui cũng tạm an tâm.

Chiều chiều chú tui múa gậy, đi quyền dạy võ Bình Định ở sân trước nhà tui. Nhà tui thật rộn rịp và vui. Tiếc quá, má tui cương quyết không cho tui tập võ. Chắc má muốn tui phục tùng chồng tuyệt đối, không động tay động chân. Nên câu:

Ai về Bình Định mà coi

Con gái Bình Định đánh roi đi quyền... không hề có tui.

Chú tui có ăn học, viết chữ Tàu rất đẹp, chú thông minh và biết xoay sở. Chú từng bước quen dần với lối làm ăn nên sau đó đứng ra thầu mua mù đất cao su. Cái thứ mù chảy theo thân cây và dính dưới đất coi như bỏ đi, vậy mà chú tui vẫn tìm được mối thu mua. Chú ký hợp đồng với chủ tây và làm ăn phát đạt, cất nhà và ổn định cuộc sống. Ba tui trút được gánh nặng về gia đình và Bác Hai là một tấm gương cho con cháu noi theo.

Tui nhớ trong nhà chú tui có treo một bức tranh khá to. Trên đó chú viết câu đối bằng chữ Tàu và chữ Việt rất trang trọng các hình vẽ hoa văn tỉ mỉ: HUYNH ĐỆ NHƯ THỦ TỨC, PHU THÊ NHƯ Y PHỤC.

Hôm đó hai vợ chồng tôi, mới cưới, đến nhà chú để biếu quà lễ, đốt nhang bàn thờ ra mắt thân tộc. Chú chỉ bức hoành phi và giảng cho cháu rể một bài học về đạo làm người. Chú giữ đúng quan niệm của người xưa "Anh em như chân tay, vợ chồng như quần áo". Chồng tui mới cưới vợ nên gân cổ cãi lại về đạo vợ chồng "tôn kính như tân." Tôi ngồi nhìn hai người đàn ông vừa uống rượu vừa tranh luận mà không biết can thiệp cách nào cho không khí bớt căng thẳng. Tui biết chồng tui mới cưới vợ nên lập luận còn hăng để lấy điểm, chứ cũng dân miền Trung, nặng nề về gia tộc, đạo lý làm người chắc cũng giống y chang nhau.

Ba tui còn một người em út nữa, nhưng chú không muốn đi xa, chú ở lại quê để giữ nhà từ đường, chăm sóc mồ mả tổ tiên. Chú làm nghề tráng bánh tráng gia truyền Bình Định. Chú út tui nhỏ con, lùn hơn ba tui nhưng chú đi bộ rất nhanh và khỏe. Chú nói ở quê, chú lội bộ đường núi từ nhỏ nên quen rồi. Chú rất hiền và chất phác. Chú uống rượu rất chì vì nhà chú nấu rượu, thử rượu thành quen. Những ngày chú tới thăm gia đình tui, chú tuyệt đối không uống rượu. Mấy ông anh ba xị đế của tui thấy vậy rất thương, lén lút dụ khị chú cụng ly nhưng chú cương quyết từ chối. Câu trả lời của chú là: "Anh Hai không thích chú uống rượu, chú không dám uống."

Nghe đâu hồi còn nhỏ, chú rất quậy phá và ba tui đã trị chú ra trò. Bây giờ chú vẫn còn kính, sợ anh Hai không dám làm trái ý. Chú tui là vậy, nhưng mấy ông anh tui tuy cũng sợ ba, nhưng lai rai ăn và nhậu tới bến không bỏ được. Có lẽ tại mấy ông lai dòng máu Nam Kỳ.

Ba tui lùn lùn, người rắn chắc và đẹp trai. Ông kiệm lời, chỉ cười cười khi vui và lắc đầu đi thẳng nếu bất bình hay không thích nói. Làm việc gì ông cũng tận tâm, trung thực và hết sức mình. Ông rất thích thể thao, dưới tay ông là đội tuyển đá banh khá giỏi. Ông là đoàn trưởng Thanh Niên Cộng Hòa hoạt động tích cực. Ông là người giao thiệp rộng, mấy món ăn chơi có lẽ thứ nào ông cũng thử qua nhưng không sa đà vướng vào.

Tuy không khá giả lắm nhưng ông rất chịu chơi, ông dám sắm giàn đĩa hát loại lớn có quay dây thiêu, sắm cây đèn măng xông sáng rực. Tối tối nhà tui vang lên tiếng ca vọng cổ mùi tận mạng của Út Trà Ôn, Hữu Phước, Thành Được, Út Bạch Lan, Thanh Nga. Nào Văn Hường đi chợ Tết, Nào tiếng hát Út Bạch Lan "Ngày mai đám cưới người ta. Tại sao sơn nữ Phà Ca lại buồn..." Khi cô đào hát kéo hơi nhựa nhựa là ông vội vào nhà quay tiếp dây thiêu. Vui quá một thời bình an.

Bà nội tui được ông phái hiền thê là má tui về Bình Định rước vào Nam. Má tui lặn lội ra tận quê chồng, bà kể lại hành trình vất vả tìm mẹ chồng nghe mà thương. Để ra mắt họ hàng gia tộc bên chồng, má tui đi chợ làm tiệc đãi khách. Bà nói tiền đi chợ nhiều như gánh một gánh tiền đổi một gánh thức ăn vì lúc đó quê ba tui xài tiền cụ Hồ, đồng bạc rẻ rề. Tui chẳng biết đúng sai thế nào chỉ nghe bà kể lại. Muốn tới chợ phải đi bộ thật xa, vượt qua đồi núi rồi xắn quần lội nước qua hói. Ra chợ họ nói tiếng Bình Định má tui không hiểu gì hết, chỉ biết trả tiền và cười. Mọi việc mua bán đều do thím tôi quyết định. Tui nhớ lại lúc tui về quê chồng xứ lạ, tui cũng lơ tơ mơ như má của tui. Bây giờ quê nội tui đã khác, đường xá mở rộng, nhà cửa khang trang nên chuyện má kể y như chuyện cổ tích ngày xưa ngày xưa.

Ba tui sinh sống lâu trong Nam, nhất là ở Sài Gòn nên tiếng nói đã thay đổi rất nhiều. Bà nội tui theo con dâu vô Sài Gòn. Nhìn nội, chưa kịp mừng hai chị em tui hết hồn chạy trốn. Da bà ngăm đen mà hàm răng cũng nhuộm đen thui dễ sợ. Bà mặc bộ đồ đen quần đầu cái khăn cũng đen. Một mắt bà che lại bằng một cái khăn xéo cũng vải đen. Thiệt tình bà nội tui giống Hắc y nữ hiệp quá đi.

Nói thiệt không có tiếng nói nào quê và khó hiểu như tiếng Bình Định mà bà nội tui dùng. Thí dụ "nẫu" là người ta, "dây na" là vậy hả, "dây á" là vậy đó, "chu cha woi" là trời đất ơi, "dây ngen" là vậy đó ngen, "đừng làm dây, nẫu cừ" là đừng làm như vậy, người ta cười cho.

Kỷ niệm tui nhớ hoài là khi nội tui bảo tui lấy cái đòn. Tui xuống nhà dưới vác cây đòn gánh ra. Nội tui là bài hải: "Chu choa woi, không phải cái đòn này." Thì ra cái đòn nội tui cần là cái ghé thấp để ngồi.

Tui không coi thường quê nội của tui, tui cũng không xấu hổ hay quê khi nói mình cũng là dân nẫu. Bởi vì quê cha tôi có những điểm đặc thù mà vùng miền khác không có. Ba tui là biểu tượng của tính tình người dân Bình Định: chất phác, cần kiệm, cương nghị, gan dạ và trung thực.

Ba tui có số đào hoa, nhiều người phụ nữ đã đến với ông. Cuộc đời ông chìm nổi trong chữ ái dục, làm khổ cuộc đời của má tui và ảnh hưởng không nhỏ đến ba dòng con. Các dì tôi đều yêu ông tuyệt đối, chăm sóc và cung phụng ông không thua gì má tôi.

Hồi đó, khi tui còn nhỏ, Việt Cộng cứ đập mô hoài, ba tui bắt tui ở lại nhà dì ghé để đi học cho an toàn. Tui thương má, đương nhiên tui ghét dì ghé. Tui nghe thiên hạ nói dì ghé là yêu tinh quyến rũ chồng người nên tui cũng ngầm để ý theo dõi. Dì Ba tui bỏ nhà theo ba tui từ khi còn con gái. Ba của dì không lớn tuổi hơn ba tui bao nhiêu nên ông cương quyết chống đối. Ông đánh và nhốt dì lại. Nhưng dì vẫn tìm cách bỏ trốn theo ba tui và làm vợ nhỏ cho đến cuối đời.

Nhà dì có một cái tủ đứng mà mỗi lần ba tui ghé nhà ngủ lại. Dì trân trọng lấy đồ trong đó ra dùng. Đó là mùng, mền, khăn, gối, áo quần... những đồ dùng cá nhân của ba tui, dì cất riêng ở đó, ướp long não cẩn thận. Mỗi khi ba tui ghé nhà, dì mừng quá đi chợ nấu thức ăn thật ngon, vui vẻ nói nói cười cười. Có một lần dì dọn cơm lên mà không có nồi cơm vì mừng quá quên nấu. Cho nên cái nghiệp duyên đó khiến ba tui làm kẻ phụ tình, không chung thủy với má tui. Trái tim người

đàn ông mềm yếu dễ đi sai hướng. Ba tui cũng vậy tình cảm bị lung lay, người đào hoa suốt đời bị tình lụy.

Không hiểu sao, ba tui kiệm lời lại không biết nói lời hoa mỹ mà đàn bà vẫn bị ông quyến rũ. Sau 1975, khi ông đã trên 70, con cháu một bày vậy mà cũng có người theo. Bà ta lấy lòng từ má tui, chị dâu tui, tui và mọi người để được lân la bên ba tui. Bà ta không ngại làm cỏ vườn, phụ làm cỏ lúa xen canh và nấu thức ăn đem đến tận nhà. Tui hỏi ba tui:

- Sao vậy ba, bộ ba có gì với đi ấy hả?

Ba tui cười cười:

- Ba có làm gì đâu. Ba già, sợ đàn bà lắm rồi.

Tui hỏi má tui:

- Sao Má! Má thấy đi ấy thế nào?

Má tui cũng cười cười:

- Già rồi! Hồi xưa không ghen bây giờ còn gì nữa mà ghen. Thây kệ cô ta đi. Ba mày không có gì đâu. Ông cũng tu rồi.

Đôi với con cái, ba tui chưa một lần nào đánh anh em tui. Hồi còn nhỏ chỉ có má tui đánh con còn ba tui chỉ nhìn và nói mà con cái răm rắp nghe lời. Lớn lên, con cái làm sai, ông ngồi trên ghế, chỉ cái ghế đối diện bảo ngồi xuống và ông nói chuyện. Ông là nghiêm phụ, dạy con bằng chính những gì ông sống và thực hành. Bản thân ông là tấm gương để chúng tôi noi theo. Tất cả những ưu đãi má tui làm cho ông đều do má tui tự nguyện bằng trái tim yêu thương và tôn trọng chồng. Ba tui rất mực thương con nhưng không dùng từ ngữ để nói. Thương vợ nhưng không dùng hành động biểu lộ. Ông có cái uy mà cả nhà đều phải phục tùng kính nể.

Tui nhớ ngày tui mới lớn, ngực đã có nhưng má tui nhà quê quan niệm của bà rất ư là cổ lỗ sĩ. Bà may cho tui một miếng vải khá dài và bắt tui cột lại để cho cái ngực xẹp lép như trong phim mấy người con gái giả trai. Bà nói ngực nhô lên là xấu, đàn ông nhìn vào có tư tưởng không tốt nên phải giấu đi. Ba tui trái lại, ông nói với má tui: "Con gái đã lớn, bà đi mua cho nó mấy cái xú chiêng để nó mặc đi học." Má tui ra chợ, bà mắc cỡ nói nhỏ với chị bán quần áo: "Lấy cho tui mấy cái xú chiêng." Bà bán hàng nhìn ngực má tui bán mấy cái size bự của đàn bà đang cho con bú. Tui cảm mấy cái áo muốn khóc, tháo hết nó ra và may nhỏ lại. Cuối cùng có dịp đi Sài Gòn, ba tui mua cho tui mấy cái áo ngực đúng cỡ và một số quần lót. Ba tui là số một của con gái, là chỗ dựa khi tui trưởng thành.

Ngày tui còn nhỏ, Tết đến ông mua cho tui quần áo đẹp, đích thân đeo hoa tai, dây chuyền, kiềng vàng cho tui để tui làm một cô con gái nhà giàu. Ông đặt tui ngồi lên bình xăng chiếc xe mô tô đen, ngồi phía sau ông là các anh tui. Ông chở các con về đốt hương bên ngoại. Chiếc xe mô tô nổ máy, ông ngồi lên uy nghi, chúng tôi tự hào biết mấy.

Khi tui bắt đầu đi dạy, ông cắt cho tui nhà riêng sát vách nhà dì ghẻ. Tui có một căn nhà nhỏ với cửa rèm màu tím của riêng mình. Tui vào hướng đạo, làm Thiếu Trưởng. Mỗi khi đi cắm trại xa, không gặp được ông để xin phép, tui chỉ viết mấy chữ dán ở cửa nhà riêng để báo tin. Vậy mà ông cũng không giận hay la. Ông tin con gái rượng của mình. Tui là niềm vui và tự hào của ba tui. Ngày xưa ông trọng nam khinh nữ. Ông quan niệm con gái không cần học cao. Con gái phải có công dung ngôn hạnh và biết phục tùng chồng. Nhưng sau này ông đã thay đổi, ông lo cho em gái tui ăn học đến nơi đến chốn.

Ngày tui lấy chồng, ba má tui ở vùng xôi đậu nên tổ chức lễ cưới ngay tại nhà tui. Nhóm tráng và thiếu đoàn hướng đạo đến che rạp, chặt cây đùng đình làm cổng Vu Quy, sắp đặt bàn ghế. Các em nữ sinh tui dạy đến trang trí phòng tân hôn, dán giấy kết hoa. Tui lấy chồng không có rước dâu vì nhà chồng ở tận Quảng Trị. Ba má tui cũng an tâm vì con gái không phải làm dâu, coi như mình bắt rể. Nhưng có ai ngờ rồi tui cũng bỏ ba má tui khăn gói theo chồng.

Kể từ ngày ba tui rước tăng đoàn đến tụng kinh cho bà nội tui trước lúc lâm chung, ba tui dường như hiểu ra hai chữ vô thường. Ông tin Phật Pháp và dốc tiền của công sức tái thiết lại ngôi chùa đã bỏ hoang. Ông cùng các bạn già trang lứa tổ chức lại hội chùa và thỉnh chư tăng về trụ trì. Ba tui rất cần trọng trong việc quy y Tam Bảo. Ông đi tìm cho mình một vị minh sư mà ông kính phục để làm lễ quy y cho ông. Khi được quy y Tam Bảo và chấp hành Tam Quy Ngũ Giới ông dốc lòng niệm kinh học Phật. Ông tu tại gia và hay lên chùa tụng kinh, nghe pháp. Thật buồn cười, tới già ông vẫn được phụ nữ chiều cố. Một số các bác lớn tuổi tu học như ông, tôn ông làm huynh trưởng và nhận làm tiểu muội. Ông hay kể cho tui nghe về các vị ấy. Một số theo con cháu ra nước ngoài định cư vẫn thường liên lạc thăm hỏi. Họ chăm chỉ học Phật và rất tôn trọng quý mến ba tui.

Khi má tui mất và tui đi định cư tại Mỹ, trong căn nhà vắng vẻ ông thật sự sám hối và quyết chí đi tu. Anh em tui và một bầy cháu nội ngoại hết lòng can ngăn. Các anh tui thấy như mình bất hiếu vì ba đã già không thể chịu được cuộc sống kham khổ của người xuất gia. Thế nhưng ba tui đã quyết và ông xuất thế ly gia, vào chùa cạo đầu làm một Sa Di.

Vị Sa Di già hiền lành ngày ngày niệm kinh học Phật. Ông rất an lạc và được thầy trụ trì các tăng ni và Phật tử yêu mến. Anh tui can ngăn không được nên cho con đi theo làm thị giả cho ông nội. Cháu ở bên cùng ăn, cùng ngủ, săn sóc ông mỗi khi đau yếu. Khi ba tui mất, cháu chính thức quy y và bây giờ đã là một đại đức với 26 năm tuổi đạo.

Hôm nay là ngày Father's Day, tôi nhớ ba tui quá nên viết bài này. Đứa con gái ông yêu thương đã là một lão bà, nhưng có lẽ dưới mắt ông tui mãi mãi là con gái nhỏ ông yêu thương chiều chuộng.

Ba ơi!

*Cõi hạc ba về với đất trời
Bao năm trần thế đã rong chơi
Náo nức cửa Phật tìm chân lý
Biết rõ trần gian, đạo với đời.*

*Con quỳ bên gối vị Sa Di
Cha tôi trưởng lão đã quy y
Đoạn ly ái dục đầy phiền não
Tâm lành an tịnh sống từ bi.*

*Con gái bây giờ cũng đã già
Bao năm lặn nhụy chôn ta bà
Đốt nét tâm hương con kính lạ
Đức Phật từ bi độ cho cha.*

Nguyễn thị Thêm

17/6/2023

ĐI CHUNG?

Biển khơi thương phút bôn đào
Lòng anh cạn nghĩ, nữ nào bỏ em?
Đi về tui thúi bóng đêm
Chung quanh người lạ, ai thêm thương nhau!
Á Nghi, 22.6.2023

CẦU HÔN

Trông nàng rạng rỡ mặt mày
Hình như hương tỏa mỗi ngày mỗi xuân?
Vườn anh thiếu sắc, rất cần
Em về tô điểm trước sân, sau nhà.
*
Chéo khăn cứ... xoắn chặt, mà

NGÀY MỚI

Chào nắng sớm một ngày
Mặt trời vẫn rực rỡ
Ta đang vẫn còn đây
Chúng mình lại hội ngộ.

Lá mướt xanh trên cây
Sự sống vẫn còn đó
Mừng ta lại sum vầy
Hưởng mát lành ngọn gió.
Ý Nga, 21.6.2023

CHƯA THUA: TẬP ĐI!

Có hoa xinh, có gió lành
Bàn chân tắm nắng loanh quanh mòn giày
Đi cho đủ trọn một ngày
Đêm về mỗi mệt lăn quay ngủ vùi.
Tuần sau mặc sức chân vui
Chai da cũng hưởng được mùi thể thao
Chai lý cứ mặc đi nào
Trăm ngàn thứ khỏe, lý vào lại ra!

●
Đi cho bệnh hết lân la
Ta còn chiến đấu! Dễ mà chịu thua!
Ý Nga, 20.6.2023

HỌC HOÀI CHƯA HẾT

“Từ tuổi mộng mơ tới tuổi mất mớ*”
Học viết i tờ, đọc, nói, gói, mở...,
Yêu: học làm thơ khoe những đại khờ,
Già, tóc bạc phơ: học thiền và... thờ,
Hiếu thảo học: thờ khi đời... bơ vơ!

Ý Nga, 19.6.2023

*Câu này của Kim Liên (Italy)

ĐỌC HOÀI CHƯA GIỎI

Đêm tìm sách quý ru.... mơ,
Sáng đưa ả nghĩa bất ngờ vào thơ
Tiếc rằng bản thảo bơ vơ
Ý ra phân nửa, nửa chờ kiếp... nao?

●
Thơ không hay, xé rào rào
Trăm bài còn một, ai nào như em?
Ý Nga, 19.6.2023

Sao em không nói? Thật là... đau tim!
Á Nghi, 22.6.2023

QUAY LUNG

Tươi ra thề thốt nặng lời
Nàng nghe chẳng một chữ roi thắm vào
Chữ tình bẻ vụn bán rao
Ai mua làm chết: ngọt ngào sở khanh!
Á Nghi, 9.2.2023

EM HỌC

Ân tình cao quý của anh
Vẫn còn hiển hiện thiện lành khắp nơi
Mấy mươi năm sống bên người
Em luôn san sẻ lời mời dân thân.
Ý Nga, 21.6.2023

THƯƠNG BẠN!

Bạn thân quen khắp nơi
Mừng cho ai mạnh khỏe
Bởi thương mến nhiều người
Người đau, em cũng... bệnh.
Ý Nga, 21.6.2023

CÔNG TO, NGHĨA NHỎ

Con ngộ nghịch, phiền mẹ cha đau khổ
Chút cậy nhờ chuyện chợ búa đơn sơ
Cũng vùi tiền chi trả bù công... to?
Công sinh dưỡng, nuôi học hành hóa... nhỏ!
Ý Nga, 20.6.2023

THAY MÀU

- Tươi chi cho cỏ xanh um
Lên cao ngắt ngưỡng um tùm cả ra
Tôn công cắt xén rề rà?
- Muốn xanh thay tuyết trắng mà em yêu!
Ý Nga, 20.6.2023

BỆNH!

Dù đã ra đời hơn sáu mươi năm
Mà bệnh sao buồn, khóc như con nít?
Khi tuổi trăm năm ai khóc âm thầm?
“Lực bất tòng tâm” ai cảm nước mắt?
Ý Nga, 19.6.2023

TƯỚNG NHỚ NGÀY QL VNCH - NGHĨA TRANG QUÂN ĐỘI GÒ VẤP

Chúng ta biết nhiều về Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hòa với bức tượng nổi tiếng *Thương Tiếc* của điêu khắc gia Nguyễn Thanh Thu. Nhưng cũng xin đừng quên Nghĩa Trang Quân Đội đầu tiên của chính quyền VNCH tại Hạnh Thông Tây, Gò Vấp, nơi đón nhận hàng ngàn tử sỹ VNCH, và cả Chuẩn Tướng Lê Nguyên Vỹ ngay sau khi Ông tự sát vào ngày 30/4 đen năm ấy.

Hồi đó, sau ngày “giải phóng” mà dân Miền Nam mình gọi là ngày “trời sập”, vài năm sau tôi cũng hơn mười tuổi đầu, cũng nghe loáng thoáng các cô chú các bác trong xóm bảo nhau, nghĩa trang Quân Đội gần xóm mình có một vị tướng được chôn cất ở đó, nên rất linh thiêng và hãnh diện, hào hùng. Mà thật ra, dù là Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hòa hay nghĩa trang Quân Đội Gò Vấp, dù là người ngã xuống là một binh nhì, hay một vị tướng thì cũng là “huynh đệ chi binh” của Quân Lực VNCH, là xương máu ruột thịt của đồng bào Việt Nam yêu chính nghĩa yêu tự do yêu hòa bình.

Sau này qua định cư nơi hải ngoại đọc nhiều thông tin, thì tôi biết rõ hơn và chính xác hơn: ngày 30 tháng 4 năm 1975, sau khi nhận lệnh của Tổng thống [Dương Văn Minh](#) kêu gọi chiến sỹ Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa các cấp buông súng, ai ở đâu thì ở đó, Tướng Vỹ đã ra lệnh cho binh sỹ treo cờ trắng trước cổng căn cứ và cho thuộc cấp giải tán. Sau đó Ông dùng khẩu Beretta 6.35 bắn vào đầu tự sát tại Bộ Tư Lệnh ở Lai Khê, hưởng dương 42 tuổi. Trong khi vợ con Ông đi thoát trên con tàu Trường Xuân trong những ngày hỗn độn cuối Tháng 4 Đen.

Thi thể ông được an táng trong rừng cao su gần doanh trại Bộ Tư lệnh. Ngày 2 tháng 5, năm 1975 được thân nhân đem về cải táng ở Nghĩa Trang Quân Đội - Hạnh Thông Tây, Gò Vấp. Đến năm 1987, do giải tỏa Nghĩa Trang Hạnh Thông Tây, hài cốt ông được mẹ cùng với người em trai là Lê Nguyên Quốc từ miền Bắc vào, cùng người anh họ là Trung tá Lê Nguyên Hoàng đến Nghĩa Trang Hạnh Thông Tây bốc mộ và hỏa táng, đem tro cốt ông về quê Bắc.

Thuở đó, giữa thập niên 80s, nghĩa trang Quân Đội Gò Vấp đã có dấu hiệu hoang tàn (vì ai, chắc không cần phải nói ra). Lần ấy, tôi có dịp đi coi thi tại trường Võ Thị Sáu phía sau nhà thờ Thông Tây. Sau đó, theo bạn bè đạp xe đi dạo, mới thấy đây là con đường rất đẹp và rất buồn. Từ phía Thông Tây, cứ đi mãi, sẽ thấy bên phải có một ngôi chùa đẹp, vườn cây hoa lá nên thơ, rồi cứ đi tiếp, sẽ thấy bên trái là Nghĩa Trang Quân Đội, và tiếp nữa là Làng Trẻ Em Mồ Côi SOS... Đường sạch sẽ, vắng vẻ, cảnh đẹp lặng lẽ, nhất là khi chiều tà. Nhà cửa dân cư lúc ấy thưa thớt, thỉnh thoảng có những căn nhà đẹp, kín cổng cao tường, có giàn hoa leo ngoài ngõ bên những tảng đá xanh rêu, đẹp như một đoạn đường cao nguyên Đà Lạt. Từ đó, những lúc buồn (hay vui), tôi thích đạp xe một mình trên con đường ấy, và lần nào đi ngang qua Nghĩa Trang Quân Đội cũng thấy một nỗi buồn mênh mang, khó diễn tả khi những ngọn gió từ những nấm mồ réo rất bên tai nghe như một điệu nhạc u sầu, thốn thứa.

Xóm tôi một dạo có phong trào đi đến Nghĩa Trang Quân Đội cầu cơ, xin số đánh đề. Nghe nói có anh lính Biệt Động Quân, hay lên cơ để tâm tình và cho số. Xóm tôi đã có người đánh trúng. Cứ vài ba tuần một lần, hề chiều tối, mấy bà mấy cô rục rịch chuẩn bị hoa tươi, nhang đèn, bánh trái, chờ nửa đêm kéo nhau ra đó cầu cơ, tìm vận may giữa thời khốn khó, và nghe anh lính kể chuyện chinh chiến có oai hùng lẫn đau thương. Nghe các chị, các cô rỉ tai rủ rờ rất hấp dẫn gay gân, có lần tôi và nhỏ bạn cũng xiêu lòng muốn đi theo, dù biết chắc ba tôi sẽ không cho phép đi vì còn tuổi ăn tuổi học, vả lại, tôi cũng thuộc loại mê ngủ, nên đành tiếc nuối, chờ nghe tường thuật lại mà thôi. Tôi không mê tin dị đoan nhưng tôi tin chuyện tâm linh, anh lính Biệt Động Quân ấy thương xót đời vất vả gian nan của người dân sau 1975 bị Cộng Sản đọa đày nên ra tay... giúp!

Trong những lần tụ tập “kể chuyện đêm khuya” của chòm xóm, chúng tôi từng được nghe nhiều câu chuyện “rờn rợn”, lạ lùng. Ví dụ như chuyện một bác tài xế xe lam chạy xe sáng

sớm mờ sương, khi sắp đi ngang qua Nghĩa Trang Quân Đội, nhìn thấy từ xa một người lính VNCH, áo quần đẫm máu tả tơi, chiếc nón sắt ngả nghiêng trên đầu và trên vai còn mang súng trường nặng nề, bác xe lam chạy nhanh đến để cứu giúp thì bóng người lính ấy tan biến trong màn sương mù. Có thể có người cho rằng đó là chuyện “hoang đường tưởng tượng”. Nhưng tôi tin rằng, sau khi cưỡng chế Miền Nam, chế độ Cộng Sản miền Bắc đã trả thù hèn hạ những người lính VNCH, đuổi họ ra khỏi Quân Y Viện Gò Vấp, giết chết bao nhiêu tù “cải tạo” nơi rừng thiêng nước độc, bỏ phế Nghĩa Trang lạnh lẽo, thì những oan hồn ấy trở về trần gian để thăm gia đình, thăm đồng bào, và bày tỏ nỗi uất hận thiên thu với “bên thắng cuộc” tàn ác ... là chuyện bình thường, là có thật.

Bỗng dưng tôi thấy yêu hơn vùng đất Hạnh Thông Tây, Gò Vấp “chôn nhau cắt rốn” của mình. Nơi đây gắn liền với những địa danh trong cuộc chiến của VNCH: Thao trường Quang Trung, Lục Quân Công Xưởng, Khu Quân Trang, Cỏ Loa Thiết Giáp, Truyền Tin, Quân Khuyển, Tổng Y Viện Cộng Hoà và nghĩa trang Quân Đội Gò Vấp, tang thương nhưng đầy kiêu dũng của hàng nghìn anh hùng chiến sĩ vô danh, góp phần gìn giữ Miền Nam yêu dấu những năm tháng hòa bình yên vui trong thời loạn.

Sau đó, chính quyền Cộng Sản Việt Nam đã san bằng nghĩa trang Quân Đội Gò Vấp để dành chỗ xây dựng đại lý hãng xe Mercedes rộng rãi, sang trọng, bề thế. Con đường yên tĩnh ngày xưa không còn nữa, chẳng còn những chiều tôi đạp xe thong thả nghe gió vi vu gọi hồn những tử sĩ VNCH hôm nao. Giờ đây con đường đông đúc hơn với những lượt xe chạy ra chạy vào, những bảng quảng cáo của Mercedes. Một số mộ phần được người thân chuyển đi nơi khác, nhưng còn rất nhiều mộ khác không có người thân đến nhận, đã bị hốt đem qua nghĩa trang Lái Thiêu chôn tập thể, vô cùng đau lòng xót xa.

Hàng năm đến ngày kỷ niệm Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà, nhắc chúng ta ôn lại những trang sử hào hùng của quân nhân VNCH, nhớ những tháng ngày “trời sập” tang thương có những oan hồn của các anh hùng vô danh và có danh nơi nghĩa trang Quân Đội Biên Hòa và nghĩa trang Quân Đội Gò Vấp từng gắn bó với bà con xóm Hạnh Thông Tây một thời gian dài. Mấy bà già trầu trong xóm tôi từng tuyên bố: “Xe “Mec” thì chỉ có đám nhà giàu tư bản đồ mới tập tành học làm “quí xờ tộc”, lũ khi PacBo đua đòi học làm sang, và đám con ông cháu cha chúng nó mới có tiền mua. Ừa, tụi bay cứ mua xe “Mec” bằng tiền bóc lột, tham nhũng của dân đi nhá, nếu oan hồn tử sĩ VNCH có hiện về bóp cổ tụi bay, cho tụi bay đụng xe giữa đường xa lộ, chết tươi không kịp ngáp, thì tao dzui, tao ăn mừng á!”

Kim Loan

ĐỜI LÍNH

Đời lính, anh làm bạn với gió sương,
Trùm áo poncho ngủ đêm chiến tuyến,
Không giường chiếu anh nằm trên bao cát,
Mưa nhạt nhòa, người lính lạnh đêm mưa.
Những lúc hành quân cơm gạo xây khô,
Giữa rừng núi cũng no lòng chiến sĩ,
Cơm đã chiến trong chiếc cà men nhỏ,
Bi đông nước mưa tí tách hứng đầy.
Anh đi trong đêm đường rừng bùn lầy,

NGHĨA TRANG QUÂN ĐỘI BIÊN HOÀ

Tôi tìm về những lối quen xưa
Nghĩa trang quân đội ở Biên Hòa
Chạnh lòng một cõi đời hoang vắng
Khi thấy nơi kia những nấm mồ.
Từ “Cổng Tam Quan” đường như dài
Tôi nghe gió lạnh thổi qua vai
Truy điệu hồn người “Đền Tử Sĩ”
Là nắng, là mưa (không có ai!)
Cỏ dại mọc cao che ngang đầu
Che hồn tử sĩ dưới mộ sâu
Cha mẹ, họ hàng, người quen cũ

Chiếc đèn pin soi lập lòe bóng tối,
Lúc soi đường, lúc dùng làm ám hiệu,
Chiếc dao găm rẽ lối những bụi bờ.
Áo giáp khoác vào có đủ chỗ che,
Anh may mắn thoát đường tên mũi đạn?
Bảo vệ anh trên đầu chiếc nón sắt,
Những lúc nắng mưa, những lúc tử sinh.
Đời lính, ba lô như một người tình,
Người tình chung theo anh đi khắp chốn,
Chia sẻ với anh phút giây nguy biến,
Chung vui với anh lúc được nghỉ ngơi.
Khói thuốc lá anh gói hồn chơi vui,
Bastos cay xè đêm dài thao thức,
Ruby, Capstan mùi vị quen thuộc,
Anh nhớ phố xưa ly cà phê đen...
Trăng treo đầu gió anh nhớ đến em,
Điểm hẹn hò là nơi tiền đồn vắng,
Để em hiểu thế nào là đời lính,
Mỗi lần gặp em vô giá trong đời.
Vật dụng nhà binh anh đã quen rồi,
Chiếc thùng đạn có khi là bàn viết,
Chiếc thìa, chiếc nĩa, cái ca uống nước...
Hàng quân tiếp vụ, đồ hộp cũng ngon..
Nếu mai này có người lính hi sinh,
Đồng đội tiền mũ anh treo đầu súng,
Không là trăng treo đầu gió thơ mộng,
Vũ khí chiến tranh cũng biết buồn lây.
Người lính Việt Nam Cộng Hòa là đây,
Trong lịch sử, trong tâm tư bè bạn,
Đời lính vẫn là những hình ảnh đẹp,
Gợi cho người cảm xúc viết thành thơ...

Nguyễn Thị Thanh Dương

Vợ con anh, giờ ở nơi đâu?
Đã bao lần trên nấm mộ anh
Cỏ tàn rồi cỏ lại thêm xanh?
Ai để cho mộ bia đổ nát
Khi đã qua rồi cuộc chiến tranh?
Thương vô cùng những nấm mộ hoang
Gió chiều lòng lộng tiếng than van
Đã lâu không ai về hương khói
Sưởi ấm hồn người lính vô danh.
Hoang phế từ lâu “Nghĩa Dũng Đài”
Những buổi hoàng hôn, những sớm mai
Chiến công của những người nằm xuống
Chưa kịp ghi đã nắng mưa phai.
Cũng đã tiêu điều “Vành Khăn Tang”
Cho người đã “Vị Quốc Vong Thân”
Anh ơi, đã có trời mây trắng
Vẫn nguyện suốt đời để tang anh.
“Thương Tiếc” bức tượng đã nát tan
Người lính ngồi, đôi mắt xa xăm
Súng để trên đùi, anh nghĩ đến
Đồng đội nào vừa mới hi sinh?
Các anh vẫn đứng ở giữa trời
Dù chỉ là những nấm mộ thôi
Dù ai còn nhớ hay quên lãng?
(Người lính hiên ngang ấy một thời).
Ôi những niềm đau, những xót xa
Tưởng rằng theo năm tháng phôi pha
Hôm nay tôi thấy từng ngôi mộ
Sừng sững niềm đau cũ lại về!

Kim Loan

Edmonton, Tháng 6/2023

*Ghi chú: Công Tam Quan, Đèn Tử Sĩ, Vành Khăn Tang, Nghĩa Dũng Đài, và bức tượng Thương Tiếc...là những công trình trong Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hòa.

ĐÊM KINH DỊ

Tiệc cưới tan lúc 11 giờ đêm, Thanh nhìn đồng hồ rồi hỏi vợ:

- Bây giờ khuya rồi, chúng mình nên tìm một khách sạn ngủ qua đêm, hay em muốn về nhà?

Không đắn đo, Diễm nói ngay:

- Ngủ ở khách sạn đâu có thoải mái như ở nhà mình, và lại sáng mai anh còn phải đi làm sớm...

Em nghĩ mình nên về thì hơn.

Thanh gật đầu:

- Anh cũng nghĩ thế. Từ đây về tới nhà, lái nhanh cũng chỉ mất khoảng chưa tới hai tiếng, mình đi ngay kéo trẻ.

Nói xong, Thanh dặn vợ đứng chờ, còn chàng rảo cẳng đi ra bãi đậu xe, đánh xe tới đón. Mở cửa xe cho vợ xong, Thanh đi vòng qua phía bên kia, ngồi vào ghế chỗ tay lái. Ra khỏi thành phố, chàng nhắm hướng xa lộ Biên Hòa trực chỉ.

Thanh và Diễm là đôi vợ chồng trẻ mới lấy nhau được hơn một năm, cả hai vợ chồng đều là giáo sư của trường trung học Biên Hòa, họ dành dụm mua được một căn nhà nhỏ ở gần trường, để đi dạy cho tiện. Hôm nay, họ đi Sài Gòn để dự tiệc cưới của một người bà con. Tiệc cưới dự tính bắt đầu lúc 7 giờ chiều, nhưng vì quan khách có nhiều người đến trễ nên mãi đến 8 giờ tối mới khai mạc và kéo dài đến gần nửa đêm.

Bây giờ thì họ đang trên đường về nhà, trời về khuya, xa lộ vắng tanh không một bóng người, Thanh dặn chân ga, xe lao nhanh trong bóng đêm, hai hàng cột điện đường như đang chạy thụt lùi, những bóng đèn vàng vọt hai bên đường trông lập lòe như ma trời.

Đã hơn nửa giờ qua, trên suốt quãng đường, không có xe cộ nào qua lại cả. Cố tránh cơn buồn ngủ, Thanh quay sang định nói chuyện với vợ, nhưng Diễm đã ngủ gật từ lúc nào, đầu nàng nghiêng qua một bên, mái tóc dài che xoã một bên trán, vài lọn tóc bay lật phật theo gió. Thanh mỉm cười, quay kính lên cho vợ khỏi bị lạnh, chàng lẩm bẩm một mình:

- Cô nàng vô tư thật.

Chợt một vật gì di động ngay phía trước, dưới ánh sáng của hai cái đèn pha của xe chàng, Thanh vội giảm tốc độ, chàng chú mục nhìn thật kỹ rồi mới quay sang đánh thức vợ:

- Diễm, Diễm, nhìn kia!

Thanh vừa gọi vừa đập khê vào vai vợ, Diễm choàng ngay dậy, dụi mắt:

- Cái gì thế? Có chuyện gì vậy?

- Em nhìn xem kia kìa! Hình như có một cô gái đang đi bộ dọc theo xa lộ?

Diễm chăm chú nhìn rồi gật đầu:

- Đúng rồi, đúng là một cô gái... Diễm nói, nhưng sao cô ta lại dám ra đường một mình giữa đêm hôm khuya khoắt như thế này nhỉ?

Thanh không trả lời vì còn mãi quan sát, cô gái chắc còn trẻ lắm, mái tóc thề buông xoã sau lưng, nàng đi bộ một mình, tay xách một cái túi vải màu đen, quần áo màu đậm của nàng như lặn vào bóng đêm. Khi xe của hai vợ chồng chàng tới gần, cô ta quay lại, dơ tay lên ra hiệu như muốn xin quá giang.

Thanh quay sang vợ:

- Em nghĩ mình có nên cho cô ta lên xe không?

Thanh hỏi, nhưng đoán trước vợ mình sẽ nói gì, quả vậy Diễm ngần ngại vài giây rồi lắc đầu:

- Không nên! Biết cô ta là ai, đêm hôm khuya khoắt như thế này, lỡ có chuyện gì, rắc rối lắm.

Nhưng mặc cho vợ phản đối, Thanh vẫn cho xe chạy chậm lại, cố gắng thuyết phục:

- Chính vì đêm hôm khuya khoắt như thế này, cô ta đi một mình nguy hiểm lắm, anh không đành lòng làm ngơ. Chúng mình nên có lòng nhân đạo một chút, em đồng ý giúp cô ta nhé?

Diễm thờ ra:

- Thôi được, tùy mình!

Thanh dừng xe ngay cạnh cô gái:

- Này cô! Đi đâu một mình vào giờ này? Có muốn quá giang không?

Cô gái quay lại mỉm cười, nhưng giọng nói có vẻ lo lắng:

- Tôi đi thăm mẹ tôi, bà đau nặng.

- Lên xe đi, tôi chở giúp. Cô đi một mình như thế này bất an lắm.

- Cảm ơn!

Nói xong, cô ta mở cửa sau, leo lên, ngồi thu hình ở băng sau.

- Nhà mẹ cô ở đâu? Diễm hỏi.

- Xóm Củi, Biên Hoà, đường Triệu Tử, số nhà 1234.

Đó là tất cả những gì nàng nói trên suốt quãng đường, vì sau đó nàng tựa đầu vào thành ghế, nhắm mắt lim dim ngủ.

Phải mất hơn một giờ mới tới Biên Hoà, khi gần đến cầu Đồng Nai, Thanh mới nói với cô gái:

- Sắp đến rồi, cô chỉ cho tôi lối nào đến đường Triệu Tử?

Không có tiếng trả lời, Thanh quay sang vợ:

- Em hỏi cô ta xem đường nào đến nhà mẹ cô?

Diễm quay lại phía sau toan hỏi cô gái, nhưng thỉnh linh nàng rú lên một tiếng khiếp đảm:

- Cô ta không có trong xe, cô ta biến đâu mất rồi?

Thanh dừng xe ngay giữa đường, vô lý, cô gái không thể nào rời xe được trong lúc xe đang chạy nhanh như lúc này. Nhưng cũng như vợ, chàng chỉ thấy băng sau trống rỗng, cô gái và cả cái túi hành lý đều biến mất. Diễm hoảng sợ, nàng run lên bần bật, nói như người đang mê sảng:

- Trời ơi, ma! Đúng là ma rồi... cô ta đang đứng kia kia. Ối trời, đừng đụng vào người tôi, đừng bắt tôi... Cô ơi, hãy tha cho tôi!

Diễm la hét rầm rĩ, Thanh lắc mạnh vai vợ cố trấn an nàng, nhưng vô ích, Diễm không còn tỉnh táo, nàng cứ tiếp tục rú lên từng hồi. Thanh không tài nào kìm hãm nổi những cơn vật vã của vợ. Sau cùng chàng nghĩ hay là đem nàng đến bệnh viện, ở đó người ta sẽ có cách, có lẽ nàng đã bị mất trí vì sợ hãi quá.

Tại bệnh viện, Thanh kể cho bác sĩ nghe tất cả mọi việc xảy ra, bác sĩ chích cho Diễm một mũi thuốc an thần, rồi dặn dò:

- Không sao đâu, cứ để cô ta nằm lại đây đêm nay, đến sáng mai mọi việc sẽ êm cả.

Bác sĩ nói xong rồi đi khỏi, để Thanh một mình ở trong phòng đợi. Thanh vừa lo lắng vừa bị kích động, chưa bao giờ một việc lạ lùng như thế xảy ra cho chàng như trong đêm nay. Thanh ngả người trên ghế, cố gắng chợp mắt đi một lúc, nhưng không thể được.

- Mình phải đi tìm, phải hỏi cho ra lẽ, ngồi đây làm gì vô ích!

Chàng tự nói với mình như thế.

Rời bệnh viện, Thanh ra xe, ngồi vào ghế nơi tay lái, suy nghĩ một lúc, nhớ lại địa chỉ cô gái đã nói lúc lên xe:

- Số 1234 đường Triệu Tử, 1234 đường Triệu Tử...

Chàng lảm bảm đọc đi đọc lại nhiều lần cho khỏi quên, xong Thanh lái xe đến một trạm xăng, hỏi thăm đường. Người bán xăng nói:

- Ở đây ra ông rẽ phải, đi độ vài trăm mét có lối rẽ, lại rẽ phải nữa, cứ thẳng con đường đó mà đi sẽ thấy một cái nghĩa trang. Qua khỏi cổng nghĩa trang, đối diện phía trước mặt có một thôn xóm nhỏ, không tên, nhưng đầu xóm có một tiệm bán củi và chất đốt nên dân trong xóm gọi là Xóm Củi... Ông rẽ vào đó tìm con đường nhỏ đầu tiên bên tay trái, đó là con đường Triệu Tử. Thanh đi theo lời chỉ dẫn, chàng tìm ra đường Triệu Tử thật dễ dàng. Đây rồi, số nhà 1234, căn nhà tối om, chắc mọi người đều đang ngủ cả. Thanh dơ tay gõ thật mạnh vào cửa năm, sáu cái liền. Có tiếng động trong nhà rồi tiếng ho, rõ ràng có người vừa thức dậy, rồi tiếng chân đi chuyển và đèn bật sáng. Một người đàn ông tuổi trung niên ra mở cửa, trước khi Thanh kịp mở lời thì người này đã đón trước:

- Tôi biết vì sao ông tới đây, có phải ông vừa chở một cô gái đi một mình trên xa lộ, khi gần đến nơi, thỉnh linh cô ta biến mất?

Thanh há hốc miệng, kinh ngạc đến không thể trả lời được. Sau vài giây trấn tĩnh, chàng lắp bắp:

- Làm sao ông biết?

- Vì cô gái đó là em tôi, mười năm về trước, nó bị chết trên cái xa lộ đó. Ngày hôm ấy, mẹ tôi bị ốm và nó trên đường đi thăm bà cụ thì bị nạn, cái xe gắn máy nó lái bị đâm vào cột đèn bẹp dúm, nó bị vỡ óc chết ngay lập tức. Từ đó mỗi năm cứ đúng vào ngày ấy là nó lại hiện ra đi dọc theo xa lộ, và mỗi năm lại có một người cho nó quá giang...

Người đàn ông ngừng lại, quan sát Thanh một lúc rồi mới thở dài, tiếp tục:

- Nhưng có lẽ năm nay là năm chót.

- Năm chót? Sao lại là năm chót?

- Nó sẽ không bao giờ hiện lên nữa.

- Làm sao ông biết?

- An Diễm là đứa con có hiếu, nó không đành lòng để mẹ tôi cô đơn một mình không ai săn sóc, vì vậy linh hồn nó không siêu thoát được, nó cứ phải hiện về thăm mẹ thường xuyên.

- Thế bây giờ bà cụ đâu?

- Mẹ tôi cũng đã qua đời lâu rồi, từ tám năm qua... Chôn ở kia kia!

Vừa nói, ông ta vừa chỉ về phía trước, nghĩa địa chỉ cách nhà không đầy năm trăm thước.

Thanh nhìn theo, tóc gáy bắt đầu dựng lên, chàng quay lại hỏi:

- Tôi không hiểu, ông vừa nói An Diễm. Ô mà sao cũng tên Diễm nhỉ? Là một người con có hiếu, nàng không muốn để bà cụ cô đơn một mình ở nghĩa trang... Thế sao từ nay nàng không về thăm mẹ nữa?

Người đàn ông chép miệng:

- Có gì khó hiểu đâu, nó đã tìm được người thay thế nó.

- Hà? Cái gì?

- Bà mẹ chúng tôi già lắm, lẫn lộn rồi, đâu còn phân biệt được ai? Miễn là có người tới lui, trông nom săn sóc...

- Ông nói cái gì thế?

- Nó vừa dắt về đây một người đàn bà trẻ, vóc dáng hao hao giống nó, cũng tên là Diễm.

- Trời ơi, có lẽ nào?

Thanh bắt đầu hiểu lờ mờ câu chuyện, nhưng không dám chắc. Người đàn ông nọ nói tiếp:

- Mẹ tôi hài lòng lắm, gọi ngay người đàn bà nọ là con. Còn con em tôi thì vừa chào vĩnh biệt tôi rồi, linh hồn nó chắc sớm được siêu thoát.

Thanh không dám nghe thêm nữa, trống ngực đánh thình thình, chàng lái xe hết tốc lực quay trở lại bệnh viện. Tại đây, Thanh được người y tá cho biết:

- Vợ ông đã tỉnh và nhất định đòi về.

- Đòi về? Trời ơi, bà ấy về bằng cách nào? Từ đây tới nhà xa lắm, làm sao có thể đi bộ được?

- Bà ấy nói ông chờ ở ngoài xe. Tôi chỉ biết có thế. Bà ấy rời khỏi nhà thương từ lúc nãy.

Đứng như trời trồng, Thanh không còn biết phải xử sự ra sao nữa, chàng lại trở ra xe. Nghĩ ngợi một lúc, Thanh cho xe quay trở lại con đường hồi nãy, vừa lái xe vừa suy nghĩ. Kim đồng hồ chỉ 3 giờ sáng, trời còn tối lắm, con lộ vắng ngắt không một bóng người qua lại.

Chợt chàng trông thấy trong ánh sáng lù mù của ngọn đèn đường, bóng một người đàn bà xách một cái túi hành lý màu đen. Mồ hôi lạnh chảy dài từ gáy xuống cổ, Thanh thu hết can đảm lái xe tới gần, cho đến khi nhìn rõ mặt người đi bộ, đúng là Diễm, vợ chàng. Nhưng nàng không nhận ra chồng, cho dù Thanh có hét lớn gọi tên nàng đến rát cổ, nàng vẫn làm lui bước, nàng đi về phía nghĩa trang...

Lưu Phương Lan

BỐ TÔI HÀO HOA

Tôi từ Texas đến Cali thăm bố, bước vào nhà thấy bố già tuổi 80 “tươi trẻ” trong bộ đồ thể thao, áo thun và quần basketball short hiệu NIKE tôi không thể không khen:

- Bố diện “hàng hiệu” phong độ nha.

Trêu chọc bố cho vui chứ tôi nghĩ thăm bộ đồ kiểu này chắc là của mấy cháu mặc chán “phế thải” cho ông xài giùm khỏi phí. Nhưng thật bất ngờ:

- Tiệm KOHL’S, đang hạ giá \$24.99 một chiếc “quần đùi”, quần hiệu gì bố không cần biết, chỉ là bố cần “quần đùi” nên mua về mấy chiếc. Còn áo thun thì nhà có sẵn hàng tá, con cháu biếu tặng mặc chưa kịp cũ cái nào.

Bố sang thế, mua quần short Nike về làm “quần đùi” mặc trong nhà.

Bố tôi còn khỏe mạnh và sống độc lập không muốn làm phiền con cháu. Bác tôi cũng thế. Thế là hai anh em cùng đang hưởng trợ cấp nhà nước, ở chung một căn nhà duplex 2 phòng thuê diện housing, nhà nước tài trợ bao nhiêu còn bao nhiêu thì hai anh em chia sẻ.

Hai anh em ruột, hai ông già độc thân vui tính ngày ngày đánh cờ tướng rất là tương đắc vì cả hai cùng cao cờ. Con cháu của bố và của bác ở gần quanh đây thường ghé chơi hay mang quà vặt bánh trái tới. Nơi đây như là một club của đại gia đình, là điểm hẹn cho con cháu tụ họp vui chơi với hai ông già... chịu chơi. Các cousin của tôi còn bày trò đánh bài ăn thua mỗi ván 1 đồng mà cha con, chú cháu mê mải đồ đen chơi tới khuya vào những ngày cuối tuần, khỏi cần cất công đến casino. Có hôm bố tôi hên, ăn nhiều tiền, một đứa cháu hỏi mượn tiền ông chú để gỡ lại, bố cho mượn, càng đánh nó càng thua. Bố tôi... xóa nợ cho nó luôn, khỏi cần trả.

Hôm nay bố nấu nồi cháo gà đãi con gái. Lần nào tôi đến Cali bố cũng chiêu đãi tôi tận tình, cứ làm như tôi vẫn là đứa trẻ con ngày xưa của bố. Khi mẹ mất bố đảm đang bếp núc nấu nướng cho các con mồ côi của bố được ăn ngon, được ấm lòng.

Tô cháo gà và đĩa thịt gà miếng to miếng nhỏ chặt không đều đã bày ra bàn trông vẫn ngon lành, da gà vàng béo lại có rắc mấy sợi lá chanh thái nhỏ. Tôi thích quá, bố khoe:

- Cửa hàng gà tươi sống và gà làm sẵn ở ngay bên kia đường, còn lá chanh hái sau vườn nhà, mọi thứ đều tươi ngon.

Trên bàn có nhiều đồ ăn vặt của người già, bánh đậu xanh, khoai lang luộc, hũ đậu phộng rang và hũ dưa chua bố mới muối hôm qua. Thấy bạch cam to trên bàn tôi tò mò lấy tờ receipt ngay bên cạnh bạch cam ra xem và kêu lên:

- Bạch cam 10 pound mà mười hai đồng. Quận Cam mà bán cam đắt thế?

Bố cười cười:

- Cam bố mua lúc nãy, chắc họ scan lộn món gì đó. Khi ấy đông người chờ tính tiền phía sau, bố không kịp suy nghĩ cứ móc tiền trả cho xong để khỏi phiền người khác. Ra ngoài cửa bố mới nhớ ra bảng giá bạch cam chỉ \$5.99.

- Vậy là họ scan nhanh quá thành double rồi. Bố chỉ việc quay vào khiếu nại là xong chứ gì.

Bố tôi tỉnh bơ:

- Chờ búa đông, cô tính tiền bận rộn, bố thì cần về nhà ngay cho kịp nấu nướng sợ con đến đói bụng, mấy đồng bạc chẳng là bao mà mất thì giờ cả đôi bên. Bố về luôn.

Tôi cần nhân:

- Bố vừa hoang phí vừa cả nể. Lúc nào cũng chịu thiệt thòi.

Không lạ gì tính bố, tôi chỉ biết tiếc rẻ “mấy đồng bạc” giùm bố, một ông già ăn trợ cấp “tiền già” nhưng luôn tiêu xài... sang và rộng rãi với mọi người. Có lần bố đưa tôi ra Phước Lộc Thọ ăn hàng. Ông đi qua bà đi lại thì gặp một người quen bố mời vào ăn cùng, ông kia cũng như bố lãnh tiền già, chẳng biết ai “giàu” hơn ai, nhưng bố cương quyết dành phần trả tiền thiếu điều muốn... cãi nhau với người ta.

Bố kể mỗi ngày bố ra chợ Việt Nam mua tờ báo và bao giờ cũng cho ông homeless người Việt ngồi ngay bên cửa chợ vài đồng đủ mua ổ bánh mì thịt. Hôm nào bố không đến là cảm tưởng như ông homeless đang chờ mong. Hôm sau bố cho ông ấy bù tiền... hôm qua. Cứ làm như trả nợ hợp đồng mà thực tế chắc gì ông homeless ấy chờ mong và nhớ đến bố. Tuy nhiên cũng nhiều lần bố... đành lỗi hẹn vì cạn túi, “lương” tiền già chưa lãnh nên bố đành ngoảnh mặt làm ngơ ông homeless.

Những chuyện hào phóng lật vặt này tôi nghe đã nhiều. Bố “cơ hàn” mà còn tử tế thế, nếu bố tôi mà là tỷ phú giàu có chắc cũng “mở kho bạc” donate cho xã hội không thua gì ngài Bill Gates.

Đàn ông hào phóng thường được phụ nữ yêu thích, thành ra bố tôi vừa hào phóng vừa hào hoa. Tôi nghe mẹ kể ngày xưa ở ngoài Bắc bố đã... có bồ. Khi ấy mẹ còn ở nhà quê, bố theo ông nội đi buôn bán ngược xuôi thường xa nhà. Ấy là mẹ nghe người ta đồn thế chứ chưa bao giờ bắt quả tang hay có bằng chứng và chuyện bố có bồ vẫn chỉ là chuyện cổ tích.

Năm 1975 mẹ chúng tôi mất, bố mới 48 tuổi mà chẳng hề có bà bồ nào, tất cả tình thương bố chỉ dành cho các con và niềm đam mê chơi cờ tướng. Bố là “danh thủ” cờ tướng của vùng Hạnh Thông Tây, ai muốn chơi cờ với bố đều phải “test” qua một vài ván đánh thử xem trình độ cao thấp của nhau rồi mới dám đánh thật. Bố thích đấu với những tay cờ ngang ngựa, ai kém tài thì bố chấp trước một hai nước cờ thế mà các tay em ấy vẫn không dễ dàng thắng được.

Sang Mỹ, bố vẫn mê đánh cờ và đường tình cũng chẳng yêu ai. Có một bác gái tên Huệ gặp bố thường xuyên ở hội người già, bác cảm mến bố, thỉnh thoảng có món gì ngon hay trái cây vườn nhà tươi ngon bác hái mang đến hội người già tặng bố. Nếu không gặp bố thì bác Huệ quyết chí lội bộ khoảng hơn 2 mile từ hội người già đến tận nhà bố để trao món quà cho bằng được. Bố mời bác Huệ ở lại chuyện trò cho tới khi gọi được thằng cháu đến nhờ nó chở bác Huệ về nhà, kéo tội nghiệp bác lại đi bộ những mấy mile đường dài nữa.

Chẳng biết đó là tình tri kỷ hay tình già cho tới một ngày con gái bác Huệ dọn nhà đi nơi khác xa hơn, bác không thể hàng ngày đi bộ tới hội người già được nữa và mỗi tình già đã vội vàng chết non chết yểu.

Buổi chiều tôi vào phòng bố, sắp xếp lại quần áo trong closet và trong va-ly cùng những giấy tờ gọn gàng cho bố. Khi tôi mở một túi giấy được gói ghém cẩn thận thì thấy một tấm hình cũ rơi ra, tấm hình rất cũ nhưng vẫn còn nguyên vẹn, chẳng ai xa lạ là hình bố mẹ tôi bên nhau. Một đứa con mẹ bế trên tay và một đứa con gái đứng cạnh bố chính là tôi. Hình ảnh gia đình hạnh phúc đẹp đẽ. Thật bất ngờ mặt sau tấm hình là nét chữ rần rời của bố ghi Hà Nội ngày tháng năm và những lời tha thiết rằng: “Tặng em tấm hình anh đứng cạnh vợ con anh để em nhìn thấy anh làm kỷ niệm. Hẹn em kiếp sau.”

Tôi thắc mắc và ngạc nhiên bố định gửi tặng ai tấm hình này và tại sao không gửi mà còn giữ lại cho đến bây giờ?

Tôi cầm tấm hình chạy ra phòng ngoài chìa tấm hình ra và hỏi... tội bố:

- Có phải ngày xưa bố định tặng cô người yêu tấm hình này không? Thì ra bố có bồ là thật mà mẹ vẫn không có chứng cứ gì.

Bác tôi đang ngồi cạnh đấy, lên tiếng:

- Bố cháu hồi trẻ đẹp trai, giỏi ăn nói, theo ông nội đi buôn bán khắp đó đây. Lên mạn ngược mấy cô Mường cô Mán thích, về miền xuôi mấy cô thị thành cũng ưa.

Bố tôi không hề phủ nhận, giọng bố bồi hồi cảm xúc:

- Đúng là ngày ấy chẳng biết bố có duyên gì mà lắm cô yêu. Một cô Hà Nội yêu bố say đắm nhất, là cô Thi, bố cũng cảm thấy rung động vì cô Thi. Nhưng nghĩ lại còn vợ con nơi chốn quê nhà. Ngày bố tạm biệt Hà Nội đã định gửi tấm hình này cho cô Thi, để cô biết sự thật bố đã có gia đình

vợ con và lời hứa hẹn kiếp sau để dứt tình. Thà cả hai cùng đau khổ một lần còn hơn là lao đầu vào mối tình tuyệt vọng và làm khổ lây người khác.

Tôi cũng bồi hồi không thua gì bố:

- Nhưng bố đã không gọi tấm hình này cho cô Thi, Vì sao?

- Con ạ, bố ác quá, nhân tâm quá nếu cô Thi nhận tấm hình này và thấy người mình yêu hạnh phúc bên vợ con, cô Thi càng tủi thân, càng đau buồn.

Bố ngừng một chút cho voi bớt cảm xúc và kể tiếp:

- Tấm hình đã ghi lời nhưng bố không nỡ gọi và không bao giờ gọi. Bố giữ lại để nhớ mãi cái ngày bố đã quyết định từ bỏ tình yêu sai trái của mình về với gia đình vợ con. Bố im lặng và không hề liên lạc với cô Thi cho tới ngày bố di cư vào Nam năm 1954. Ngày ấy... ngày ấy... khi bước chân xuống tàu bố đã bùi ngùi để lại chút tình nơi kinh thành Hà Nội.

Tôi bàng khuâng:

- Rồi cô Thi có di cư vào Nam không?

- Chắc là không. Bố vẫn mong cô Thi cũng sang được vùng đất tự do. Nhưng khi mới vào Nam bố tìm hiểu qua người quen tại các trại tạm cư, không có bất cứ tin tức gì của cô Thi cũng như của gia đình cô.

Tôi thở dài thấy thương bố và thương cô bồ ngày xưa của bố quá. Nếu đời như là thơ, nếu đời như là mơ thì sau năm 1975 cô Thi từ Bắc vào Nam và... gặp lại người tình đã góa vợ, nói lại duyên xưa. Hay muộn màng hơn nữa nhưng vẫn còn kịp, bây giờ bà Thi đã sang Mỹ và ngày mai ngày một đây... tái ngộ với bố tôi tại hè phố Bolsa hay trong khu Phước Lộc Thọ cho bố tôi được trả nợ tình xưa thì vui biết mấy cần gì phải đợi đến kiếp sau.

Cuối cùng người đàn ông hào hoa này vẫn là người chồng tốt của mẹ tôi và là người cha dễ thương của chúng tôi.

Nguyễn Thị Thanh Dương

BA TÔI

Ba tôi mất ở tuổi 91.

Một ngày trước khi ba qua đời, Cha Xứ đến thăm. Nhìn thấy tấm ảnh “lực sĩ” của ba tôi mà trước đó khoảng hai tháng bỗng nhiên ông đòi chụng lên bàn, Cha tấm tắc khen:

- Chà! Đẹp quá. Hình này mấy tuổi? Nhìn giống lực sĩ Lê Công Ân ở Việt Nam hồi đó.

- Dạ, ba mười tuổi.

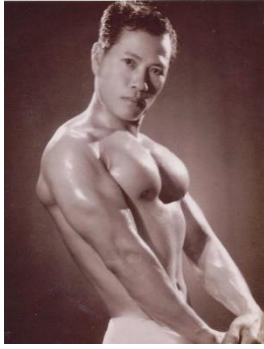
Tôi trả lời, còn ba vôi vàng dính chính:

- Dạ. không phải Lê mà là Nguyễn. Nguyễn Công Ân.

Tròn mắt ngạc nhiên, Cha quay sang tôi:

- Ồ! Trí nhớ ông cụ còn tốt quá.

Đó là ngày thứ Tư. Tôi ngồi bên cạnh, nghe ba kể đủ chuyện một cách rành rẽ với nét mặt tỉnh táo. Không ngờ, sáng hôm sau - thứ Năm - ba tôi ra đi nhẹ nhàng. Bất ngờ đến độ chị bạn của tôi báo tin nhưng Cha Xứ cứ hỏi lại: “Có chắc không, mới nói chuyện với ông cụ sáng hôm qua mà!”

Mỗi lần ngắm bức ảnh lực sĩ, tôi như thấy lại nụ cười tươi với một chút hãnh diện của ba khi được Cha khen ngợi. Thuở còn trẻ, ba tôi rất siêng năng tập thể dục, chủ yếu là tập tạ, nên ông có thân hình khá đẹp. Ở trong xóm, nếu có bạn từ xa đến hỏi thăm để tìm nhà, câu hỏi luôn được người ta đặt ra là “có phải ông lực sĩ không?”

Tôi là đứa con duy nhất nên được ba hết dạ yêu thương và luôn dành cho những cử chỉ âu yếm dù ở bất cứ nơi đâu, dù đã trưởng thành. Nhưng thương thì thương chứ ba không chịu để tôi hư. Ba để ý từng cử chỉ, lời nói và luôn răn sửa khi không vừa ý. Ba cũng theo dõi việc học hành của tôi rất chặt chẽ. Ba đi làm suốt ngày, còn tôi đi học có một buổi, nên để nắm rõ thời khóa biểu của tôi, mỗi ngày ba bắt tôi phải viết vào “nhật ký” những gì tôi đã làm trong ngày hôm ấy. Những trang nhật ký giống y chang nhau, đi học về, ăn cơm, học bài, làm bài tập, đọc sách, phụ làm việc nhà với má. Tuy vậy cũng có những điều tôi giấu kín mà má cũng làm lơ để tôi được ra sân, đứng trong hàng rào nhìn những đứa bạn chơi đánh đũa, nhảy dây, nhảy lò cò... một cách thèm thuồng.

Trong họ hàng, ai cũng nói “Con nhỏ này số sướng, có một mình nên được cưng quá.” Nhưng không ai nhìn thấy sự “thiệt thòi” của tôi. Vì là con một nên tôi được ba má chăm sóc, bao bọc kỹ lưỡng, lúc nào cũng ở trong vòng rào, không được ra sân chơi với con nít hàng xóm, sợ bị té ngã, sợ bị thương tích, sợ bị bạn ăn hiếp, sợ học thối hư tật xấu của những đứa trẻ khác. Vì thế, tuổi thơ của tôi không có những ngày rong chơi, bay nhảy tự do như những trẻ nhỏ trong xóm. Cũng vì thế mà tôi trở thành đứa con gái nhút nhát, hiền lành, đôi khi có chút khờ khạo và những khuyết điểm đó theo đuổi tôi đến bây giờ, dù bạn bè tôi vẫn trẻ mỗi lần nghe tôi tự nhận xét về mình như thế “Nhát thì vẫn nhát nhưng hiền thì phải xét lại”. Có người hỏi Anh xã tôi câu đó, ngoài nụ cười khó hiểu trên môi, tôi không nghe anh trả lời “yes” hay “no”.

Từ thuở nhỏ ba tôi không được ăn học đến nơi, đến chốn vì kinh tế gia đình khó khăn. Nghe nói, ông nội tôi là một người lãng tử, khi bà nội sinh bác Hai được vài tháng thì ông để vợ con ở lại quê, một mình lên Saigon sinh sống. Ông nội đi biệt tăm, đến lúc bác tôi được ba tuổi ông mới về thăm. Ở nhà một thời gian ngắn ngủi ông lại ra đi và bà nội tiếp tục ở lại quê với cuộc sống tàn tảo và cái thai trong bụng là ba tôi. Bà nội đáng cay, khôn khéo với thân phận làm dâu trong gia đình chồng mà chồng thì không quan tâm, ngó ngang đến. Càng khổ, càng vất vả nuôi con trong cảnh đời khốn khó bà nội càng hận ông, đến nỗi bà nhất định tước đi quyền làm cha của ông nên trong tờ giấy khai sinh, ba tôi theo họ mẹ và tên cha được ghi vào hai chữ “Không Biết”. Chẳng hiểu việc này có làm cho nỗi oán hận trong lòng bà nội vơi được chút nào không nhưng tôi tin chắc điều đó đã lại trong lòng ba một sự tổn thương không nhỏ.

Vì gia cảnh nghèo nàn nên ba tôi vừa hơn mười tuổi đã bỏ học để đi buôn bán phụ giúp bà nội. Bà Nội kể: “Hồi đó, ba con còn nhỏ xíu mà phải ôm thuốc rê đi bán từ làng này qua làng kia. Lúc ấy, ba con mập mập, khỏe mạnh và rất lanh lợi. Qua tới làng khác thì hay bị mấy đứa con nít ở đó ăn hiếp nhưng nó không sợ ai. Có đứa nào cùng trang lứa gây chuyện, khiêu khích là ba con đứng lại sẵn sàng “chiến đấu” sau khi cất thuốc vào một chỗ an toàn. Rồi cuộc ẩu đả bắt đầu. Có khi một

chọi một, có khi một mình tả xung hữu đột với hai ba thằng giặc hung hăng. Có lần, một người đàn ông thấy bọn trẻ xà quần nhau, bắt phân thắng bại thì vội vàng chạy ra can ngăn. Khi kéo được ba con lúc đó mặt đỏ kè, bẻ bết bùn ra ngoài, ông liền “hỏi cung”, mày ở đâu tới đây? Làng bên hả? Ba má mày tên gì? À! thì ra mày là con anh Ba. Nè! Tụi bây là bà con nha. Còn đánh lộn nữa là chết với tao. Ba con về nhà quần áo xốc xếch, nhưng tiền bạc đưa đủ cho bà, không thiếu một xu”.

Tuy ít học nhưng ba tôi là người có chí. Khi tôi đang ở bậc tiểu học thì ba tôi sau giờ làm việc, ông dành hết thời gian để đi học. Bằng sự cố gắng không ngừng, ba đã lấy được bằng trung học đệ nhất cấp. Sau đó, ba tiếp tục học với ý định lấy bằng tú tài một, nhưng rồi có những thay đổi trong công việc làm khiến ông không thực hiện được điều mong ước. Không tiếp tục đi học nhưng lúc nào có giờ rảnh, tôi cũng thấy ba miệt mài trên bàn học, khi thì học Anh văn, khi thì đọc sách. Trên bàn viết của ông tràn ngập sách, nào là truyện Kiều, Chinh Phụ Ngâm, Nguyễn Công Trứ, Trần Tế Xương, ... Ông thuộc vanh vách lịch sử và thích tìm hiểu về địa lý.

Tôi không nhớ rõ từng chi tiết công việc của ba nhưng tôi biết ba đã làm việc ở Bộ Tổng Tham Mưu, rồi làm huấn luyện viên tác xạ ở Học Viện Cảnh Sát, sau đó chuyển sang Bộ Nội Vụ, rồi Bộ Giáo Dục cho đến ngày mất nước.

Trong gia đình, ba tôi là một người cha, người chồng tốt lành. Dù chỉ có mình tôi là con gái, dù có nhiều người xúi giục ba tôi đi kiếm con trai nhưng ba vẫn giữ lòng chung thủy với má tôi. Tôi hãnh diện vì tư cách và đạo đức của ba nên ngoài tình thương kính tôi vô cùng thán phục và ngưỡng mộ ba tôi.

Khi tôi và S (Anh xã bây giờ) yêu nhau, điều tôi lo lắng là vấn đề tôn giáo. Nhưng tuyệt nhiên ba không bao giờ nhắc đến chuyện này. Trong thời gian S bị đưa đi cải tạo, có lần đi cùng với ba, tôi xin ba dừng xe trước nhà thờ Đức Bà. Ba hỏi: “Con muốn đi đâu?” Tôi rụt rè: “Con muốn vào nhà thờ cầu nguyện cho anh S.” Ba dừng xe lại, im lặng không nói một lời dù có chút băn khoăn trong ánh mắt.

Rồi một ngày, từ trại cải tạo Chi Lăng Châu Đốc, S viết thư xin phép ba má cho tôi được đi thăm anh. Đối với tôi điều này thật khó, vì từ thuở bé tôi chưa bao giờ đi xa mà không có ba má bên cạnh nên làm sao ba có thể đồng ý và an tâm khi tôi một thân, một mình đến vùng đất xa lạ. Nhưng những lời thư tâm tình đầy tha thiết của S đã khiến ba gạt đầu trong sự ngạc nhiên của má và tôi. Làm sao nói hết nỗi xúc động và lòng biết ơn sâu xa của tôi khi tôi biết rằng sau cái gạt đầu đó là nỗi âu lo tràn đầy trong tâm lòng quảng đại của người cha đã tôn trọng tình cảm riêng tư của con mình.

Đến khi S trốn khỏi trại cải tạo Vườn Đào, Mộc Hóa và thất bại trên con đường tìm kiếm lực lượng kháng chiến, anh đến nhà xin phép ba tôi cho tá túc một thời gian để tìm hướng đi khác. Ba tôi đã không ngần ngại gạt đầu dù biết rằng nguy hiểm đang cận kề. Cái gạt đầu thứ nhất và cái gạt đầu thứ hai nói lên sự hy sinh và lòng thương con vô bờ bến của ba đối với tôi.

Khi S biết chuyện kháng chiến chỉ là tin đồn, không có thật hoặc có thì cũng là sự tập hợp của một nhóm nhỏ chứ không phải là tổ chức lớn đáng tin cậy thì chúng tôi quyết định kết hôn. Có người hỏi tôi, tại sao lại tổ chức đám cưới trong hoàn cảnh không an toàn cho S. Nhưng biết làm sao hơn khi tôi nghĩ rằng đó là cách tôi trả hiếu cho ba má. Tôi là đứa con duy nhất, không có anh chị em nào để thay thế tôi làm nở mặt, nở mày cho gia đình. Nếu ba má tôi phải đối diện với những lời chê bai, gièm xiêm vì con gái mình lấy chồng một cách lén lút thì tôi cảm thấy có lỗi với ba má. Không biết cách suy nghĩ của tôi đúng hay sai nhưng quả tình nếu có chuyện bất trắc xảy ra cho S chắc tôi phải suốt đời ân hận. Nhưng rồi đám cưới đã diễn ra một cách êm ả. Ngoài vài người bạn

thân rất lâu không ai biết chú rể là người yêu năm xưa của tôi trong cuộc tình kéo dài chín năm với biết bao khắc khoải đợi chờ.

Tạ ơn Chúa đã ban ơn cho chúng tôi vượt qua được tất cả những gian nan với bao hiểm nguy chực chờ trong cuộc sống đầy khó khăn cho đến ngày lên tàu vượt biên và được định cư tại đất nước đầy nhân ái này.

Ngày qua ngày. Tháng qua tháng. Năm tiếp năm. Chín năm sau ba má tôi được đặt chân đến Mỹ để sum họp cùng con cháu. Ba tôi thích nghi rất nhanh với đời sống ở đây. Ba có thể tự lái xe đi khắp nơi. Với chút vốn liếng tiếng Anh, ba cũng có thể giao tiếp trong trường hợp cần thiết. Một điều thật bất ngờ, ngoài sức tưởng tượng của tôi là ba má đã trở thành con cái Chúa. Có lần ba hỏi con gái tôi, lúc ấy khoảng mười hai tuổi:

- Ông ngoại chỉ có hai đứa là cháu. Nếu con muốn ông ngoại làm điều gì cho con vui thì ông ngoại sẽ làm.

Rất ngây thơ, con bé thật thà đáp:

- Con muốn ông ngoại theo đạo để đi nhà thờ với tụi con.

Ba tôi gật đầu đồng ý. Ngày trước, tôi không nghĩ là ba chấp nhận cho tôi theo đạo chồng vì ông thường lo sợ sau này mất đi sẽ không có ai thờ cúng. Vậy mà lại có ngày ba má đã cùng chúng tôi đi lễ mỗi tuần. Tất cả đều bắt nguồn từ tình thương bao la như biển cả của ba.

Giờ đây, ba tôi đang bình an trong tình yêu thương của Thiên Chúa. Hẳn ba rất vui vì “nhìn thấy con có một gia đình hạnh phúc” như ba đã từng nói với tôi trong những năm tháng cuối đời./.

Ngân Bình

Father's Day 2023

YÊU CỜ VÀNG

Tuyệt đối dóc toàn Lục
Chỉ riêng cho đồng bào
Yêu cờ vàng? Lắm việc!
Cần dồn tâm, sức vào!

*

Đảng Hồng Hào lắm... tiệc
Nhảy đầm nhiều, giày hao
Những trò tay sai đảng
Bà theo... băng đảng nào?

Lập trường đâu ra đó
Không đi hai, ba hàng
Tổ hao xương, mòn sụn
Dở ông lại dở... thàng.

*

Khi lục; lúc cam, tím...
Bà muốn chuyên giới chãng?
Một màu cho dễ nhớ!
Xanh... xanh, đỏ... * lãng nhãng?
Ý Nga, 18.6.2023

SAO LẠI NGỒI VỚI CHÚNG?

Bình thường? Chiêm ngưỡng phi thường:
Đêm ngày mài miệt sa trường giương oai!

*

Anh tâm thường thế, chề ai:
Chọn phùng khen Cộng, kẻ vai ngồi cùng?
Ý Nga, 18.6.2023

DÂN ĐỐI ĐẬP TƯỢNG ĂN?

Tượng đài ngàn tỷ dựng lên
Phét vàng tươi thắm trồng rên ngợi ca
Tanh nồng sơn đỏ đánh lừa
Hết ngày trình diễn, gió lửa... thổi hoăng!
Ý Nga, 18.6.2023

ĐỘI CHI TRÊN ĐÀU?

Bà khen, ông gật, nịnh làm chi,
Ai giải phóng ai? Giải phóng gì?
So sánh Anh Hùng cùng thô phi
Hồng kỳ tanh tươi đội mà đi?
Ý Nga, 16.6.2023

CÀNG “ĐẠI” CÀNG TỐN

*Cờ Chết Yêu: “Mặt Trận Dân Tộc Giải Phóng Miền Nam”: màu nửa đỏ, nửa xanh dương với sao vàng ở giữa.

NGÀY QUÂN LỰC VNCH

Sóc con cử động thật nhanh
Đàn chim xào xạc âm thanh chuyền cành
Đuôi dài quyen rũ, sắc xanh
Mỗi loài một dáng vẽ tranh: Xuân về!
Không còn trắng tuyết phủ phê
Trái thông nâu rụng, há hê gió cười.

Chỉ riêng anh kém sắc tươi
Chiến Binh, Quốc Hận em ơi, quá buồn
Nhìn sân trú quốc nhớ nguồn
Hương về cố quốc dạ luôn u hoài!
Ý Nga, 16.6.2023

(Thành kính tri ân QUÂN LỰC VNCH đã bảo vệ tự do cho miền Nam VN.)

*

Mi miệt thị người tri ân Chiến Sĩ
Ca tụng: “Hồ yêu giai cấp công nông
Đẫn năm châu đẹp đẽ đến đại đồng
Bác vĩ đại...” **Tôn phán son bôi trát?**
Ý Nga, 16.6.2023

*Hồ Chí Minh ngạo mạn tại đền thờ đức Thánh Trần: “Bác đưa dân tộc qua nô lệ
Tôi **đẫn** năm châu đến đại đồng.”

BỐ TÔI

Ba năm sau khi Sao Khuê chào đời thì bố mẹ Sao Khuê được ông bà cho ra ở riêng tại quê của bà nội, làng Đồng Xâm, tỉnh Thái Bình để trông nom ruộng đất mà bà nội được thừa kế từ các cụ. Làng Đồng Xâm thuộc xã Hồng Thái có đền thờ Triệu Vũ Đế tức Triệu Đà và hoàng hậu Trinh Thị, người làng Đồng Xâm. Làng có nghề truyền thống là nghề chạm vàng bạc, thờ ông tổ Nguyễn Kim Lâu.

Sao Khuê được ở lại với ông bà nội và hai cô tại làng Trình Phố. Thỉnh thoảng bố trở về làng Trình Phố và chở Sao Khuê về thăm nhà của bố mẹ. Ở đó cái gì cũng nhỏ. Căn nhà nhỏ có cái sân cũng nhỏ và có cái bể nước cũng nh. Cái cổng cũng sơ sài so với cổng tam quan nhà ông bà nội và Sao Khuê cũng không lưu luyến gì căn nhà nhỏ này. Giản dị vì khi ở với ông bà nội thì Sao Khuê là cô công chúa nhỏ còn về ở với bố mẹ thì con bé nhỏ mới 4 tuổi hay bị sai vặt đi lấy tắm, lấy nước, quét nhà sau đó còn phải coi em cho nên Sao Khuê chỉ mong mau mau được trở về nhà bà nội trên cái thanh ngang của cái xe đạp course mà bố dùng để đi chuyên. Bố kể lại rằng trên quãng đường đi không dài lắm đó, có lần bố hỏi:

- Nếu bây giờ mà bố chết thì con tính sao?

Lúc đó Sao Khuê bù lu bù loa khóc và nói bố phải cho con về nhà bà nội rồi mới được chết!

Sau đó bố cũng hỏi y chang câu này với con em thì nó cũng bù lu bù loa khóc nhưng mà nó lại nói:

- Bố ơi, bố đừng chết. Bố đừng bỏ con một mình.

Bởi vậy bố thương nhỏ em này lắm.

Rồi Việt Minh nổi lên. Họ thù tiêu những người trí thức không theo họ. Một đêm họ đến bắt bố, may quá, bố vừa đạp xe về thăm ông bà nội. Hôm sau thì xác ông lý trưởng bị thả trôi sông Trà Lý. Mẹ nhắn về Trình Phố. Và bố vội trốn ra tỉnh...

Năm lên chín tuổi Sao Khuê mới thực sự ở với bố mẹ vì cả nhà đã phải từ bỏ ruộng vườn nhà cửa to lớn mà chạy ra tỉnh sống trong một căn nhà nhỏ xíu, đã vậy lại là nhà gianh vách đất.

Thế mà có yên đầu, chỉ một năm sau lại phải bỏ hết để bồng bế nhau vào Nam.

Khi mới vào Nam, bố đi dạy học ở trường tư. Sao Khuê còn nhớ ngôi trường nhỏ mang tên là trường Phan Đình Phùng nằm gần trường tiểu học Võ Di Nguy ở Phú Nhuận. Thời gian sau, không đủ học trò, trường đóng cửa, bố Sao Khuê được bộ Giáo dục bổ nhiệm dạy một trường trung học công tại Sóc Trăng. Mẹ Sao Khuê làm thư ký đánh máy tại sở Công Binh nên Sao Khuê lang thang tự đi xin học vào lớp đệ thất hết trường nọ đến trường kia. Quý vị nhớ là con bé còm nhom mắt ngố, 10 tuổi, tự mình ên à nghe, đi thi tiểu học rồi đi xin học. Sao Khuê di cư muộn, 1955, thì rớt vào đệ thất trường Trung Vương nên phải lang thang xin đi học trường tư. Sau trường Phan Đình Phùng là trường Thống Nhất có chủ của Sao Khuê dạy học. Trường Thống Nhất đóng cửa, Sao Khuê xin học trường Hoài An mới mở. Tại đây Sao Khuê an tâm dù mài kính sử đến khi đậu Trung học đệ Nhất cấp thì Sao Khuê vào trường Gia Long học tiếp. Thi tú tài rồi vào trường Dược học ra dược sĩ. Nhưng mà Sao Khuê học dốt lắm cơ, nói đúng ra Sao Khuê học cũng... giỏi nhưng lận đận khi thi cử. Chuyện, người ta đã nói học tài thi phận mà.

Có bao giờ quý vị tin là Sao Khuê thi rớt vì bài thi quá dễ không? Ỉ i mà, chỉ ôn bài khó thôi. Một lớp có sáu mươi hai học trò, lớp giỏi của trường Gia Long hỏi đó, mà một đưa lên bảng danh dự đều đều lại ở trong số 10 đưa thi rớt của cả lớp! Sao Khuê phải thi kỳ hai. Khi thi kỳ hai, gặp thầy toán đi ngang, thầy hỏi:

- Đi đâu đây?

Sao Khuê cúi gầm mặt không dám trả lời.

Chưa hết đâu, Sao Khuê còn rớt nữa, rớt bốn lần trong đời lận. Hai cái rớt sau không oan tí nào vì không học bài hay không cách nào học thuộc nội bài. Hừm, đang học toán ban B, bố bảo chuyển sang ban A để đi học dược.

Sao Khuê nhớ mãi cái bài học đầu tiên của quyển *Vạn Vật Đệ Nhất* là bài “Chất Sống”, nó dài và khó hiểu, Sao Khuê học một tháng không cách nào thuộc nội trong khi cả quyển sách toán Sao Khuê có thể thuộc từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên. Không thuộc nên Sao Khuê... quăng sách vào gầm giường, khóc hu hu không thêm học nữa.

Sau khi thi rớt kỳ 1 năm Tú tài 2, bố Sao Khuê bắt lấy giấy nháp viết lại bài và nộp cho bố. Kết quả là Sao Khuê đậu bình thứ (năm 1962) bởi vậy “không bố đổ mày làm nên”, không đậu Tú tài thì lấy chi mà học dược. Vậy thì bố được điểm A+ bù cho điểm E- vì bắt Sao Khuê đi lấy chồng (SK đông dài để kể ơn bố).

Như đã nói, bố Sao Khuê dạy học ở Sóc Trăng, bây giờ thuộc tỉnh Ba Xuyên cách Sài Gòn cả ngày xe nên lâu lâu bố mới về thăm nhà. Mỗi lần về Sài Gòn thì bố mang về chuối cau từng buồng, trứng gà từng thùng sắt tây loại đựng dầu con sò, con gà gì đó 20 lít, bao nhiêu là trứng mà ba chị em phải ráng ăn vì trứng để lâu cũng hư. Kết quả là Sao Khuê có thể chế tạo nhiều kiêu ăn trứng nhưng chuyện đặc biệt không phải thức ăn mà là chuyện bố bị các bà nín kéo xin làm bé!

Không hiểu sao mà bố Sao Khuê có nét lai nên đẹp trai tuy chưa cao bằng “ông Tây đen nằm trong cái đèn”. Đẹp trai lại còn xa nhà, đi ở trọ nên các bà góa, chủ nhà mê tí thò lò khiến bố cứ phải dời chỗ trọ. Bố kể có bà kia, mê bố quá, nhất định xin làm bé:

- Ông về nói với bà, tôi xin làm bé. Tôi nuôi ông, lương ông mang về nuôi vợ con. Chừng ông về tôi bù thêm quà cáp cho xấp nhỏ, bà đâu có thiệt hại gì?

Vậy mà ông già không ưng. Bà góa làm quá, bố phải viết thư kêu má xuống, lần đó má đi có rú cô Ut theo.

Bố dạy dưới tỉnh nên hai, ba lần bố đưa về Sài Gòn mấy chị mà bố gọi là con nuôi. Thật ra không phải con nuôi, mà các chị đó muốn thay đổi hoàn cảnh nên nhờ bố đưa lên Sài Gòn. Các chị làm công việc nhà, được trả công như người làm, nhưng được má hưởng dẫn cho đi học nghề, học may, học chữ, học đánh máy... Khi đủ khả

năng kiếm việc hay kiếm chồng thì các chị đó ra đi, bố lại mang về chị khác. Tóm lại hai bên cùng có lợi, các chị không sợ sa vào ổ nhện và má Sao Khuê có người giúp việc. Ngay khi ở miền Bắc, bố cũng từng nuôi hai chị em và khi lớn cho về lấy chồng chứ không bắt ở cả đời như nhiều nhà khác. Dần dần, từ Sóc Trăng xa xôi, bố được chuyển về quận Cần Giuộc, rồi Cần Đước rồi Bến Lức thuộc tỉnh Long An, và sau cùng về dạy trường Petrus Ký, Sài Gòn.

Ở Cần Đước và Bến Lức, bố là hiệu trưởng nên bố kê cái giường nhỏ trong phòng để ngủ lại. Cũng “ghê ghê” vì ban đêm Việt Cộng có thể bắt ông “Bắc kỳ di cư” đi thủ tiêu, quăng xác ngoài quốc lộ kèm bản án đeo vào cổ như chúng đã làm, nên bố, khi ngủ lại, khi về... thất thường và rất kín đáo như làm bộ ra về mà ngủ lại, v.v..

Cái dở của bố là... cứng nhắc, không biết ngoại giao. Năng Sài Gòn mà không chịu mang ô, thanh liêm nên thanh bạch và hay bị đổ ky. Ai mang quà biếu là Sao Khuê phải chạy theo trả lại cho bằng được.

Không học thuốc nhưng bố mát tay trị bệnh bằng “dầu nhị thiên đường” và “đánh cảm”. Mỗi khi có đứa con nào bị cảm thì đứa khỏe được ăn lòng đỏ hột gà luộc. Bố má có mấy đồng tiền từ thời Pháp thuộc làm bằng bạc. Luộc hai quả trứng gà, tách đôi, bỏ lòng đỏ cho đứa không bệnh cho vào miệng, rồi bỏ đồng bạc này vào giữa lòng trắng sau đó dùng khăn sạch bao lại và chà như cạo gió khắp người đến khi lòng trắng trứng nát ra hết thì bỏ đi. Nếu bị cảm, đồng bạc sẽ đen. Lấy muối chà cho đồng bạc trắng ra và cạo tiếp với con trứng còn lại. Thường hai con trứng là hết cảm

...

Trong túi bố bao giờ cũng có một chai dầu Nhị Thiên Đường nhỏ xíu. Khi bị trúng mưa, sổ mũi chỉ cần cho một giọt dầu vào cái muỗng nhỏ, thêm tí nước, uống là bệnh tiêu tan.

Tội nghiệp bố, vất vả đi làm nhưng phương tiện di chuyển chỉ có có xe máy cũ trong khi hai ả tổ nga, đứa nào cũng mua xe “gin” từ xe đạp đến xe gắn máy. Bố nhịn ăn, nhịn mặc, chăm lo cho con cái rất nhiều.

Năm 1975, Việt Cộng vào. Trời! Sao Khuê phải len lén đốt bao nhiêu là giấy tờ sách vở thuộc loại phản động của bố. Má phải năn nỉ bố... im cái miệng đừng nói ngang hay công kích chính quyền.

Từ nhỏ bố đã không ngoan ngoãn hiền lành và chỉ biết học hành như bác Cả. Bố diện và sừng sỏ ra gì. Các cô, bác và bạn bố kể lại: xe đạp xịn, đầu bóng loáng brilliantine đến nổi ruồi đi ngang là khỏi bay được nữa, học thì ít nhưng đua xe, bơi thi và đôi khi có dàn trận với bạn bè.

Sau khi lấy vợ, bố tu tỉnh làm ăn. Đầu tiên, năm 1944 bố phiên lưu vào Nam, nghe nói trong đó dễ làm ăn. Chả hiểu tại sao lại không làm cũng chẳng ăn được, bố đổ tại trong Nam, nghe

nói “Tân Sơn Nhất” là họ ghét nên bố bị vây đánh, phải nói là “Tân Sơn Nhứt”. Sức mảy mà ông già gân chịu uốn lưỡi nói theo. Nhất là nhất, chứ nhứt là cái giống gì, lại còn mèn đét ời, chu mẹt ời. Thôi ta về ta tắm ao ta, bố về Thái Bình làm ăn.

Bố kể lại lần đầu bố đi buôn gạo. Gạo thì nhà ông bà có sẵn, chỉ đóng bao, xuống thuyền chở đi bỏ mồi. Thế mà có xong đâu. Bao gạo lúc vào bao là hơn một tạ, lúc nhập kho, cân lại còn có 80-90 kí. Phu khuân vác, khi vác gạo lên vai, đã dúi gạo từ bao tuôn vào cái túi họ đeo trong người nên qua hai ba lần khuân vác, bao gạo cứ hụt dần khiến không những mất tiền mà chủ thu mua cũng bực mình, không thu nữa.

Nào, bây giờ hai bên nội ngoại chi viện cho bố mua xe đò. Coi bộ được à nghe, hợp với tính không điềm tĩnh của bố. Kết quả, bị tài xế và lơ xe lừa, tiền vé bị hao hụt mà tiền mua xăng thì tăng lên... Tóm lại, bố không biết buôn bán, đó là lý do sau này bố cương quyết không gả con cho nhà buôn bán.

Bác Cả mở trường trung học Bùi Viện ở Trình Phố nên khi ra riêng bố cũng mở lớp dạy học ở làng Đồng Xâm. Ông ngoại gửi hai cậu út cho bố đào tạo. Chiến tranh lan rộng, bố xem bị Việt Minh bắt thủ tiêu nên bỏ ruộng vườn nhà cửa, mọi người dắt díu nhau chạy ra tỉnh Thái Bình. Bác Cả lại mở trường, trường mang tên trung học Trần Lãm, có bốn lớp từ đệ thất đến đệ tứ mà sau này nhà văn Duyên Anh có nhắc đến. Bác dạy toán lý hoá còn ba dạy Anh văn, đôi khi Pháp văn. Sách dùng hồi đó và cả sau này khi Sao Khuê học trung học là quyển *Practice English* nên từ nhà, sát trường Trần Lãm, Sao Khuê nghe:

Good morning class

Good morning teacher

How are you today...

Khi vào Nam, dân Nam kỳ nói tiếng Pháp như gió; với giọng phát âm Bắc kỳ không Parisien mà lại Corseillais nên bố chuyển sang dạy Việt văn rồi sau đó trong nhiều năm liền bố làm hiệu trưởng... khai phá (khi trường mới thành lập) tại quận Cần Đước và Bến Lức thuộc tỉnh Long An. Do thẳng tính, khí khái, thanh liêm và vụng về trong giao tiếp nên sau cùng bố được chuyển về dạy ở Petrus Ký đến khi về hưu, vài năm sau 1975.

Sau 1975, nhà giáo trung học cũng gọi là giáo viên, bị bắt làm “giáo án”. Giáo án là bài soạn với 5 bước lên lớp, chủ trương mang chính trị Mác Lê vào bài giảng. Hừm! Bực mình lắm, bố len lén làm mấy câu thơ. Sao Khuê nhớ câu *Giáo án hay là án giáo đây...* Đấy, tính bố ngang ngang, thơ thần nên con giống cha, đầu lòng hai ả tố nga cũng ngang ngang và thơ văn.

Nào bây giờ đến chuyện “Phi lạc sang Tàu”: ông Giáo sang Gia Nã Đại. Cuối tháng mười năm 1992, lá rụng gần hết, ông Giáo “dẫn” bà Giáo và hai con còn độc thân đi ngoại quốc. Căn nhà triplex Sao Khuê mua để đón gia đình với hai ắp không còn trống vì bà Giáo bị giữ lại một năm uống thuốc ngừa lao do khi chụp hình phổi bị mờ. Thế là tất cả chín người chung nhau ba phòng ngủ, một phòng khách vì lúc đó basement còn chưa sửa. Ai đã từng bảo lãnh gia đình mới hiểu nỗi nỗi khổ và cái vui của Sao Khuê. Thời gian đầu, chuyện trò râm ran, cười đùa âm ỹ sau đó thì như cái đầu.

Mùa đông về, basement sửa xong, sáng sủa, rộng rãi, khang trang cho bố, má và hai em ở. Ông chú họ từ Quebec lên Montréal chơi, ghé thăm cho biết là bố đã than phiền:

- “Nó” để bố nó ở dưới, nó đi trên đầu bố. Đã vậy còn phải ở gần chuồng xí!

Sao Khuê buồn cười nhớ lại phim “Le Roi et moi”.

Trời lạnh:

- Bố ơi, hôm nay lạnh, bố đừng ra ngoài nhé.

Nhưng sau đó Sao Khuê nghe âm ỹ dưới nhà, chạy vội xuống thì cái thảm mới toanh đang cháy. Chả là bố ra đường, lạnh quá, vội trở về, cho vớ vào micro wave để sưởi nóng, khiến vớ bốc cháy,

mẹ chỉ kịp gạt vớ khỏi micro wave.

- Con đã dặn bố đừng ra đường mà.

- Bố phải ra xem lạnh tới mức nào.

Việc này thì quả bố bắt chước con. Mùa đông đầu tiên, năm Sao Khuê mới chui vào cái tủ lạnh khổng lồ Gia Nã Đại này, nó lạnh oi là lạnh, không những thế còn vô cùng trơn trượt. Cô em họ ở Toronto bị té gãy tay. Ngày hôm đó dự báo thời tiết nói trơn lấm, mọi người nên ở trong nhà. Chẳng có việc gì phải ra đường nhưng Sao Khuê vẫn mặc áo ra xem đường trơn tới mức nào, may mà không té, không gãy tay.

Mùa đông, đường phố vắng tanh, bố bảo:

- Phố xá gì như tha ma buồn chết, sao cô không viết thư báo cho tôi hay?

- Con có nói bố đừng đi nữa, nhưng bố cứ đi đấy chứ.

- Tôi phải dẫn chúng nó sang chứ tôi đâu thèm ở cái xứ quái quỷ này...

Tin “Nó bắt tôi ở dưới hầm, gần chuồng xí” bay sang tận Mỹ, thế là hè năm đó cô Út bay sang xem cái hầm con gái nhốt bố. Sau cùng khi có người trả nhà, Sao Khuê đã vội vã di chuyển bố mẹ lên lầu theo “thỉnh nguyện thư” hai trang bố viết cho trường nữ.

Sao Khuê mua nhà để sửa soạn đón gia đình và dĩ nhiên trả góp nhưng dưới mắt bố, Sao Khuê giàu lắm nên bố ra lệnh:

- Cô mở cho thằng Út một tiệm kha khá để nó buôn bán.

Sao Khuê chỉ len lén liếc bố một cái thật dài.

- Cô xem có thằng bác sĩ nào thì gả em cô, nó cũng nhiều tuổi rồi.

- Bố à, nếu có bác sĩ chịu, con cũng lấy, đỡ cày hai jobs trả nợ nhà.

Hè sang, thay đổi không khí, Sao Khuê chở bố đi chùa.

- Chùa này tôi đi rồi, sao đi mãi một chỗ vậy?

Sau cùng kiếm được cho bố cái computer cũ để bố làm việc và phải tạo điều kiện thuận tiện nữa cơ. Việc của bố là làm thơ, viết khảo cứu với bút hiệu là Trình Hương. Hương chắc là hương thơm, còn Trình từ tên quê nhà Trình Phố và chữ “cửa Không sân Trình” chỉ về văn học.

Ngoài làm thơ thì bố viết những nghiên cứu về Phật Giáo.

Hai năm sau, em trai lớn Sao Khuê cũng chui vào cái tủ lạnh, khoảng năm sau thuê nhà ở riêng. Từ đó bố mẹ ở với cậu trưởng nam. Sao Khuê rảnh rang đi cày liên miên trả nợ, một hay hai tuần mới đến thăm.

Vài năm sau thì đến lượt gia đình cô em gái, bốn người được qua Canada. Vậy là trừ cô em kè, toàn nhà Sao Khuê chui hết vào cái tủ lạnh. Bố ở với em trai, rồi em gái và khi nào không hải lòng thì qua nhà Sao Khuê.

- Thỏ có ba hang, bố cũng có ba nhà, chạy đi chạy về.

Em gái bán được nhà ở Sài Gòn, mang tiền sang cho bố mẹ. Nhà lúc đó rẻ nên chỉ được hai chục ngàn Mỹ kim. Em mượn để mua nhà nên bố mẹ có phòng riêng tại nhà em.

Khoảng năm 2002, bố làm chuyến Mỹ du thăm bà con bên Cali. Bố ở nhà cô em Út, khi về bố than phiền:

- Ngày nào cũng đói. Nhà 4, 5 miệng ăn mà cái nồi cơm chỉ nhỉnh hơn cái niêu.

- Sao bố không nói cô nấu thêm?

Đấy, người mình có lệ ăn nhiều cơm mà ít thức ăn. Ngày Sao Khuê mới qua Canada cũng vậy. Hai gia đình tám miệng ăn mà anh chị chồng nấu mỗi người một chén cơm, anh còn cười khi khi:

- Bên này ăn ít cơm lắm.

Cái nồi tí tẹo, muốn nấu thêm cũng không được, may mà chỉ ở chung có ba tháng.

Thiệt tình, ở Việt Nam thì “cơm ba chén, thuốc ba thang” và ông xã Sao Khuê ăn 6, 7 chén là thường nên từ ngày sang Canada ông mất bụng, ốm nhom.

Cuối tháng 2 năm 2005 là ngày giỗ bố chồng, Sao Khuê mời bố sang ăn giỗ.

- Tôi bệnh, không đi được.

- Bố lại không nhé.

Hôm sau, ngày 1 tháng 3, Sao Khuê lúc đó cũng đang nghỉ bệnh và ngày hôm đó còn giữ cháu ngoại cho con đi làm thì cháu trai gọi:

- Bác ơi, bác qua gấp. Mấy ngày nay ông không ăn và ông kêu mệt lắm.

Sao Khuê vội cùng cháu ngoại chạy sang. Thấy bố thở khó khăn: Bố hay bị nghẹt thở do khi trước hút thuốc lá nhiều. Sao Khuê xịt thuốc, bố dễ thở hơn, đói bụng và muốn ăn bánh mì chấm sữa đặc. Cô em gái mua thêm cả sữa ensure mang tới.

- Bây giờ bố có muốn đi nhà thương không?

- Cháu làm bác sĩ, sao phải đi nhà thương. Bảo chúng đến khám cho ông.

Sau đó bố kêu buồn ngủ và đi ngủ. Hai chị em rủ nhau đi ăn trưa. Khi Sao Khuê về nhà thì thấy cháu trai nhắn trong điện thoại:

- Ông thức dậy, đi tiểu rồi té trong phòng tắm, cháu gọi 911, họ đưa ông vào nhà thương Jean Talon.

Cùng cháu ngoại 5 tuổi, Sao Khuê chạy vội vào nhà thương. Họ cho biết đã chuyển sang nhà thương Saint Luc. Khi đến nhà thương thì thấy họ đang dùng “electrochoc” để hồi phục tim. Họ ấn cái máy như cái bàn ủi xuống ngực và người bố lại giật tung lên.

Một bà y tá nhìn Sao Khuê ái ngại và lắc đầu. Mười phút sau bác sĩ cho biết ngưng điều trị vì cho dù cứu sống được bố sẽ sống như thực vật do máu đã ngừng lên não lâu rồi.

Họ chuyển giường ra phòng ngoài. Em trai Sao Khuê cũng vừa đi làm về, chạy vào và hai chị em liên tục niệm Phật. Trong lúc miệng miệng “Nam mô A Di Đà Phật”, mắt Sao Khuê chợt thấy ngón tay bố còn cái nhẫn vàng một chỉ mang từ Việt Nam sang. Miệng vẫn “Nam mô” nhưng tay Sao Khuê thì tìm cách tháo chiếc nhẫn ra. Tháo không được, xoa xà bông mấy lần cũng không xong.

- Bố à, bố để con tháo ra, lấy tiền cho người nghèo, bố giữ thì cũng sẽ bị người ta lấy mất thôi.

Ấy vậy mà sau đó Sao Khuê tháo ra dễ dàng. Bây giờ cái nhẫn còn nằm trong tủ ở nhà băng nhưng Sao Khuê cũng đã làm từ thiện với số tiền tương đương hay hơn.

Dù bố ra đi thành linh nhưng đám tang cũng được tổ chức long trọng.

Hồi đi “du học” ở Hà Nội, bác Cả và bố trọ học nhà cô Huyền. Sau này cô là thanh tra sở Giáo dục và khá thân với gia đình, nhất là với bác Cả.

Nghe tin Bố mất, cô Huyền gửi lá thư trong đó có bài thơ:

TIỀN BẠN

Ôi thôi lão trượng đi rồi

Sao không gửi lại đôi lời tri âm

Lúc tại thế âm thầm học đạo

Đạo quả rồi, dịch sách, in kinh

Thiền sư dùi dốt chúng sinh...

Tây Phương thẳng tiến Niết Bàn gặp nhau.

Hồn thiêng hẳn có anh linh

Xin về chúng dám tội tình thứ tha.

Trăng xưa còn đó hững hờ ...

Người xưa đi mãi xin chờ kiếp sau.

Nguyễn Thị Huyền

Con gái rượu và hai em gái, em trai của bố từ Cali sang tiễn bố. Bà con khắp nơi gọi, gửi thư hay phúng điếu. Sau khi cô chú ra về, cậu em Sao Khuê mới hội họp gia đình, trình lá thư bố viết ngày hôm trước khi ra đi, nội dung: “Tôi có 10 ngàn Mỹ, cô QA mượn mua nhà, số tiền đó chia làm hai, cho hai con trai là... (Bố thiệt, lúc nào cũng cưng con trai.) Cô P còn giữ của tôi vài trăm tiền Mỹ mà các anh chị, các cháu cho lúc tôi qua Mỹ. Cô P giữ để lo chia vui, chia buồn bên Mỹ. Cô Sao Khuê còn giữ của tôi \$2672 tiền Canada và \$425 tiền Mỹ. Cô dùng tiền này lo ma chay cho tôi, thừa thiếu bao nhiêu cô chịu.”

Số tiền tang lễ thì nhiều nhưng Sao Khuê có mua bảo hiểm cho bố mẹ và em trai cũng phụ vào cho đủ.

Hỏi bố mẹ sang, Sao Khuê xem số tử vi của mình, thấy năm 1995 có “Tang môn ngộ bạch hổ”, e có tang mà lúc đó nợ ngập đầu lấy tiền đâu mà lo nên bấm bụng mua hai bảo hiểm cho bố mẹ. Vì tuổi tác và vì bố đã hút thuốc lại bị bệnh nên bảo hiểm rất đắt. Mỗi tháng đóng gần \$100 và đóng gần 10 năm, tiền nhận lại cũng bằng số tiền đóng. Đúng là thầy bói mò.

Bố Sao Khuê chưa muốn chết. Bố muốn sống thọ, ít ra thì hơn ông sui gia mất vào năm 91 tuổi nhưng bố lại mất lúc 85 tuổi. Trừ chứng bệnh phổi, bố Sao Khuê còn to lớn khoẻ mạnh, vững vàng và minh mẫn, bằng chứng là bố nhớ rất rõ số tiền mà Sao Khuê còn giữ của bố.

Những năm sau cùng bố ăn chay trường nhưng không đọc kinh mà chú trọng tìm hiểu về giáo lý của đức Phật. Bố có viết và muốn in tập khảo cứu *Đường Vào Cửa Không*. Đáng tiếc, lúc đó Sao Khuê vừa bệnh vừa nợ nhà chưa xong nên không giúp bố hoàn thành tâm niệm và bố thì nhất định không dùng tiền của mình để in, mặc dù Sao Khuê đã hứa là khi bố nằm xuống Sao Khuê lo hết, do đã mua bảo hiểm... Bây giờ Sao Khuê mới giải mã là cụ muốn để dành cho hai con trai.

Cũng như bà nội, bà nội biết rõ, rất rõ lúc ra đi. Bà vẫn khỏe mạnh và đang ở chơi nhà con gái. Tối đó, tháng 10 năm 1974, bà đòi con rể đưa về nhà bác Cả:

- Anh đón xe cho tôi về ngay, các Cụ cho người đến đón tôi rồi.

Khi về đến nhà, được đặt nằm trên giường, bà chấp tay và ra đi, thanh thản, bình an.

Bố, bố cũng có linh tính nên tối hôm trước bố đã viết và dặn dò hậu sự.

Khi bố ở nhà quán, Sao Khuê có làm một bài thơ; ngày đó viết và in trong Đặc san Dược khoa Montréal chứ không có lưu như bây giờ nên khó tìm lại.

Dù sao chẳng nữa, Sao Khuê có linh cảm rõ ràng là bố đã đi một mạch, đi không vương thê nhi, bố về một nơi rất an bình nên chẳng bao giờ Sao Khuê thấy bố trở về.

Father's Day đến... Sao Khuê nhớ bố. Chẳng bao giờ bố đánh đũa con nào, tuy la mắng khá dai khi Sao Khuê thi rớt.

Coi kìa, bố đang la:

- Cái con này, mang cả bố ra mà viết truyện, lại còn kể xấu nữa chứ...

- Con chưa kể ra hết đó, khi có dịp con kể thêm nữa...

Dù biết bố đi tuốt luốt nhưng lúc nào có trái cây mới, thức ăn ngon là Sao Khuê vẫn để trên ban thờ ông bà nội, ngoại, bố, bác, các chú, cậu em cùng bố mẹ chồng.

Mỗi lần vắng nhà đi chơi xa là Sao Khuê lại giao hẹn:

- Con đi chơi đây, bác và bố trông nhà đấy nhé.

Giao nhà cho bác thì yên chí vì bác vốn cẩn thận, giáo sư toán mà ly, không vợ vẫn thơ thân như bố...

Bố ơi! Con nhớ bố....

Sao Khuê 2023

ƠN CHA NGHĨA MẸ

CÔNG ƠN PHỤ MẪU

*Trọng chữ nhân tình nặng nghĩa thâm
Vừa đau tim ruột đến gan bầm
Qua rồi Lễ Mẹ cười vui sượng
Sắp đến Ngày Cha khóc tủi thâm
Chín chữ cù lao, khôn trọn hiếu
Một đời ân đức, chữa tròn tâm
Song phần phụ mẫu giờ hoang lạnh
Thất thèo lòng con lệ khó cầm.*

ThanhSong ntkp

CA. May/18/2023

NHỚ CHA HIỀN

*Đỉnh Thái mây ngàn hạc nội bay
Suối dưng tuôn mấy chục thu nay!
Cha vì đất nước không ngại việc
Mẹ bởi gia đình chẳng dứt tay
Dạy trẻ thành nhon lòng đã đắng
Mừng con toại chí mắt từng cay
Tiễn đưa từ phụ sang bờ giác
Đạo hiếu chưa tròn xót dạ thay!*

ThanhSong ntkp

CA. June/16/2023

*Bởi bạn quân cơ chẳng bé bỏng
Người thương con dẫu khó bề trông
Tâm từng uồn nắn chưa yên dạ
Trí đã dồi trau rất nhọc lòng
Thang thuốc chu toàn cha tận lực
Áo cơm đầy đủ mẹ cầu mong
Song đường quá vắng giờ ân hận
Khóc tủi muôn đời chữa hết công*

ThanhSong ntkp

CA. June/10/2023

CHA

*CHA vừa dãi nắng lại dầm mưa!
CHA nghiệp cầm quân súng thế bừa
CHA giữ chu toàn tình tâm mắt
CHA gìn trọn vẹn nghĩa rau dưa
CHA dày công dạy đèn khôn đủ
CHA nặng ơn nuôi đáp chẳng vừa
CHA bước vô thường khi trọng bệnh
CHA vừa dãi nắng lại dầm mưa!*

ThanhSong ntkp

CA. June/16/2023

Ba Hiếu

Ông Chương thức dậy thật sớm sau một đêm khó ngủ trần trọc, dù ông đã nghe mấy bài Phật pháp do thầy Pháp Hòa giảng để dễ giấc ngủ. Bên ngoài, cây cỏ còn ngái ngủ dưới lớp sương dày đặc, chưa thấy mặt trời lên. Ông rón rén đi pha cà phê thật nhẹ nhàng, cố gắng không gây tiếng động làm mất giấc ngủ cả nhà... Tách cà phê thơm phức nóng hổi gây cho ông cảm giác dễ chịu. Ông lặng yên như đang lật trang đời từ ngày qua định cư nước Mỹ...

Nhớ ngày miền Nam bị mất, ông đi tù 5 năm trở về, lúc ấy ông chỉ mới ngoài 30 tuổi, người yêu đã sang ngang, cùng lúc mất tất cả. Ông chán chường cuộc sống chẳng thiết gì nữa, nhưng mấy năm sau duyên nợ đến cho ông gặp được cô giáo dạy mầm non tên Dung, không chê ông nghèo tối ngày đi “dọc đường gió bụi”. Hai người nên duyên và hơn năm sau cháu Việt ra đời, đến cháu Nga, cháu Nguyệt, và con trai út là cháu Quân. Gia đình ông ở ké nhà mẹ vợ, ông làm đủ thứ nghề ai kêu gì chạy đó, sau có được chiếc xe đạp thồ đón khách.

Ánh mắt ông mơ màng nhớ hình ảnh sau những buổi đi thồ về nhà, các con ra ôm chặt lấy ông reo lên mừng rỡ. Giờ cơm may mắn bữa nào có được đĩa cá. Việt, con đầu, lúc đó lên 7 tuổi cứ xoay đĩa cá về phía ông, chỉ muốn nhường cho ba ăn. Ông tinh ý xoay đĩa cá lại về phía các con, rốt cùng chẳng ai dám gắp, cuối cùng ông gắp chia đều mọi người. Những đêm đông lạnh lẽo của xứ Huế, ế ẩm chẳng có khách, ông trở về người ướt đẫm, các con quây quần bóp vai đấm lưng cho ông, chưa kể nhiều lúc chúng cãi vã, dành nhau:

- Anh thương ba nhiều nhất.

- Em cũng nhiều nhất.

Ông thấy sung sướng cảm động ôm các con hỏi lại:

- Vậy sau này ai nuôi ba.

Chúng nhao nhao đưa tay la lớn:

- Con nuôi ba.
- Không, ba mạ ở với con.
- Ba ở với em mà...

Còn gì hạnh phúc cho bằng lúc ấy. Ông cao hứng hát nghêu ngao “dù nghèo mà vui, hỏi ai không hé môi cười...”

Ông được qua Mỹ định cư theo diện HO. Ông làm điện tử, bà giữ trẻ vài đứa gắng gồng trả tiền nhà, điện nước, cơm gạo lo các con ăn học. Bà chờ cuối tuần báo gởi tới, cắt coupon mấy thực phẩm sale từ chợ Lucky, Safeway, Food for Less, Walmart, v.v. Đi chợ VN bà cũng chỉ chú ý mặt hàng giảm giá mới chịu mua. Lớp tản tiện dành dụm mua xe cho con, lớp bà con bên chồng bên vợ ở VN, lớp sửa sang nhà Từ Đường nơi quê Sịa, mò mẫm dời đi dời lại, ông bà đều vén khéo êm xuôi.

Giai đoạn này tuy cực nhọc vất vả nhưng không khí gia đình thật ấm cúng. Bữa ăn nào cũng đều quây quần, nóng cơm ngon cá, cười đùa kể sinh hoạt trong ngày cho nhau nghe. Các con lớn dần, việc học bù đầu chạy ngược xuôi nhiều lớp cho kịp, đa số những bữa ăn chỉ có hai ông bà lặng lẽ, cũng có lúc chỉ mình ông bởi bà cũng thất thường ham làm bánh trái: “Ông ăn trước đi, tôi chưa thấy đói.”

Các con học xong từ từ lập gia đình. Dâu đầu là Phương, ở chung được vài tháng thì mua nhà mời vợ chồng ông về sống chung, ông bà phải trả lại nhà thuê. Hai con gái đi học xa, lâu lâu về thăm, lần lượt ra trường có công ăn việc làm, kết bạn, hùn chung tài chánh mua nhà trước mới làm đám cưới. Rẻ thứ nhì người Đại Hàn tên Lee, rẻ thứ ba người Mỹ tên Tom. Con trai Út lêu lổng ham chơi, sức học kém bỏ ngang làm thợ tiện, về VN lấy vợ quê miền Tây tên Hoa đem sang Mỹ làm nghề nail, đi share phòng vì không được khá giả như các anh chị.

Ông được may mắn các con mua nhà tuy khác thành phố Sunnyvale, Milpitas, và Santa Rosa nhưng vẫn nằm chung Bắc Cali. Giai đoạn dâu đầu sinh cháu, vợ ông bận rộn vừa cơm nước vừa giữ cháu, đứa này đến trường thì đứa kia chào đời, rồi lại vẽ kế hoạch ra đời tiếp nhi đồng (không có trong chương trình). Ông Chương sắp đến tuổi nghỉ hưu thì bị laid off, ở nhà phụ vợ đưa đón cháu đi học. Ông cảm thấy hãnh diện với tuổi gần 70 nhưng vẫn giúp ích rất nhiều việc cho con, sửa lặt vặt trong nhà, trông cây ngoài vườn. Có điều lối sống các con ông đã đổi khác không giống thời ông nữa, lúc ở nhà thuê vợ chồng ông có bàn thờ ông bà nội, ông bà ngoại, nhưng khi về nhà con thì Việt lên tiếng đề nghị:

- Ba mạ nên gởi hình trên chùa. Con nghĩ mình đem lên đó tốt cho hương linh hơn vì sớm tối được nghe kinh kệ.

Ông hơi sùng sờ:

- Để ở nhà gần gũi với con cháu chứ.
- Ba nghĩ nhà kiểu này lập bàn thờ nơi đâu, đặt phòng khách không... mỹ thuật và vợ con cũng bị dị ứng mùi khói hương, mong ba hiểu.

Nhìn con trai mặt mày hốc hác, phờ phạc theo công việc ông thấy thương và diệt ngay sự đòi hỏi, thông cảm nói theo con:

- Ủ gởi trên chùa cũng tốt, ba hiểu...

Ông bà thương cháu thương con lấy đó làm niềm hạnh phúc, nhưng đôi khi cũng dè nén khép nép khi dâu cả đi về chẳng ừ hử với ai một tiếng, vợ ông e dè nói nhỏ bên tai ông:

- Mình có làm gì sai không? Bà để tay lên ngực

- Tui ngại quá ông ơi, thôi đi vô phòng lạ.

Ông nhìn bà trừng mắt:

- Ở hay tính bà hay xét nét vậy, công việc tui nó gây áp lực, nó mệt thì vậy thôi chứ có gì đâu.

Bà... phải hiểu.

Bà trề môi lắc đầu:

- Hiểu gì... Lúc hai đứa cãi vã nói to tui cũng ái ngại. Dâu chê món này món kia tui cũng cố chiều. Mỗi khi nó đi về môi nở nụ cười và hỏi tui một tiếng là tui thấy khỏe người vui dạ, chứ nó cứ im im là tui thấy ngộp thở lắm. Tiền bạc mình cũng chẳng tính, thương con thương cháu chỉ cần không khí thoải mái.

Ông bào chữa:

- Thấy dâu con tạo dựng nhà cửa, vợ chồng nó sống hạnh phúc là phước nhà mình lắm rồi. Biết đâu... cũng có khi nó thấy mặt bà không vui hay không nói, nó cũng... sợ thì sao, bà phải hiểu chứ.

Bà chỉ biết nguýt ông để chấm dứt câu chuyện cho xong, nhưng bà nghĩ cũng nực cười “thời buổi xưa làm dâu sao bây giờ tâm trạng làm mẹ chồng lại giống như vậy. Có lẽ xưa về ở nhà cha mẹ phải lệ thuộc một phần. Bây giờ bọn trẻ giỏi quá mọi thứ đều tự tạo nên, sự nghiệp vững vàng, phụ nữ chen chân ngoài xã hội đâu thua ai. Có lẽ vậy mà tuổi trẻ hướng dẫn cha mẹ nhiều hơn, và cha mẹ thường nghe răm rắp...”

Dần dà hai cháu lớn lần lượt vào trường, bà nội chỉ còn chơi với cháu 2 tuổi. Hương được làm việc tại nhà nên ông bà cũng thành thói đi chùa, thăm bạn. Một hôm dâu dặn bà đừng nấu cơm chiều, nàng mua thịt heo quay bánh hỏi, bánh ướt chả lụa và mấy phần phở soạn ra cả nhà dùng tối. Dâu vui vẻ gấp thức ăn cho mẹ chồng:

- Con biết ba mẹ thương vợ chồng con, giúp đỡ bấy lâu nay. Giờ cháu David, cháu Andrew đã đến trường, chỉ còn cháu Sarah cũng đã lớn, con làm việc tại nhà rất tiện lợi đưa đón và trông coi cháu. Nếu mẹ muốn giúp mấy em kia thì nên giúp kéo tội, mỗi con ở một thời gian các cô khỏi phân bì và buồn lòng, chúng con không ép ba mẹ ở một chỗ đâu.

Bản tính bà dễ chịu hiền lành và cũng thấy nhớ con của Nga, Nguyệt nên nói ngay không suy nghĩ:

- Đúng rồi tới đỡ đàn cho chúng nó.

Dâu cả nhìn ông vừa mời gấp thức ăn, vừa hỏi:

- Con nói vậy có đúng không ba?

Ông gật gật đầu:

- Ba hiểu.

Sau buổi ăn ông đứng dậy bước ra sân đi dạo hưởng gió mát, hít sâu thở nhẹ nhìn trời cao, mây bay lững đặng, ông cũng muốn tâm hồn mình khoáng đạt những ý tưởng, quan niệm sống tung bay giữa hư không thoải mái chớ khúc mắc, suy nghĩ sâu xa gì cho mệt. Phone hỏi Nga, cháu mừng rỡ “welcome” ba mẹ. Hai ông bà sửa soạn dọn hành lý đồ đạc chuẩn bị những ngày mới...

Sống chung rề Đại Hàn, ông bà rất sợ ngồi ăn chung vì bản tính ông vốn ít nói, lại không biết gọi chuyện gì, mà có nói thì cũng lằng bằng cả lăm, riêng bà lại càng muốn câm nũa, ngồi nhìn nhau cười gượng gạo không phải như Hồ Dzếnh “đo đếm thời gian bằng điều thuốc lá cháy trên tay...” mà đo đếm cái đồng hồ treo góc tường. Bà mê cháu ngoại gái Sophie lắm, tối ngày đùa giỡn không biết mệt. Con gái thương ba mẹ mua antenna setup tivi đài VN cho ông bà xem. Ông cũng thường đến Home Depot, Lower, Target lùng cây cảnh, phân đất về trồng thêm bông hoa, vì tuy

nhà to nhưng vợ chồng nào có thì giờ trang trí mảnh vườn và sân trước. Thì giờ còn lại ông nghe thời sự tin tức thế giới, hoặc cùng bà xem phim VN.

Một hôm không có chồng ở nhà, Nga nhắc nhở ba mẹ:

- Lúc nào chồng con về ba mẹ nên tắt tivi và vào phòng nghỉ cho khỏe.

Nga cười cười nói tiếp:

- Lee nói “nhiều lúc đi làm về bước vào nhà mà có cảm tưởng không phải nhà của mình,” con chỉ nhắc vậy thôi chứ không có gì quan trọng đâu nghe.

Bà im lặng gượng đùa với cháu, ông nhìn con cười âu yếm

- Ba hiểu.

Kể từ hôm đó, hai người hễ thấy bóng con về Đại Hàn là chuồn lẹ vào phòng hoặc ra đường dạo bộ. Đôi lúc hai ông bà thèm cá thát lát chiên sẵn, mua về định hâm microwave, Nga thấy liền hoảng hốt ngăn chặn:

- Ba mẹ đừng hâm... ăn vậy đi, chồng con sắp về không quen mùi hôi này.

- Ờ... ờ... ba hiểu. Mẹ con quên...

Nga nhìn ông bà... ngáp ngừng một hồi rồi nói luôn:

- Chồng con có dự tính gửi bé Sophie vào daycare để bà ngoại đỡ mệt. Ba mẹ cứ ở đây dưỡng sức, lúc nào nhớ em Nguyệt thì sang nhà nó. Ba mẹ nên ở đồng đều cho vui lòng các con.

Bà Chương cũng đang có ý định đổi không khí mới nên vui vẻ nói:

- Đúng rồi như vậy mới công bằng.

Khi bé Sophie đưa đi gửi rồi, ông bà thấy trống trải, ra vào chẳng biết làm gì, chẳng lẽ ngồi dán mắt vào tivi hoài. Con gái lại dành bếp nấu ăn hợp khẩu vị chồng, toàn món cay và mùi hơi khó ăn đối với ông bà, lại là dân gốc Huế thèm mắm ruốc, mắm cà mới kệt.

Bản tính nhiều ngày ông bà gọi phone con gái thì là Nguyệt chờ sự chấp thuận. Nguyệt vui vẻ chào đón.

Nguyệt sinh cháu Sunshine hơn 1 tuổi, về Tom rất kỹ càng trong vấn đề chăm con, chỉ muốn gửi daycare có luật lệ hợp pháp từ khi cháu lọt lòng ra tháng, nên ông bà rảnh rỗi đi bộ quanh quần. Tom không hợp thức ăn VN, con gái muốn giữ eo ăn toàn rau và trái cây. Nàng sắm cái lò để ngoài vườn và dặn:

- Đi bộ 2 đoạn đường có chợ 99 bán thực phẩm rất tươi, và chợ Safeway cũng gần đó, ba mẹ muốn ăn gì thì con mua về, nhưng phải ra góc vườn nấu. Ba mẹ thấy rồi đó, bếp nhà con luôn đầy nắp, và lại chồng con không quen mùi thức ăn Việt Nam.

Cũng lại cảnh cũ màn hai, hâm vài thứ dù chỉ là mùi nhẹ nhưng về Mỹ vẫn che mũi tránh đi. Gặp nhau như người lạ nên ông bà cũng thích... tránh mặt khi có về Mỹ. Mỗi tối bà thương cháu muốn ẵm thì con gái chặn lại “mẹ đã rửa tay chưa? “ Bà đi rửa tay nhưng rồi cũng mất tự tin nơi mình, “con vàng con ngọc sợ lắm” nên ẵm vài phút rồi trả lại, chỉ dám cười giỡn khi mẹ cháu ẵm. Có lần bà đi chợ mua được chai mắm nêm pha sẵn hiệu Ánh Hồng (bò bảy món), về luộc bún với tôm, thịt, rau. Ông bà bày các thứ trên cái bàn đặt sau vườn ăn đã thèm. Con gái cứ kiêng dè chẳng thấy cũng chạy ra ăn chung, ông nghĩ buồn cười “cũng là giống nòi dân Việt Nam mà ...”

Đến lượt con trai Út gọi phone mượn tiền ông down thêm để mua nhà. Nghĩ thương vợ chồng Út Quân lâu nay đi share phòng, giờ biết dành dụm tính chuyện “an cư lạc nghiệp”, ông rất vui mừng và chẳng tiếc chi. Với con nào ông cũng gửi khéo tiền lúc con chuẩn bị mua nhà, để phòng khi mất khỏi chia gia tài hoặc các con chi ra việc hậu sự cho ông bà, nay đến phiên Quân cũng vậy. Nghe tin Quân mua nhà Nguyệt cũng vui lắm, hứng khởi nói thực tình luôn

- Chờ Út dọn nhà mới ba mẹ về đó chắc thoải mái hơn nơi đây, vì dâu VN qua sau này nấu ăn giỏi và thích hợp khẩu vị ba má, con nghĩ cũng thấy yên lòng.

Bà cũng hớn hờ theo:

- Đúng rồi, nó tội nhất, nghèo nhất lâu nay không được ở gần nó, mẹ sẽ về... nhớ nó quá.

Ông chẳng tiếp lời, chỉ “ừ” nhẹ cho xong chuyện, nhưng nhất định là như vậy rồi.

Một sáng mùa xuân trời đẹp, ông bà lại lên đường đến nhà Út. Vợ chồng Quân vui vẻ lắm:

- Ba mẹ ở đây với con đừng chạy đâu nữa. Cu Sơn có ông bà nội về là tội con yên tâm đi cà, không phải gởi nhà người ta sáng trời lạnh lẽo vắc đi, chiều tối gió máy đón về tội nghiệp cháu. Căn nhà nhỏ thấp vùng Santa Clara với 3 phòng ngủ, một phòng tắm rửa, tum hùm chật hẹp (tiền nào của đó). Ông nghĩ thương con “giàu út ăn, khó út chịu” nên muốn đóng góp phụ tiền nhà hàng tháng. Ông ra tay phụ sửa sang nhiều chỗ hư hỏng, phụ sơn phết tân trang lại. Bà cảm thấy khoan khoái dễ chịu vô cùng, hình như nhà sang không làm bà thoải mái bằng nhà cũ. Bà giữ cháu, cháu ngủ tha hồ ra bếp nấu những món nhịn thêm lâu nay.

Dâu làm nail tháng 26 ngày, ngày 12 tiếng giao mặc mọi việc cho bà, tối về rửa chén nói vài câu với mẹ chồng rồi xin phép vào phòng vì thêm ngủ. Ông tha hồ cà đất trồng rau răm, rau thơm, sả, hành, cải, làm giàn trồng bí, cà chua... Mỗi chiều ông tưới cây ngắm nghía công trình gây dựng lên ngôi vườn mang hình ảnh quê hương đỡ nhớ nhà biết bao. Bà tha hồ hái các thứ rau làm bánh xèo, gói cuốn tôm thịt, chưa kể bà được ở gần chùa mỗi sáng chủ nhật vợ chồng lái xe tới sinh hoạt cùng tứ chúng.

Ngày tháng êm đềm trôi qua hơn 1 năm thì cha mẹ của dâu Út qua theo diện bảo lãnh. Tội nghiệp cháu Sơn lên 3 tuổi đang có phòng riêng nay chung phòng cùng ba mẹ, nhường anh chị Sui gia. Thời gian đầu ông Chương lấy xe chở anh Sui đi đây đó cho biết đó đây. Bà rừ chị Sui đi chùa thân mật. Hai bà thay phiên nhau đùa chơi với cu Sơn, lúc vào bếp cùng phụ nhau. Nhưng rồi hai chữ “chung đụng” thường đi chung với nhau, có chung là có đụng, không đụng ngoài mặt nhưng đụng trong lòng. Bà thường hay nấu cơm dư một ít, phòng ngoài giờ ai đói có sẵn ăn, chị Sui nhẹ nhàng cho ý kiến.

- Chị ơi cơm ăn chừng nào nấu chừng đó mới ngon, ăn cơm nguội hay cơm cũ không ngon.

Ôi chao chị Sui ở tầng lớp nào mà sang quá vậy, không chịu dùng cơm cũ. Ngay khi ông Chương chở bà đi chợ về, thấy thức ăn soạn một nhà bà đang sắp xếp vào ngăn đá, chị Sui đến gần:

- Chị ơi! Ăn ngày nào đi chợ ngày đó thức ăn mới tươi ngon, không nên bỏ đông đá.

Bà Chương nghẹn lời chẳng biết trả lời sao nữa, kể ra thì sợ hiểu lầm mất lòng nhau. Hèn gì nhiều người nói VN bây giờ chạnh chọe lắm. Họ rảnh rỗi đi chợ mỗi ngày như kiểu xưa, họ đâu tưởng tượng cảnh tất bật bên này cuối tuần đi chợ, giới trẻ đứng nấu một ngày cho cả tuần các món mặn, trong tuần về chỉ nấu nồi rau; thậm chí có người thuê đến nấu 7 món để trong 7 hộp cất ngăn đá dùng cho cả tuần. Bà nhớ một lần ăn đám giỗ nhà người quen, em chủ nhà từ VN sang du lịch kể oang oang rằng có thuê người giúp việc, mỗi bữa ăn họ đứng hầu chờ đơm cơm, rót nước, đưa tắm. Một cô nào đáp lại: “Chị làm nghề chi mà giàu có sung sướng vậy? Bên này tội em nấu một lần ăn cả tuần, chỉ có thức ăn bị hư mới đổ đi thôi.” Mấy cô khác đứng gần đó cũng hưởng ứng “yeah, yeah, yeah...” làm bà không nhịn cười được. Bên kia nói càng cao sang thì bên này lại nói càng cơ cực dù mấy cô mấy chú toàn là kỹ sư.

Trở lại chuyện chị Sui thiệt là khó xử... vì nhiều món chị Sui ăn không quen. Chị Sui dành vào bếp nấu, ông bà cũng khó dùng vì thức ăn ngọt quá, chẳng lý lại đi nấu riêng. Dần dần cố gắng né tránh nhau, ngoài mặt luôn cười mà lòng thì héo hắt, nên âm thầm nhịn nhục chui vào phòng. Bà thố lộ những điều khổ tâm cùng ông, ông đã cảm nhận trước nên bà vừa kể xong là ông nói

câu cổ hữu trường kỳ “tui biết...” Riêng ông thầm suy nghĩ hối tiếc “tại sao hồi trước mình không gắng mua căn nhà nhỉ, mà có đủ đâu, chất chiu cỡ mấy chỉ vừa đủ tiền thuê nhà một đầu lương ba đồng ba cắc của ông, bà chỉ phụ tiền chợ đáp đỏi qua ngày cho các con yên lòng dồn tâm trí học hành. Ông nhớ vài cụ già sao mà có uy quá, yêu cầu con cái đóng góp tiền bạc, cụ gom góp cả phần mình, rồi mượn ít nợ mua căn nhà các con sống chung, góp tiền trả hàng tháng. Khi các con muốn ra khỏi nhà cũng phải đóng góp y như cũ, cuối cùng thì nhà của cụ cho các con cuối tuần quay về vui chơi sum họp. Còn nhiều người bạn ông đều có nhà riêng, con cái góp tiền nhà chung, nên cha mẹ có nhà ở cố định... Tuần trước đến nhà bạn, thấy có người dọn đi từ studio bạn xây để cho thuê, ông đã có ý định ra ở riêng...

Tiếng dép của bà let xet bước ra cắt đứt sự tĩnh lặng, cắt đứt trang sách đời ông đang thả hồn...

- Ông ăn sáng chưa? Tui nấu oatmeal ăn chung hí?

- Chưa, chỉ mới uống cà phê thôi... Ừ bà nấu đi, ăn xong mình ra đường đi bộ tui kể bà nghe chuyện này.

Bà dọn 2 tô oatmeal dùng với chà bông làm bằng cá salmon, xong hai người vội vàng thay áo quần ra đường, ông kể nhà bạn dư studio phía sau vườn có lối đi riêng vừa trống, ông tình cờ đến chơi, bạn biết tình cảnh ông ở chung với Sui gia, nên ngỏ ý mời ông đến thuê. Ông bà bàn bạc chuyện này nên mời các con họp để hỏi ý kiến, ông bà phân vân suy nghĩ nhiều thứ, cuối cùng đồng nhất cho các con hay, riêng bà nghe studio có lối riêng là thích lắm, lòng cũng nôn nao không kém.

Cuối tuần họp tại nhà con trai trưởng, vợ chồng Út, Nga, Nguyệt có mặt đầy đủ chỉ trừ 2 ông rể. Ông kể tình trạng nhà Quân chật chội, nay có thêm Sui gia...

Trai trưởng lên tiếng trước:

- Nhà con nay các cháu đã lớn, mỗi đứa một phòng... con không biết tính sao. À! Nhà Nga và Nguyệt chỉ một con, còn dư phòng mà.

- Không được, dư hai phòng nhưng Lee dùng làm office, còn phòng kia để đồ chật ních. Nga nhăn mặt than.

Nguyệt cũng đưa theo:

- Nhà em cũng giống chị Nga, workroom 1 và Tom để dành 1 cho mẹ thỉnh thoảng về thăm cháu. Em ngại nói lắm.

Dâu út lườm nhẹ 2 chị chồng:

- Ba mạ cứ ở nhà con đi. Nếu cần có thể nấu ăn riêng cho thoải mái. Phần vợ chồng con sẽ cố gắng lo cơm nước không để mạ mệt nữa.

Dâu đầu nãy giờ ngồi im, giờ chịu lên tiếng:

- Con cái phải có trách nhiệm chung, nếu không có chỗ thì thuê nhà cho ba mạ ở. Hiếu đồng chia đều, phụ chung tiền hưu của ba mẹ, để ba mẹ có chỗ yên thân, mọi người có đồng ý không?

Ông bà ngồi im thờ thần... Ông cười thầm với suy nghĩ thoáng qua “cha chung không ai khóc”.

Ông cũng chẳng muốn con cái phải góp tiền thuê nhà. Lương hưu 2 người cũng được gần \$2 ngàn, thuê nhà \$1,200, điện nước phone, bảo hiểm xe cộng lại cũng cỡ \$1,500 cộng thêm tiền xăng, xe hư và tiền ăn có lẽ cũng đủ nếu đừng xã giao bên ngoài và chia sẻ làng mạc. Ông nhớ những bài pháp hằng nghe từng đêm, nhớ quá khứ, nhớ vai trò người cha, nhớ câu người đời ca tụng “công cha như núi thái sơn”, ông thấy mình chẳng xứng đáng như vậy, nhưng ông hiểu rõ nước mắt luôn chảy xuống, mà ông bà có khổ gì đâu, chỉ là cuộc sống thời này đổi khác, con cái muốn có cuộc sống riêng tư để giữ gìn hạnh phúc gia đình, như vậy cũng là điều tốt điều phải... Ông đang suy nghĩ mông lung thì tiếng các con đua nhau phân trần công việc căng thẳng, nhà cần yên tĩnh cho chồng làm việc. Ông vội lên tiếng kéo sợ các con buồn:

- Ba hiểu, ba hiểu... mà

Ông cho biết nhà bạn có studio cho thuê, ông đã dự tính đến đó ở. Các con thờ phào chịu đóng góp mỗi người \$300, ông cho biết tiền hưu cũng đủ không cần đến, nhưng các con khẳng định không thể đủ, ba phải nhận. Ông thấy tội nghiệp Út trai nhất quyết không nhận tiền, và điều này ông sẽ dấu chỉ có hai cha con biết riêng thôi.

Cuộc sống mới lại tiếp tục sang trang, hơn một năm nhờ bạn bè chỉ mách có chương trình housing chính phủ mở vùng Oakland, ông chịu khó trực phone 2 ngày và niềm vui đã đến phiên ông được nhận đơn. Nếu suông sẽ ông phải chịu khó lên vùng Oakland ở hơn một năm sau đó mới được quyền chọn nơi đâu theo ý muốn.

Cuối xuân trời tươi sáng quang đặng rực rỡ nắng hồng chuẩn bị vào hạ. Vợ chồng ông hồi hộp nôn nao dọn dẹp gói gọn đồ đạc, mua thêm các vật dụng vào nhà mới. Món quà lớn chính phủ Mỹ tặng, còn niềm vui nào bằng tuổi già được bao nhiêu ân huệ tiền bạc, nhà cửa, y tế. Ông còn nghe bạn bè kể được tham gia hội già, được nhiều quyền lợi từ chính phủ tài trợ như phát thực phẩm, nhận lãnh thức ăn đã nấu chín bún riêu, phở, bún bò, v.v Nghĩ đến ông muốn kêu lên sung sướng “trời ơi thiên đàng tuổi già ”! Ông nhớ những hình ảnh người già bên VN còng lưng đi bán vé số, ôm thúng khoai, ôm rổ cóc kiếm gạo sinh sống thật xót xa.

Đối với các con ông thường nói “ba hiểu”, vì ông biết cảm thông công việc, biết tuổi trẻ ảnh hưởng lối sống xứ người buông dần những phong tục tập quán quê hương, biết các con dùng chất xám trong đầu làm việc căng thẳng theo chức năng. Mạch nước từ dòng sông vẫn chảy, chỉ là mỗi lúc mỗi chia nhánh theo nhiều hướng đời xa dần... Ông nghĩ đến niềm vui sắp dọn nhà tuần sau, nghĩ đến nước Mỹ, bất chợt ông thốt lên hai tiếng quen thuộc đã từng nói lâu nay “ba hiểu”.

Minh Thúy Thành Nội

MÌNH ƠI!

Tranh "Mình Ơi" của họa sĩ Hạnh (<https://www.hanhartist.com>)

Đó ai biết hai từ thân thiết dễ thương ni là ai gọi ai, người nữ gọi người nam hay người nam gọi người nữ? Bạn đoán đúng rồi. Người nữ hay người nam đều dùng hai từ ni được để gọi nhau. Nhưng là hai nam nữ đã cưới nhau, thành vợ thành chồng rồi mới dùng hai từ ni được! Mà phải sống với nhau một thời gian dài nữa kia, đồng cam cộng khổ nhiều năm mới được chứ mới cưới nhau thì không ai dùng hai chữ **mình ơi**. Chỉ là bồ bịch, dù thân thiết lắm, cũng không dùng được, phải không?

Người Việt may mắn chỉ có một tiếng nói từ Bắc vô Nam, chỉ khác nhau cái giọng thôi. Không như nhiều nơi, trong một nước mà có nhiều ngôn ngữ khác nhau như Ấn Độ, Trung Hoa. Mà không ai biết tại sao mỗi miền lại có giọng nói (accent) khác nhau, là ảnh hưởng của khí hậu, địa dư, hay nước uống, hay gồm cả ba! Tiếng Việt rất súc tích, phong phú, đa dạng, rõ ràng. Thí dụ người Anh hay Mỹ chỉ có chữ **you** để chỉ ngôi thứ hai, số ít hay số nhiều thì cũng chỉ một chữ **you** nghèo nàn! Người Pháp thì có **vous**, thân mật thì **tu** cho ngôi thứ hai số ít, còn người Tàu chỉ đọc một chữ **nị**. “Ngộ ái nị” (I love you). Nị hay You ở đây có thể là người yêu, người cha, người mẹ, người thầy, người bạn, người bà con v.v... trong khi tiếng Việt ta, để chỉ rõ mối quan hệ giữa mọi người, có rất nhiều từ khác nhau, đôi khi phân biệt từng miền nữa. Nói đến cha mẹ, người Bắc gọi thầy mẹ, thầy u, thầy bu, cậu mợ... Người Trung gọi **cha mẹ, ba mẹ, chú mẹ, bố mẹ**, hay còn gọi **bọ mẹ**. Người Nam gọi **ba mǎng** (Việt hóa tiếng Pháp), **ba má, bố mẹ, tía má** (Việt hóa tiếng Hoa)... Để chỉ rõ vai vế của bà con, họ hàng, ta có cả một hệ thống tên gọi bên nội, bên ngoại, bên vợ, bên chồng trảng giang đại hải mà không cách chi dịch qua tiếng Anh, tiếng Pháp được! Lấy một thí dụ, người Bắc gọi anh, chị của cha mẹ và người phối ngẫu của họ là **bác** để chỉ người vai vế lớn hơn mà không phân biệt bên vợ hay chồng, đàn ông hay đàn bà, hay người ngoại tộc. **Chú thím** là để chỉ em trai và vợ của cha, **cô chú** thì là em gái và chồng của cha. Người Trung thì phân biệt nội ngoại. Phái nữ bên nội thì gọi **o** là chị hay em của cha. Chồng của chị cha thì là **bác**. Anh hay em trai của mẹ đều là **cậu**, vợ của cậu là **mợ** nên khi nghe gọi thì không biết cậu vai lớn hơn hay nhỏ hơn mẹ! **Đì** để gọi chị hay em gái của mẹ:

Chết cha còn chú,

Chết mẹ thì bú vú đì!

Chồng của đì là **dượng**. Dường như ngày nay người ta không muốn dùng chữ 'dượng' vì chữ 'dượng', có nghĩa ngầm không được đẹp vì cũng được dùng để gọi người chồng sau của mẹ. Vợ sau của cha thì là dì ghẻ, hay mẹ ghẻ nhưng chồng sau của mẹ không là cha ghẻ mà là dượng ghẻ, là người dung không thân thiết chi với mình. Nay nhiều người cho chữ 'o' có vẻ quê nên chuyển sang 'cô', 'bác' như người Bắc. Tôi thì rất thương chữ 'o' vì đã gọi vậy từ khi biết nói, nghĩa là gần 90 năm rồi. Ở Huế có câu phê bình em gái, chị gái, hay em trai của chồng đối với chị dâu:

Một trăm mụ o không chi,

Ông chú thủ thi có khi mất chồng.

Đại danh từ ngôi thứ nhất (I/We, Je/Nous, Ngộ) thì ta có: tôi/chúng tôi, ta/chúng ta, tớ/chúng tớ, tau/tụi tau, hay người Nam dùng chữ '**qua**' rất bình dân. thân tình. Tùy đối tượng của ta là ai mà ta chọn đại danh từ cho hợp như ông bà, cha mẹ, vợ chồng, họ hàng, người trên, kẻ dưới. Vũ Hoàng Chương than thở:

Lũ chúng ta lạc loài năm bầy đũa,

Bị quê hương ruộng bỏ, giống nòi khinh.

Đại danh từ ngôi thứ ba: **thầy, cô, bà nó, hấn, ai, ông ấy, bà ấy, cô ấy, chị ấy, lão ấy, thằng ấy, mụ ấy** v.v. tùy theo đối tượng liên hệ. Cụ Ứng Bình Thúc Gia Thị của Huế thì dùng chữ 'ai' rất gọn trong câu hò mái chèo:

*Chiều chiều trước bến Vân Lâu,
Ai ngồi, ai câu, ai sầu, ai thảm,
Ai thương, ai cảm, ai nhớ, ai trông
Thuyền ai thấp thoáng bên sông,
Đưa câu mái chèo, chạnh lòng nước non.*

Người đọc biết những chữ **ai** ở đây là ai nếu nhớ chi tiết lịch sử cận đại vua Duy Tân tham gia phong trào kháng Pháp. Có khi chữ **ông** hay **bà** được dùng như ngôi thứ nhất để chỉ tâm trạng của chủ nhân mệnh đề ấy như nhà thơ châm biếm Tú Xương trong bài thơ Chúc Tết:

*Người bảo ông điên, ông chẳng điên,
Ông thương ông tiếc hóa ông phiền.
Kẻ yêu người ghét hay gì nữa,
Đứa trọng thằng khinh chỉ vị tiền!*

hay chữ **bà** trong câu hát:

*Bà bảo bà không cho con bà đi hát đờn,
Con gái tốt lành ai cho đi mà xem hát chèo!*

Ta có nhiều tính từ chỉ liên hệ ứng xử, đối với vợ chồng, người yêu, họ hàng, người trên, kẻ dưới, với sếp, với đồng nghiệp, quen thân, quen sơ... Với người vai vế lớn hơn, hay cấp trên người ta thêm 'dạ thưa, dạ bẩm' (dạ thưa ông, dạ bẩm bà) là văn hóa cung kính người trên của xứ ta. Trong gia đình hoàng tộc, chữ **mệ** hay **mụ** được thêm trước tên để chỉ cả đàn ông lẫn đàn bà. Hồi nhỏ ở Huế, tôi nhớ người ta gọi công chúa Lương Linh, con gái vua Thành Thái, là **Mệ** Sen. Sen là nickname của bà. Bảng xe hơi của bà thì ghi rõ Princess Lương Linh nên tôi mới biết tên tộc của mẹ! Em trai Mẹ Sen là **Mệ** Kha. Tôi biết vì ông hoàng tử này cưới bà chị họ tôi. Dì tôi có khi gọi ông con rể là **Mụ** Kha. **Mệ** cũng là từ thân thiết để gọi bà nội, bà ngoại hay những người đàn bà lớn tuổi. Còn chữ **ôn** thì để chỉ ông nội, ông ngoại hay người đàn ông lớn tuổi một cách thân tình. Người Nam thì chỉ dùng một chữ **Ngoại** hay **Nội** rất dễ thương để chỉ ông bà nội, ngoại nhưng ta không biết là ông hay bà! Chữ **mụ** cũng được người Huế dùng để chỉ người đàn bà lớn tuổi bán chè, bán cháo hay người đàn bà ăn xin. Người con gái chưa chồng thì được gọi là **chị, cô**:

*Ba cô đội gạo lên chùa,
Một cô yếm thắm bỏ bùa cho sư...*

hay đôi khi là **o**:

*O kia tát nước đầu làng,
Có sao o múc ánh trăng vàng o đổ đi!*

Người con gái buôn gánh bán bưng hay làm thuê làm mướn cũng được gọi **o**. **O** ở đây khác với **o** là em hay chị của cha. **Mụ** cũng là một từ thân mật bà mẹ chồng Huế gọi con dâu. Bà không gọi tên con dâu mà gọi mụ và tên con trai (**mụ** Đắc là vợ con trai tên Đắc). Bạn bè thân thiết thì gọi **mi** xưng **tau**. Lứa bạn tôi là U 90 cả mà gặp nhau vẫn mi mi tau tau tíu tíu như những ngày còn xoan!

Ngôi thứ ba: **he/she/, il/ils, tha** của Tàu thì tiếng ta cũng có nhiều cách gọi như **họ, nó, hấn, cô ấy, người ấy, chị ấy, anh ấy, ông ấy, bà ấy, em ấy**.... hay chỉ một chữ **em** như trong câu ca dao:

Trúc xinh trúc mọc đầu đình,

Em xinh, em đứng một mình cũng xinh!

Trúc xinh trúc mọc bờ ao,

Em xinh, em đứng nơi nào cũng xinh;

Chữ **họ** cũng thường được dùng trong văn chương:

Họ đã đi rồi, khôn níu lại,

Lòng thương chưa đã, mến chưa bừa.

Hai chữ **người ấy** thì đây:

Người ấy thường hay vuốt tóc tôi

Thờ dài trong lúc thấy tôi vui...

hay chỉ một chữ **người** như:

Người đi một nửa hồn tôi mất,

Một nửa hồn tôi bỗng đại khờ.

hay:

Cười người chớ vội cười lâu,

Cười người hôm trước, hôm sau người cười.

Ta dùng: **chúng nó**, **tụi nó**, hay **họ** cho số nhiều. Người mình cũng phân biệt kẻ khinh người trọng trong cách xưng hô. Kính nể thì gọi **chị ấy**, **ông ấy**, **bà ấy**. Khinh thì **thằng ấy**, **con ấy** hay **kẻ ấy** (thằng kẻ trộm, kẻ cướp, thằng sở Khanh...) và một chữ **chúng** cho số nhiều cũng được dùng. Còn nhớ mỗi khi quân ta đánh thắng quân Bắc phương thì người viết sử ghi “ta đuổi **chúng** chạy về Tàu.” hay “**chúng** cúp đuôi chạy về Tàu.”

Hai từ **sui gia** hay **thông gia** là chỉ cha mẹ vợ, cha mẹ chồng của con mình. Thân mật thì họ dùng **anh sui**, **chị sui** để gọi nhau. Tiếng Anh dùng từ kép 'in-law' để chỉ liên hệ gia đình trước pháp luật. Thêm chữ **in-law** vào vai vế trong gia đình là ta thấy ngay liên hệ: mother-in-law, father-in-law, son-in-law. Nếu ra tòa lý dị là tức khắc chấm dứt liên hệ! Nhớ câu chuyện năm xưa, khi gặp lại một cô học trò cũ, cô giới thiệu tôi với chồng cô: “Cô giáo của em”, ông chồng – hình như cũng là giáo sư – la lên: “Cô giáo em trẻ quá mà tôi phải gọi bằng cô sao!” Tôi vội vàng an ủi: “Anh chỉ là student-in-law, không cần gọi tôi bằng cô!” Chắc anh cũng vui vẻ với lời phân trần ấy!

Đôi khi bà sui gia bị gọi là **mụ gia** như ở miền Trung nên ca dao có câu:

Thương chồng mà khóc mụ gia,

Chớ tui với mụ không bà con chi!

Có thể nói ba miền có ba ngôn ngữ hơi khác nhau nhưng tự nhiên ngôn ngữ miền Bắc được xem là chuẩn. Có lẽ vì ngày xưa ngày xưa, một thời gian dài, nước Việt ta chỉ là một vùng nhỏ ở châu thổ sông Hồng Hà. Mãi cho đến khi Nguyễn Hoàng chạy vào Nam dưới thời vua Lê và khai khẩn đất đai, tiến dần về phía Nam, chiếm đất của Chiêm Thành và Chân Lạp (một nửa nước Cao Mên), mở mang bờ cõi xuống đến tận Cà Mau thì nước ta mới có đủ ba miền như bây giờ. Viết văn cũng vậy, chuẩn thì phải viết theo tiếng Bắc. Viết thuần túy tiếng Trung hay tiếng Nam thì được coi như ngôn ngữ địa phương. Nhà văn Hồ Biểu Chánh được coi như đặc thù Nam bộ. Nữ ở miền Nam thì có bà Tùng Long. Tôi không biết nhà văn nào chuyên viết tiếng Trung. Ai biết xin chỉ giáo. Trong ca nhạc cũng thế, ca sĩ người Nam hay Trung đều học phát âm theo giọng Bắc trừ ca sĩ Trần Văn Trạch không hề đổi giọng. Ông hát rất giọng Nam mà rất truyền cảm, rất hay. Chắc vì vậy ông được khán thính giả thương mến tặng danh hiệu Quái kiệt Trần Văn Trạch!

Cách xưng hô giữa chàng và nàng ở Việt Nam rất lý thú. Thuở ban đầu thì tôi-cô rồi đổi qua gọi tên nhau khi “tình trong như đã,” rồi anh-em khi chàng cầm được tay nàng. Sau khi thành vợ, thành chồng thì có đôi vẫn gọi nhau anh-em cho đến răng long đầu bạc, có đôi đổi cách

xung hô gọi nhau là cha mẹ của đứa con đầu lòng, Bố cu Tèo, Mẹ bé Cung. Những người khác thì sau một thời gian chung sống hạnh phúc, hợp tính hợp tình nên tuy hai người mà như một nên đôi cách xung hô với tiếng **mình** thân thiết, chồng cũng **mình** mà vợ cũng **mình**. **Mình** ơi! Chữ *mình* nhắc tôi nhớ mấy câu ca dao tiêu lâm không biết đã được đọc ở đâu:

*Vợ mình là con người ta,
Con mình là vợ đẻ ra,
Nghĩ đi nghĩ lại không bà con chi!*

Chữ **mình** ở đây là tính từ sở hữu (*possessive adjective*), không phải như “**Mình** ơi.”

Ngoài chữ **mình** biểu hiện tình cảm của hai người, tuy hai mà một, tuy một mà hai, người Việt còn dùng hai chữ **nhà tôi** để chỉ vợ hay chồng mình vì họ tin tưởng chồng hay vợ là chỗ tựa vững vàng cho nhau, vững chắc như cái nhà, đem lại sự thoải mái, đầm ấm, bình an cho nhau. “**Mình** ơi, em muốn đi bờ hồ” là một câu cô vợ nũng nịu nói với chồng tôi nhớ mãi từ một cuốn tiểu thuyết nào đó. Nghe câu này thôi là ta đã hình dung được một gia đình hạnh phúc đầm ấm, phu phụ thương yêu nhau, quý mến nhau, đùm bọc nhau. **Mình** ơi! **Mình** à! Còn từ nào dịu dàng hơn, êm ái hơn! À, còn một từ nữa cũng dễ thương không kém là chữ **cung** của người Nam. “**Cung** làm cho anh cái này. **Cung** lấy cho em cái kia.” nghe rất bùi tai, ấm lòng. Nhưng người Nam dùng chữ **cung** cho bất kỳ ai họ thương hay không ghét chứ không phải chỉ để chỉ người chồng hay người vợ của mình. “**Mình** ơi” vẫn là hai từ độc nhất mà tôi nghĩ người vợ hay chồng nào cũng muốn được nghe hay được nói mỗi ngày.

Nguyễn Ngọc Hoàng Thị Quỳnh Hoa

THUỐC?

Có chàng là thuốc trường sinh

ĐƯỢC TIẾP ĐÃI

Vào trong, lại biến mất rồi!

Em cần chi lắm linh tinh nặng nề?
Không anh, độc dược cận kề
Đợi chờ em uống hết, về cùng anh!
Á Nghi, 13.6.2023

HỒNG NỮ TRONG TÂM
(Nghe một người Lính Không Quân VNCH
kể chuyện.)

*
Nụ cười thân thiện biết bao
Chưa ai bắt chuyện, chỉ trao ngượng ngùng
Cả hai lúng túng, then thùng
Áo dài nhút nhát, hào hùng giày sô.

Vậy mà dạo phố quanh co
Rồi cùng tâm sự nhỏ to cả ngày
Đêm về mực tím, giấy bày
Vẽ trang tình sử thật hay đời mình.
Á Nghi, 13.6.2023

Bắt anh đợi, chẳng ra ngoài Ai Kìa
Ba em khó, hồng cho đĩa
Khiến anh thừa... dạ... đến khuya mới về.
Em mời một tách cà phê
Anh ngồi mấy tiếng, bộn bề dạ... thừa...

*
Tuần sau Ba hẹn buổi trưa
Cái tâm đã sợ muốn chừa, lại: - Vâng!
Vâng vâng... dạ dạ... ân cần
Hai năm thử rề, nhẫn vàng mới trao.

Cưới xong Ba lại ngọt ngào
Bao nhiêu yêu dấu chẳng cầu cũng cho.
Á Nghi, 13.6.2023

Còn 3 ngày nữa là sinh nhật anh ấy, năm nay lại rơi vào ngày chủ nhật cuối tuần. Thật tuyệt. Em dự tính cả rồi, sẽ làm món ăn anh ấy thích nhất. Món mì với nước lèo đúng điệu, tôm thịt và thật nhiều mực tươi. Em sẽ thái nhiều hành rí, hành tây. Giá và cải Đài Loan sẽ bỏ thêm vào cho có màu sắc. Còn gì nữa nhỉ? Phải có vài cái trứng cút. Em sẽ bắt chước trong youtube trình bày một đĩa trái cây bắt mắt, một bình hoa để giữa bàn. Sẽ có một sinh nhật hết sức ngọt ngào.

Em đã đặt trước một cái bánh sinh nhật có chocolate trang trí chiếc tàu và những cô nàng tiên cá. Những nàng tiên cá của biển khơi vì anh từng là lính Hải quân trong quân đội Hoa Kỳ. Quà sinh nhật ư? Em đã chuẩn bị xong, anh ấy sẽ ngạc nhiên lẫn xúc động lắm đây.

Chẳng là hôm vừa rồi em thấy cái ví anh đã sờn và cũ quá. Em bảo:

- Thôi vứt đi, mua cái mới đi anh.

Anh cười hiền và nói:

- Đàn ông mà, cái ví để đựng thẻ và ít tiền lẻ để tiêu vặt, có ai bỏ nhiều mà em lo. Đàn ông chứ có phải như phụ nữ em đâu mà đẹp với xấu. Vớ lại! (Anh ấy lại cười cười háy mắt với em.) Cái ví này là quà em tặng sinh nhật anh đầu tiên hai đứa mình yêu nhau.

Thương anh ấy thật, quà tặng của em từ lúc quen nhau tới giờ có con anh vẫn còn giữ. Em sẽ thay bằng cái ví khác mới đẹp và xinh hơn. Em sẽ thay tấm hình em trong đó bằng tấm hình cả gia đình và một tờ giấy bạc 2\$. Người ta bảo tờ 2\$ hên lắm. Tiền sẽ đầy túi, anh ấy sẽ bớt làm thêm giờ để ở nhà với mẹ con em.

Những dự tính này em sẽ không nói ra với ai đâu, kể cả anh ấy. Em nói với anh bạn thân hai đứa, sáng chủ nhật đến rủ anh ấy đi chạy bộ vì em có tí việc riêng. Như vậy khi anh ra khỏi nhà em có thời gian chuẩn bị. Em muốn anh có một sinh nhật tuyệt vời. Bởi vì anh ấy rất hơi hợt, sinh nhật em thì anh ấy nhớ mà sinh nhật anh ấy năm nào em cũng phải nhắc. Thế mới lạ.

Chiều thứ sáu anh đi làm về trễ, nghe đâu anh phải xong project cuối tuần. Anh lo cho em phải thức chờ anh về nên anh nhắn tin:

- Em à! Hôm nay anh về trễ, tụi anh làm xong sẽ đi ăn ở tiệm Liên gần hãng. Em đừng chờ cơm. Ăn xong anh về nhà liền.

Thế là em ăn cơm trước, tắm rửa con rồi cho đi ngủ sớm. Em tính thưởng cho anh một đêm thật đẹp để cảm ơn anh đã yêu và lo lắng chu toàn cho mẹ con em.

Em tắm rửa và thay bộ đồ ngủ thật dễ thương. Em đi ra đi vô ngắm mình trong gương. Đã hơn 4 năm chúng em cưới nhau em vẫn còn giữ được dáng thon gọn, tươi trẻ. Em mỉm cười trong gương và như thấy anh ấy nhìn em đầy yêu thương.

...

Bố mẹ em sống với nhau như nước với lửa. Mẹ em vốn tính cần kiệm, bà làm đồng nào chắt chiu đồng đó, tính toán thiệt hơn. Bố em tính lại rộng rãi chỉ cần đủ ăn đủ mặc là được. Cuối tuần ông hay vui với bạn bè, sống khá thoải mái và vô lo. Mẹ không đồng ý điều đó, bà muốn bố phải tập trung lo cho gia đình, làm nhiều tiền hơn, trả dứt nợ nhà, nợ xe, thay những đồ đạc cũ và cuộc sống phải nâng lên bằng chị bằng em. Thế là hai người không lúc nào thuận thảo với nhau về tiền bạc.

Em và em gái còn nhỏ, sau giờ học có cô đi đón con trai và rước luôn hai chị em về nhà cô. Tan giờ làm mẹ mới đến đón về. Có khi buổi tối hai chị em ăn cơm nhà cô, có khi mẹ ghé tiệm mua food to go đem về, khi nào vui hay ngày nghỉ mẹ mới nấu cơm cho ăn một bữa.

Bố làm ca đêm nên bố về thì cả nhà đều ngủ. Bố dậy thì mấy mẹ con đã ra khỏi nhà. Cuối tuần được ngày bố nghỉ thì bố mẹ lại cãi nhau. Hai chị em đóng cửa ở mãi trong phòng học bài, chơi game hay nhìn nhau rồi khóc. Căn nhà ít có tiếng cười, chỉ có những lời chì chiết của mẹ và sự chịu đựng của bố.

Cuộc sống cứ thế mà trôi qua giữa những cặp vợ chồng không hòa hợp nhưng phải sống với nhau vì những đứa con. Những đứa con là em và em gái. Giá bố mẹ đừng sinh chúng em ra có lẽ họ

hạnh phúc hơn nhiều. Em yêu bố mẹ, nhưng cũng có lúc em muốn ra khỏi gia đình để trả tự do cho hai người thân sinh.

Những lần mẹ la to, hét lớn với bố cứ in trong đầu em:

- Anh phải nghĩ đến vợ đến con anh. Anh vô trách nhiệm, anh cứ như thế này bao giờ mới trả dứt nợ, mình mới đi lên.

- Thế em muốn tôi phải thế nào. Tôi chẳng bỏ bịch, bài bạc, tôi cũng lo cho gia đình chứ có bỏ bê gì đâu.

- Lo cho gia đình! Thế anh làm gì cho gia đình. Sáng anh ngủ no tới trưa, tôi vừa lo cho con ăn sáng, vừa chờ con đi học. Tôi về phải nấu ăn, coi bài vở cho con. Tôi mệt lắm anh có biết không?

- Thế em bảo tôi làm sao. Tôi làm ca tối cần ngủ thêm buổi sáng. Các con tan học đã có cô Loan rước về nhà, tôi đi rước con thì trễ giờ làm mà cũng phải chờ qua nhà cô Loan để gửi. Tôi phải làm sao mới vừa lòng em.

- Thế cuối tuần anh làm gì cho nhà này?

- Cuối tuần em cũng đi làm. Tôi bận cắt cỏ, rửa xe rồi bao nhiêu là việc trong nhà.

- Việc, việc, việc đi ăn, đi nhậu với bạn chứ gì. Lương tiền thì ít mà cứ thế tà tà ăn uống với tán dóc, karaoke. Hát hò có trả được tiền nhà, tiền xe không?

- Tiền, tiền, tiền! Có khi nào em nghĩ đến cha con tôi không? Có chịu bỏ một vài ngày cùng tôi dẫn con đi chơi không? Đối với em tiền là trên hết, làm một tuần 7 ngày em mệt là phải. Mệt rồi bực bội là hết bố con tôi. Em...

- Tôi chả thèm đòi co với anh. Tôi không làm ra tiền, bố con anh xách gói ra khỏi nhà này từ lâu rồi. Đàn ông gì mà không biết tính toán, đàn ông vô dụng... đàn ông t.ò.i.

Mẹ nói tiếng tôi nhỏ lại và bước ra khỏi cửa với gương mặt hầm hầm bực tức. Bố ngồi xuống ghế, mặt xụ xuống. Tiếng tôi của mẹ như ly nước lạnh tạt vào mặt bố. Bố thấy mình nhu nhược và hèn. Cái hèn của một người đàn ông không làm ra được nhiều tiền ở đất nước văn minh đầy cạnh tranh này.

Bố mẹ qua đây một chữ tiếng Anh cũng không có, bố vừa đi học thêm vừa tìm việc làm ở hãng tư để nuôi sống bản thân. Mẹ cũng đến nước Mỹ với người em ruột, hai chị em cũng vất vả nơi xứ lạ. Thế rồi mẹ học nghề làm móng tay, nghề này không cần vốn liếng tiếng Anh nhiều nên hai chị em đùm bọc nhau cũng đủ sống. Khi cưới nhau tay nghề mẹ đã cao, tiền kiếm ra trọn vẹn không đóng thuế nên nhiều hơn bố. Bố mẹ mua nhà, mẹ mua xe mới. Mẹ có cao vọng sang tiệm để làm chủ, nên mẹ cố gom góp thật nhiều tiền mà bố thì cứ lương ba cọc ba đồng bảo sao mẹ không nổi giận.

Khi hai chị em xong trung học, bố và mẹ quyết định ly dị. Họ đã nhìn nhau lâu đến vậy chỉ vì hai con. Giờ con đã 18 tuổi, họ đã xong bản phận. Mẹ bảo: “Mẹ qua đây cũng chỉ có hai chị em, vốn liếng không, bằng cấp không có thể mà vẫn sống tốt. Hai chị em con phải tự lập, khi nào thật khó khăn cứ nói với mẹ. Mẹ sẽ tùy trường hợp giúp đỡ”.

Nhà bố mẹ bán chia đôi, mẹ đi qua tiểu bang khác làm việc, vừa kiếm nhiều tiền hơn vừa tránh gặp mặt bố. Bố ly dị xong, không bao lâu thì hãng thua lỗ nên đóng cửa. Bố thất nghiệp, mẹ có cố để mỗi lần trò chuyện với em trên phone lại chì chiết bố. Bố lặn lội tìm việc làm mãi không được, bố chuyển qua học nail. Thế là mẹ và bố lại có cùng nghề. Giá hai người đừng ly dị thì có thể mở tiệm và làm chung, gia đình sum họp. Thế nhưng đã trễ lắm rồi. Trên chặng đường gian nan tìm việc, bố đã gặp người cùng gánh hoạn nạn với bố. Còn mẹ đi qua chỗ khác cũng có bàn tay ai đó nắm lấy nâng đỡ bước đầu. Mỗi người đều có một nơi riêng để gắn bó an ủi mặc hai đứa con gái nắm tay đi bước nhau đi.

Hai chị em thuê một cái studio nhỏ để ở, cùng đi học đi làm. Bố ở cùng thành phố nhưng bố có tổ ấm riêng của bố. Hai chị em bảo nhau tôn trọng đời sống của cả bố lẫn mẹ. Ý thức mình đã lớn phải tự lập cho nên hai chị em không lấy việc bố mẹ ly dị làm điều đau lòng. Cảm ơn hai người đã hy sinh tuổi thanh xuân chịu đựng nhau cho đến ngày hai chị em trưởng thành.

Chị em tự lo cho mình, tập nấu ăn và tiết kiệm mọi chi dụng để không phải làm phiền bố mẹ. Nói là nói vậy, chứ từ nhỏ cứ ăn cơm nhà cô hoặc food to-go nên chuyện bếp núc hai chị em đều không biết. Muốn tiết kiệm phải tự nấu ăn, thế nên cứ rau luộc, trứng luộc, mì gói cầm hơi. Chiên trứng cũng sợ bỏng nói gì xào nấu hay chiên cá.

Một ngày em đã gặp anh ấy. Một người con trai cá tính, hài hước biết đảm đang nhiều việc. Mỗi lần đến thăm, anh ấy đều mua hoa tặng em. Em nghĩ anh ấy ra chiều trò hoặc nhiều bạn gái. Khi em hỏi anh ấy cười và nói: “Anh chỉ tặng hoa cho em và mẹ anh thôi. Bởi vì mẹ anh rất thích hoa, nhất là hoa ly ly.”

Em tin tưởng anh ấy sẽ là bờ vai cho em nương tựa suốt đời. Anh ấy không vô tư như bố, không đặt nặng đồng tiền giống mẹ. Lúc nào em cần, anh ấy đều có mặt để giúp đỡ và bảo vệ. Em yêu anh ấy và anh cũng yêu em. Lúc đầu em gái không tán thành, một phần sợ xa chị, một phần chưa tin tưởng người con trai lạ mặt này.

Có một lần anh ghé nhà em, em gái em tập chiên trứng. Loay hoay thế nào lửa phùng lên bốc cháy, em ấy hoảng hốt, còn em sợ quá đứng ngây người. Anh ấy bình tĩnh đến dập tắt lửa, dọn dẹp bếp và ra tay nấu cho chúng em một bữa ăn đơn giản gia đình.

Anh đã khéo léo và chân thành đối xử với bố, mẹ và mọi người thân trong gia tộc nên mọi người đều thích. Em gái em bỏ thành kiến không tốt về anh. Em ấy vốn khép kín và tâm lý thất thường. Thế nhưng anh đã mở được cánh cửa tâm hồn đầy bi thương của em, để em ấy nhìn đời tươi vui hơn khi trước. Có điều gì cần sự góp ý em ấy mạnh dạn nhờ anh cố vấn. Dần dần em ấy tán thành hôn nhân của em và yêu quý anh ấy như anh ruột.

Hôn lễ chúng em thật vui, mọi người đều chúc mừng hai đứa đẹp đôi. Anh ấy lo lắng cho gia đình vẹn toàn. Yêu thương vợ con và lúc nào cũng làm em cười. Nụ cười hạnh phúc.

...

Anh ấy về đã khuya. Con khóc, em chạy vội vào phòng con để dỗ cho con ngủ lại. Anh hé cửa nhìn vào, em thâm thì ra dấu để con ngủ, anh hãy đi tắm đi. Thế nhưng em dỗ con xong rồi, ngồi đợi mãi chẳng thấy anh ra. Em vừa giận vừa hỏi hộp không biết chuyện gì xảy ra cho anh trong ấy. Em đập cửa phòng tắm, anh ló đầu ra, tay cầm phone, ra dấu anh đang nói chuyện.

Em lại lên giường đợi, sốt cả ruột mà anh ấy vẫn còn trong đó. Mãi lâu sau em nghe tiếng nước chảy, thì ra bây giờ mới tắm. Nãy giờ nói cái gì mà lâu như thế.

Anh bước ra khỏi phòng tắm chưa kịp ngắm em thì phone lại reo. Em điên tiết lắm nhưng đành nhịn. Nửa khuya rồi, bao nhiêu niềm vui em dự tính vụt biến mất vì những cú phone phá đám. Anh ấy đang nói chuyện với người bạn thân ngày còn đi học. Loáng thoáng em nghe anh nhắc thật nhiều lần đến tên người yêu cũ mà trước khi cưới anh có nói với em. Người gọi phone là Toàn chồng của cô ấy. Giọng anh rất lo lắng và quan trọng. Cứ nghe nhắc mãi tên của cô ta mà chẳng biết chuyện gì. Anh thì thâm to nhỏ như không muốn em nghe, thảo nào mà mãi nói chuyện quên cả vợ. Câu chuyện này có dính líu tới anh không? Tình cũ không rủ cũng tới. Có khi nào anh nổi lại tình xưa nên bạn anh ghen. Hay cô ta làm gì có lỗi với chồng có dính líu tới anh. Anh đang giấu em chuyện gì? Anh đã phản bội em, vẫn liên lạc với người xưa? Anh và cô ta có điều gì không? Sao lại thì thâm to nhỏ cả đêm.

Em cố ngăn chặn những ý nghĩ, những nghi vấn liên tục xuất hiện trong đầu. Em nhắm mắt lại giả vờ đã ngủ, anh cúi xuống hôn em rồi cầm phone đi ra phòng khách. Em muốn bật dậy nắm cái phone quăng đi cho xa. Nhưng đã vờ nhắm mắt ngủ nên em đành nằm im.

Tiếng chân anh xa dần, em bật dậy, len lén nhìn ra phòng khách, anh vẫn còn cầm phone nói chuyện, giọng căng thẳng, lo lắng và vẫn nghe nhắc liên tục tên cô ta. Em vào giường nằm lại, nỗi bực bội dâng lên tràn đầy, mệt mỏi một ngày vất vả em chìm vào giấc ngủ đầy mộng mị.

Buổi sáng thứ bảy em thức dậy thì anh đang chơi với con. Em hờn dỗi không nói chuyện, mặt hầm hầm khiêu khích. Anh dẫn con ra công viên chơi, rủ em đi, em lắc đầu. Còn lâu em mới đi, em biết tông anh đi ra ngoài đó để dễ tâm sự với cô ta. Em không ghen đâu, nhưng mà léng phếng thì coi chừng em. Em sẽ không tha cho anh, cô ta lần những ai dính líu. Em vào phòng đóng cửa lại, bỏ quên ăn sáng và ảm ức một mình.

Anh về, vào phòng gọi em:

- Nào, chuẩn bị chưa em, hôm nay mình đi biển chơi mà. Thời tiết hôm nay thật tuyệt, trời đẹp lắm.

- Đẹp với xấu gì em cũng không đi.

- Sao thế! Có chuyện gì à?

- Chuyện gì thì anh biết chứ.

- Anh biết, mà chuyện gì nào?

- Chuyện tôi qua...

- Tôi qua anh về trễ, xin lỗi em.

- Không phải chuyện về trễ, anh nói phone...

- À! Chuyện tôi qua, hôm qua Hoa... Em ngắt ngang

- Em chả cần nghe chuyện cô ta, mặc xác cô ta. Hôm nay em đã có hẹn rồi, em đi chơi với bạn.

Anh ở nhà giữ con.

Nói xong em mới giật mình, em nào có hẹn với ai. Hôm nay dự trừ cả nhà đi biển mà. Thế nhưng con ghen lại nổi lên đây ư. Em thay đồ đẹp và lái xe ra khỏi nhà mặc cho anh ngơ ngác, thẳng con đòi mẹ. Em sẽ cho anh một ngày tự do nói chuyện với bồ cũ, tự do chăm con, tự do nói phone, tự do làm gì anh thích. Em không cần anh ấy, không yêu em thì em mặc kệ. Em đi chơi cả ngày hôm nay cho bỏ ghét. Em off phone, không cho anh gọi lại cũng không muốn ai quấy rầy. Hôm nay em sẽ làm một người độc thân tự do, muốn làm gì thì làm.

Em lang thang vào siêu thị, dạo các cửa hàng mà tâm hồn ở mãi tận đâu đâu. Em nhớ con, nhớ anh mà cũng giận anh vô cùng. Không biết anh làm gì ở nhà, có nhớ em không? Anh có phải vẫn còn yêu cô bạn gái cũ hay không? Họ có gì với nhau, gia đình họ đã xảy ra chuyện gì? Sao anh để em chờ đợi trong huyệt hẳng như vậy. Anh có nhớ ngày sinh nhật mình không? Anh có biết em để hết tâm trí cho ngày sinh nhật của anh không?

Em mua ít thức ăn, thân thờ lái xe đến nhà bạn để vào phòng nằm một mình gặm nhấm nỗi buồn. Mặc ai hỏi em cũng không nói thật, chỉ nói muốn rảnh rang nghỉ ngơi một ngày.

Chiều tối em trở về nhà, căn nhà vắng vẻ không ai. Em thấy một mảnh giấy ở bàn. Thư anh viết cho em:

- Em à! Anh gọi em mãi không đượ. Mẹ không khỏe nên anh và con phải về thăm. Nếu mẹ không có gì thì ngày mai cha con anh về. Anh có làm món gỏi mà em thích. Anh để trong tủ lạnh. Em ăn và ngủ sớm. Anh yêu em.

Em cầm mảnh giấy trên tay, mở tủ lạnh, món gọi anh làm có tôm, thịt rau thơm và những hạt đậu phộng trang trí lên trên. Những lát ớt đỏ tươi bắt mắt. Em nhón một tí ăn thử. Gọi vừa miệng, chua chua, cay cay. Em lại nhớ câu anh nói:

- Em người Nam mà ăn cay như hông. Chắc là em ghen dữ lắm đây.

- Thì anh cứ thử đi rồi sẽ biết. Em đã từng nói với anh như vậy.

Bóng tối bao trùm căn nhà, phòng con vắng vẻ, không có ai bên cạnh, em thấy mình cô đơn. Em bấm phone gọi anh:

- Mẹ ra sao rồi anh?

- Mẹ tự đứng khó thở nên cả nhà phải đem mẹ vào bệnh viện, giờ đã đem mẹ về nhà. Bố con anh sẽ ở đây xem mẹ thế nào. Ngày mai anh sẽ về. Con vẫn ngoan, em yên tâm. Giờ con vừa vào giường, anh cúp phone nha, nghe tiếng em con sẽ đòi mẹ, khó dỗ lắm. Ngày mai anh sẽ nói chuyện nhiều hơn. Em ngủ ngon.

Giọng anh thì thảo vì sợ con nghe rồi khóc. Em không cách gì nói nhiều hơn hay gây sự với anh. Em nằm im suy nghĩ cảm thấy mình có gì sai sai. Em có quá ghen, quá cố chấp không, anh đã làm điều gì có lỗi với mẹ con em không? Em không thể trả lời mà cũng không xua tan được ý nghĩ anh vẫn còn yêu, còn liên lạc với người tình xưa.

Sáng chủ nhật, người bạn tới nhà rủ anh đi chạy bộ như lời em dặn. Em pha cho anh ta một ly cà phê rồi bắt đầu điều tra:

- Hôm qua có chuyện gì ở gia đình anh Toàn hả Phi?

- Hôm qua chị Toàn bị té và vỡ ối, anh Toàn sợ quá gọi bạn bè rới rít.

- Hình như hôm qua anh Toàn có gọi anh Minh nhà tôi.

- Phải rồi, tụi này độc thân có biết gì đâu nên xúi anh Toàn gọi cho anh Minh, vì anh Minh có con chắc rành hơn.

Em cố ngăn xúc động lẫn tự trách:

- Thế cô Hoa ra sao rồi?

- Chị Toàn đã kịp đưa vào bệnh viện. BS phải mổ để lấy con ra. Cả đêm qua anh Toàn trực ở bệnh viện. Nghe nói anh ấy gọi anh Minh liên tục để bớt sợ và hỏi ý kiến.

- Thế cô Hoa và cháu bé thế nào?

- Cũng may là gần sáng mọi việc cũng xong. Mẹ tròn con vuông. Một cháu gái nghe nói giống anh Toàn như đúc.

Em lí nhí gửi lời chúc mừng vợ chồng Toàn, xin lỗi Phi vì anh Minh không có ở nhà để chạy bộ như lời hứa. Người bạn về rồi, em ngồi im như thóc. Biết nói và làm gì đây khi mọi việc kết quả bất ngờ như vậy.

Có tiếng chuông cửa reo vang, em ra ký nhận hộp bánh sinh nhật của chồng. Mở hộp bánh ra em hồi hận muốn khóc. Tự trách mình quá ghen và thiếu sự tin cậy. Giá em không nghi ngờ thì đâu đến nỗi phải mang trong đầu bao nhiêu nghi vấn và tổn nhiều nước mắt tủi thân.

Em mở tủ lạnh, cất hộp bánh vào và lôi đồ nghề ra. Hôm nay em sẽ nấu cho chồng một nồi mì thật ngon. Em có dư thời gian sẽ chăm chút cho phần trang trí trái cây thật đẹp.

Chiều nay chồng con về lại nhà, em sẽ dành cho anh một sự bất ngờ thích thú. Ngày sinh nhật này có ý nghĩa lớn lao đối với em. Em sẽ dành cho chồng em những gì lãng mạn nhất để chuộc lỗi lầm.

Đương nhiên em sẽ giấu kín như bưng chuyện ngày hôm qua, một ngày vô vị nhất trong cuộc đời em. Tất cả điều tồi tệ xảy ra vì em đã quá ghen.

Nguyễn Thị Thêm

BUÔN RAU XÂY PHỦ, BÁN LU TRÓN LỤT

Thơ Tú Xương: “...Phen này ắt hẳn gà ăn
bạc,

Đồng rưng đồng rơi lọ phải cầu”.

*

Phen này ông quyết đi buôn... rau
Xây biệt thự cao rước giặc vào
Khảm cửa hồng... hào pha sáng tạo
Đôi khi mới bán! Khó xanh xao!

Phen này bà quyết đi buôn... lu
Lũ lụt thành Hồ, gió rách dù
Gom đủ kiểu lu về tích trữ
Tha hồ hốt bạc, đầu cơ! Thu!

*

Phen này ta quyết đi buôn... điện
Bán lũ buôn rau, lu... lăm tiền
Nhảy bèn mọi miền nhờ gió chuyển
Giật cho chết hết những... người điên!

Ý Nga, 11.6.2023

DÂY THÂN ÁI

(Thương về quý Trường và các em đã cùng
chia sẻ với người Vô Gia Cư.)

*

Một nhà toàn Thiện nguyện Viên
Thức ăn bày, nấu... tay chuyên cả đêm
Một lòng giúp ích, đồng tâm
Một dây Nhân Á buộc trăm nghĩa tình.

Cám ơn Hướng Đạo dạy mình
Bao bàn tay trái thừa trình nổi tim!

Ý Nga, 9.6.2023

NGẮM AI

- Em ăn, đừng ngắm nhé anh
Com rơi, rau rớt, ớt chanh vụng về.
- Vậy anh ngắm mấy cô tê
Cô mô, cô nẩy đang... mê người hùng?

Á Nghi, 10.6.2023

CHAO ƠI LÀ THƯƠNG!

Ánh trăng soi trên anh
Đẹp như một bức tranh
Em ước mình họa sĩ
Vẽ nhanh mà để dành.

Á Nghi, 10.6.2023

CÁM ƠN BẠN HỮU

Chiều từng chiều nhắc nhở em:
Còn đi lại được, mừng thêm một ngày.

*

Ngày từng ngày, tận Đông Tây
Vẫn còn bạn tốt trong ngoài hỏi thăm
Thăm qua, hỏi lại, thì thăm
Mừng nhau mạnh khỏe, tri âm hữu... hình.

Ý Nga, 7.6.2023

SẠN TRONG THƠ

Đa tạ Anh nhật sạn
Tránh ê răng bất ngờ,
Cám ơn Chị “bắt chỉ”
Trên sợi tóc nàng Thơ.

Ý Nga, 7.6.2023

*Cách nói của Phương Thúy

Thăm Nhà An Dưỡng (Assisted Living)*

Hoa Kỳ đang vào mùa xuân, thời tiết tương đối ấm so với các tháng trước nhưng vùng Hoa Thịnh Đốn ra đường vẫn cần mặc áo khoác nhẹ. Đó đây hoa xuân rực rỡ, cây đầy lá non xanh mượt mà. Hoa hồng, hoa impatient, petunia, hoa pansy, begonia, ... xanh, đỏ, tím, vàng tươi đẹp và khoe sắc màu tươi thắm.

Vân thường đi bộ trong xóm khi trời đẹp, nhìn ngắm cây kiểng, sân cỏ của thiên hạ cũng vui mắt.

Thăm Viện An Dưỡng Ở Mclean, Virginia:

Hôm cuối tuần, chị bạn rủ Vân đi thăm người bạn thân của gia đình đang ở nhà An Dưỡng ở McLean, Virginia cách nhà chừng 30 phút lái xe. Bà Cụ này tạm gọi là cụ Tư đã 99 tuổi, khỏe mạnh, đi đứng bình thường trong nhà nhưng ra sân cần có cây gậy chống cho an toàn. Trước kia Cụ ở chung với vợ chồng con gái và cháu ngoại. Nay cháu ngoại có chồng ở riêng, vợ chồng con gái đều đi làm. Hai người không dám để Cụ ở nhà một mình. Người trông nom Cụ một ngày 8 tiếng từ thứ 2 đến thứ 6

đã xin nghỉ do bận việc gia đình. Mướn người mới bất tiện vì không tin cậy, các con cũng không muốn có người lạ trong nhà. Cuối cùng vợ chồng người con đưa cụ đến xem nhà An Dưỡng xinh xắn trong vùng và cụ đồng ý đến đây ở những ngày cuối đời.

Nhà An Dưỡng rộng và đẹp gồm 2 khu vực trong vùng đất rộng: Independent Living và Assisted Living. Giá tiền phòng hai nơi cũng khác nhau. Phòng ăn, phòng khách, phòng sinh hoạt nơi này rộng rãi, cửa kính trong suốt, thoáng mát. Chúng tôi đến thăm khi Cụ đang trò chuyện với những người cùng ở trong viện nơi phòng Sinh Hoạt. Họ là những người da trắng và có lẽ lợi tức họ cao nên cư ngụ nơi rộng rãi xinh đẹp như thế. Cụ Tư vui lắm khi gặp chúng tôi. Sau khi mừng rỡ chuyện trò giây lát, con Cụ mời chúng tôi vào phòng riêng ở tầng trệt.

Chúng tôi ngồi trong phòng cụ Tư nhìn qua cửa kính cũng thấy cây cảnh, hoa cỏ tốt tươi rực rỡ, người đi lại bên ngoài. Từ phòng cụ Tư đến phòng Tiếp Tân rất gần. Hằng ngày có người giúp cụ Tư thay đổi y phục, đưa cụ ra phòng ăn hay phòng Sinh Hoạt. Hôm nào Cụ không muốn ra phòng Sinh Hoạt để trò chuyện với các cụ khác thì ở lại trong phòng riêng cũng có bàn viết để Cụ vẽ vời, viết lách hay nghỉ ngơi nếu muốn. Phòng Cụ có phòng khách nhỏ, có trà nước, ly tách, tủ lạnh nhỏ, có trái cây... có thể mời khách giải khát. Trong phòng có bàn ăn, nếu không muốn đến phòng ăn, cụ Tư có thể gọi họ mang thức ăn tận phòng.

Khi thăm nhà An Dưỡng nơi cụ Tư cư ngụ, Vân thầm nghĩ nếu có điều kiện được ở nhà An Dưỡng như cụ Tư thì thích quá. Vì viện An Dưỡng gần nhà nên các con đến thăm hàng ngày, các tiện nghi y tế, vật chất quá đầy đủ.

Viện An Dưỡng Fairfax, VA :

Nhớ mấy chục năm trước khi gia đình Vân mới định cư, được cô em bảo trợ về vùng Hoa Thịnh Đốn, Hoa Kỳ. Anh xã Vân nhờ tiếng Anh lưu loát nên có việc làm sớm. Vân phải đi học thêm Anh ngữ mới có thể xin việc làm. Cũng may gần nhà cô em, cách khoảng 15 phút, có một Assisted Living lớn. Em có người quen cho biết nếu muốn nghe và nói tiếng Anh mau tiến bộ nên đến thăm các cụ cư ngụ trong viện An Dưỡng vào ngày giờ

viếng thăm quy định. Các cụ cũng muốn có người chuyện trò vì con cháu ở xa không thăm viếng thường xuyên.

Vân thăm cụ Betty là cô giáo hưu trí, chồng mất vài năm trước. Chồng Cụ ngày xưa có làm việc ở Việt Nam một thời gian nên Cụ biết ít nhiều về Việt Nam và có cảm tình với người Việt. Cụ vui, kiên nhẫn nói chuyện với người mới nhập cư như Vân. Đôi khi Vân đến thăm và cùng đi bách bộ với Cụ trong khuôn viên viện An Dưỡng. Khi chuyện trò câu nào nghe không rõ hay không hiểu thì viết xuống giấy như người câm và điếc.

Nơi này rộng rãi, phong cảnh trang nhã xinh đẹp, cây to bóng mát. Vườn hoa sân trước, sân sau có nhiều loại hoa khác nhau, sân cỏ xanh mướt. Có bãi đậu xe dành riêng cho các cụ. Nhân viên hay khách đậu xe nhằm chỗ dành riêng cho các cụ là xe có thể bị “tow” (kéo đi). Viện có khu đất nhỏ, có đất, có phân và dụng cụ làm vườn để cụ nào muốn trồng hoa tưới nước thì họ giúp. Nay khu vườn dành cho các cụ thành bãi đậu xe. Một số các cụ ngụ trong viện còn lái xe đi loanh quanh trong vùng nhưng khi đi và khi về phải ký tên vào sổ ở phòng tiếp tân.

Viện có 350 phòng chiếc và đôi. Mỗi phòng có phòng khách, phòng ngủ, bếp nhỏ, phòng vệ sinh, đầy đủ như căn hộ nhưng giá không rẻ chút nào. Ăn thực ngày 3 bữa, tùy mình chọn thức ăn trong thực đơn đưa đến từ chiều hôm trước. Bếp trong phòng riêng trên lầu chỉ để nấu chút ít hay hâm nóng thức ăn mà thôi. Tủ lạnh cũng nhỏ chỉ đủ 1, 2 người dùng.

Mỗi tuần có xe van đưa các cụ đi mua sắm vặt trong các siêu thị gần hay đi ngoạn cảnh. Ai đi thì ghi tên và không phải trả tiền nhưng gia đình hay thân hữu đi theo thì trả số tiền nhỏ. Viện An Dưỡng có Happy Hours 2 lần một tuần. Các cụ có thể uống rượu nhẹ, nước trái cây hay trà tùy ý, nghe nhạc, ăn bánh và khiêu vũ với nhau. Thịnh thoảng có ban nhạc mang nhạc cụ, kèn, trống... ca sĩ đến đàn hát giúp vui. Viện có phòng làm đẹp (beauty salon): cắt tóc gội đầu cho quý cụ ông, làm tóc, làm móng tay cho các cụ bà...

Tóm lại các cụ khi có tuổi nhưng **chưa bệnh tật**, không muốn phiền con cháu gia đình thì vào viện An Dưỡng. Viện sẽ chăm sóc y tế, lo việc ăn uống, giải trí cho các cụ. Gia đình không phải lo ngại khi các cụ ốm đau thành linh không ai bên cạnh. Ngoài ra viện còn có dành mấy phòng tiện nghi như khách sạn để thân nhân ở xa đến thăm các cụ có thể nghỉ qua đêm, không phải ra ngoài ở trọ.

Ngoài 7 tầng lầu cho các cụ residents cư ngụ, viện còn có khu Y Tế bên cạnh rất rộng với khoảng gần 100 giường. Nơi đây có y tá, y công suốt ngày đêm. Họ làm việc 3 ca: sáng, chiều, tối. Khi các cụ ốm đau có bác sĩ thăm viếng và chuyên đi bệnh viện nếu cần. Khi nhà thương cho xuất viện các cụ trở về phòng riêng như trước. Nếu cụ cần chăm sóc y tế như đo mạch, cho uống thuốc đúng giờ, ... các cụ được chuyển đến khu Y Tế của viện. Nếu chỉ ở khu Y Tế thời gian ngắn, các cụ giữ phòng riêng. Nếu các cụ cần săn sóc Y Tế lâu dài các cụ sẽ trả phòng riêng để khỏi phải đóng tiền 2 nơi. Phần lớn các cụ có bảo hiểm tốt trả cho các dịch vụ Y Tế. Có khi cả cụ ông và cụ bà đều ở nhà An Dưỡng từ trên lầu xuống phòng Y Tế thăm viếng nhau cũng tiện. Phần lớn các cụ tuổi thất thập trở lên nhưng săn sóc cho người bạn đời ốm đau rất ân cần dễ thương. Cụ bà nằm khu Y Tế là cụ ông sáng nào cũng lọ mọ đến chuyện trò khi cụ bà ăn sáng, ăn trưa. Hôm nào cụ ông bận việc đến muộn là cụ bà hờn không chịu ăn hay uống thuốc, phải điện thoại mời cụ ông xuống dỗ dành.

Nhân Viên Người Việt:

Thời kỳ ấy có 2 cậu học trò Việt Nam làm ở nhà bếp, đẩy xe thức ăn đến phòng ăn. Hai em sáng đi làm viện An Dưỡng, buổi chiều đi học Đại Học Cộng Đồng (Community College). Cả hai nhanh

nhện, lễ phép nên được các cụ yêu mến. Được biết về sau 1 em là Kỹ sư điện, 1 em học về tài chánh. Em cho biết khi học trường Cộng Đồng đủ tín chỉ, em xin vào đại học. Vẫn rất vui khi biết các em thành công nơi xứ người. Cha mẹ các em có lẽ cũng hài lòng vì con mình tuy xa quê hương, nghèo nhưng chịu khó học hành để không làm gánh nặng cho xứ Cờ Hoa và có thể giúp đỡ người khác Thật là:

*Quê người lúc trẻ chịu long đong
Học hành chăm chỉ đã thành công
Ngợi khen con cháu dòng Hồng Lạc
Nghịch cảnh không chùn những ước mong.*

Viện An Dưỡng Arlington, Virginia:

Cách đây vài khoảng 3 năm có người bạn học của chồng Vân là một giáo sư Anh Văn. Chị tốt nghiệp Đại học Việt Nam, đến Mỹ tu nghiệp và có chồng người Mỹ làm việc ở bộ giao Hoa Kỳ. Khi chồng chị qua đời, ít lâu sau, không có con, chị vào ở nhà An Dưỡng để khỏi làm phiền các cháu. Chị có cô cháu gái đến thăm gần như hằng ngày, đón chị về nhà chơi vào những ngày nghỉ, đưa đi đây đó, đến các thương xá, siêu thị để mua các thứ cần thiết, dự các buổi tiệc gia đình vì chị có bà con cư ngụ trong vùng. Chị cho biết những người trong viện phần lớn là Mỹ trắng, vài người Đại Hàn. Họ có học thức, nói năng chào hỏi lịch sự. Chị là người Việt duy nhất trong nhà An Dưỡng. Viện phí tuy cao nhưng chị có hưu bổng của 2 vợ chồng nên cũng thoải mái.

Viện An Dưỡng này ở vùng Arlington, cách thủ đô Hoa Kỳ chừng 20 phút lái xe. Khách đến thăm phải đậu xe dưới hầm, không có bãi đậu xe lộ thiên. Vườn hoa của viện cũng nhỏ nhưng có vườn hoa công cộng xinh đẹp ở gần, đi bộ chừng 5 - 7 phút. Viện có khoảng 10 tầng lầu. Phòng ăn, phòng sinh hoạt, phòng tiếp tân nằm tầng trệt. Tuy nhiên có nhiều thang máy nên di chuyển cũng nhanh.

Hỏi chị có buồn khi ở nhà An Dưỡng một mình, chị trả lời là chị ở một mình đã quen từ khi anh mất. Vả lại phòng Sinh Hoạt cũng có nhiều trò giải trí, chơi cờ, đánh đàn, đọc sách, ... Có vườn hoa xinh đẹp để

ngắm nhìn, thưởng thức nhưng khỏi trồng hoa tưới nước. Có người nấu ăn dọn dẹp, thay khăn trải giường, giặt giũ quần áo... khỏe re.

Theo chị mỗi người một số phận nên chị vui với những gì trong tầm tay. Lúc chị có chồng Mỹ, gia đình không vui nhưng nhờ người chồng Mỹ mà vào tháng 4 năm 1975, gia đình hơn 20 người di tản đến Mỹ an toàn, không tốn kém chi cả. Có 1 người em còn sót lại vì không chịu đi, ở lại để phục vụ quê hương khi nước nhà thống nhất. Về sau vượt biên mấy lần, tốn kém mất mát tiền bạc mới đến xứ tự do. Theo chị mình nên ăn ở tử tế tốt lành, giúp ai được thì giúp. Mọi việc “ra sao về sau” ai biết được nhưng chị tin ở hiền gặp lành, sống yêu thương thì sẽ được thương yêu. Nếu có việc không may xảy đến cũng chẳng nên buồn phiền làm ảnh hưởng đến sức khỏe và cũng chẳng thay đổi tình trạng...

Chị cho biết các em chị lúc mới định cư Hoa Kỳ con còn nhỏ, vợ chồng không có việc làm nên lo lắng nhưng nhờ chính phủ Hoa Kỳ giúp đỡ các cô cậu đi học lại . Sau này, các em, các cháu chị phần lớn đã đỗ đạt thành công. Chồng chị rất vui lòng và khen ngợi người Việt Nam nói chung.

Được định cư Hoa Kỳ, Vân rất cảm ơn chánh phủ và nhân dân Hoa Kỳ đã giúp đỡ đồng bào và gia đình Vân, những người di cư gặp khó khăn, có đời sống ổn định, từ trẻ em đến cụ già. Vân được biết có em tuổi học trò phải đi rửa bát, cắt cỏ vào những ngày nghỉ nay đã thành kỹ sư, bác sĩ nhà cao cửa rộng. Ngoài ra nhà nước còn cấp nhà, phiếu mua thực phẩm (food stamp), thẻ khám bệnh (medicaid), tiền già cho những người lớn tuổi không đi làm hay có lợi tức thấp. Nghe như đùa vì chẳng đi làm mà mỗi tháng có tiền gửi đến nhà. Còn nữa, người trẻ nghèo, có con mọn thì được chính phủ cho tiền thuê người giữ con để đi làm, đi học. Hoa Kỳ như ông già giàu tử tế, cuu mang giúp đỡ người khó khăn nhưng xin đừng lợi dụng, gian trá vì nhà giam sẽ mở rộng cửa “chào đón”.

Thưa quý độc giả, Vân chỉ ghi lại những điều nghe thấy trong sự hiểu biết hạn hẹp của mình về đời sống người cao niên lúc hưu trí và sự giúp đỡ của chính phủ với người có lợi tức thấp, dĩ nhiên còn nhiều thiếu sót. Vân có đọc bài viết nói về nhà dưỡng lão nơi các cụ già ngủ gà ngủ gật bên mâm thức ăn nguội lạnh, không người thăm viếng. Thật là buồn khi tuổi già thiếu vắng con cháu thân yêu, thiếu người thân chăm nom săn sóc...

Vân thành tâm cầu chúc quý cụ già Việt Nam ở quê nhà hay hải ngoại có đời sống an lạc trong tình yêu thương của con cháu, bạn bè, hàng xóm, láng giềng. Xin chúc quý cao niên:

*Cầu mong quý vị lúc cao niên
Con hiền cháu thảo sống bình yên
Bạc tiền rừng rỉnh tiêu không hết
An lạc thân tâm chẳng muợn phiền.*

Ngọc Hạnh

Virginia, Mùa Xuân 2023

<p>HAI NGƯỜI CON – Truyền thuyết Ả Rập</p> <p>Một truyền thuyết xứ Nghìn Lẻ Một Đêm (truyện cổ Ả Rập, Ba Tư và Ấn Độ, viết bằng tiếng Ả Rập) kể lại rằng một người đàn ông đang sống hạnh phúc bên người vợ thật tuyệt và hai con trai yêu dấu. Một hôm ông phải đi công việc xa trong nhiều ngày, và trong thời gian đó hai con bị tai nạn và không may đã qua đời. Người mẹ cảm thấy lòng trĩu nặng vì khổ đau.</p> <p>Tuy nhiên, đó là một người đàn bà thật khôn ngoan và nhiều nghị lực, với một niềm tin mãnh liệt vào Thượng Đế, nên đã chịu đựng tai họa một cách dũng cảm.</p>	<p>Deux Fils : Légende Arabe</p> <p>Une ancienne légende arabe raconte qu'un sage homme vivait heureux avec sa famille, une épouse admirable et deux fils chéris. Un jour il dut entreprendre un long voyage de plusieurs jours, et pendant son absence un grave accident provoqua la mort de ses deux fils tant aimés. La mère sentait son coeur lourd de douleur.</p> <p>Toutefois, étant une femme forte et sage, soutenue par la foi et la confiance en Dieu, elle supporta le drame avec bravoure et dignité.</p>
--	---

Nhưng rồi bà lại có mối âu lo khôn cùng: Làm thế nào để cho chồng bà biết về hung tin này đây? Ông ấy rất yếu mềm về tinh cảm và bà lo sợ rằng ông không chịu đựng nổi sự kinh hoàng của điều không may. Thế là bà đến bên Thượng Đế và cầu xin Ngài hãy giúp bà có thể tìm được phương cách giải quyết nỗi đau thương này.

Thời gian trôi qua và người chồng nay đã trở về. Ông đến hôn vợ và hỏi về tin tức của hai con trai. Bà trả lời rằng lát nữa sẽ nói chuyện trong bữa ăn tối, nhưng ông phải đi tắm trước cho khoẻ.

Sau khi ông tắm xong, bà vừa ăn vừa hỏi chuyện đi như thế nào. Nhưng ông không trả lời mà vẫn hỏi về hai con. Người vợ cảm thấy thật bối rối và nói với ông:

- Để rồi ta sẽ nói chuyện về các con sau nhe. Em muốn nhờ anh giải quyết một vấn đề mà theo em nghĩ rất quan trọng trước đã.

- Vậy thì nói đi em, chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết việc đó, người đàn ông trả lời một cách rất hiền hòa.

- Trong khi anh vắng nhà, có một người bạn đã đến thăm chúng ta và để lại hai món nữ trang hoàn toàn vô giá để chúng ta canh giữ, nhưng anh biết không hai món ấy thật tuyệt đẹp nên em quá yêu thích và không muốn trả lại cho người ấy tí nào cả, anh nghĩ sao?

Người chồng trả lời:

- Anh không hiểu bây giờ sao em thật kỳ lạ. Em chưa bao giờ ham muốn những vật trang sức xa xỉ ấy, và cho dù em có yêu thích như vậy đi nữa, món nữ trang ấy không phải của em và em phải mang trả cho người ta.

- Nhưng em không có ý định mất chúng đâu anh ạ, người vợ trả lời.

Người chồng nói với bà:

- Ta không thể đánh mất những gì ta chưa bao giờ sở hữu. Em sẽ mang trả những món trang sức ấy, và cả anh và em ta sẽ cùng đi trả cho họ, ngay hôm nay.

Người vợ trả lời ông:

- Phu quân yêu quý ạ, vậy ta sẽ làm như anh muốn. Hai món nữ trang thật tuyệt vời sẽ được

Elle avait cependant une grande préoccupation à l'esprit : Comment annoncer la triste nouvelle à son mari ? Il avait le coeur fragile et elle avait peur qu'il ne supporte pas le choc. Alors se tournant vers Dieu, elle Lui demanda de l'aider à se sortir de cette triste situation.

Les jours passèrent et son mari rentra de voyage. Il embrassa son épouse et lui demanda des nouvelles de ses deux fils. Elle lui dit qu'ils auraient le temps d'en parler à dîner, mais qu'il prenne d'abord un bon bain.

Après le bain, à table, elle lui demanda comment s'était passé son voyage. Mais il lui demanda encore des nouvelles de ses fils. L'épouse embarrassée lui répondit :

- Laisse les garçons. Avant je voudrais que tu m'aides à résoudre un problème qui me paraît très important.

- Alors, parle, nous allons résoudre ce problème ensemble, lui dit le sage homme.

- Quand tu étais absent, un ami est passé nous rendre visite et nous a laissé en garde deux bijoux d'une valeur inestimable, mais ces bijoux sont si merveilleux, que je m'y suis attachée et je n'ai pas très envie de les lui rendre, qu'en penses-tu ?

Le mari lui répondit:

- Je ne comprends pas ton comportement. Tu n'as jamais été attirée par ces choses d'apparat, et combien même tu le serais, ces bijoux ne t'appartiennent pas et tu dois les rendre.

- Mais je n'arrive pas à me faire à l'idée de les perdre, lui répondit l'épouse.

Le mari lui rétorqua:

- On ne peut pas perdre ce que l'on n'a jamais possédé. Tu vas rendre ces bijoux, nous allons le faire ensemble aujourd'hui même.

Sa femme lui répondit:

- Très bien mon époux, qu'il soit fait comme tu le veux. Les deux merveilleux

giao trả lại cho người đã mang đến gửi cho ta giữ. Nhưng thật ra việc đó đã được thực hiện rồi anh, vì hai món trang sức vô giá ấy là hai con trai rất yêu dấu của chúng ta, và Thượng Đế đã triệu hồi chúng về với Ngài rồi, anh ạ.

Người đàn ông hiền lành đã hiểu ra điều vợ mình muốn bày tỏ, ông ôm chặt lấy bà, và rồi cả hai người để cho nước mắt tuôn trào, không còn thất vọng đau buồn oán than...

Bonheur pour tous- TháiLan dịch

bijoux seront rendus à celui qui nous les avait confiés. En vérité c'est déjà fait, car ces bijoux inestimables étaient nos deux fils tant aimés, que Dieu a rappelés à lui.

Le sage homme comprit le message, enlaça sa femme, et sans désespoir ni révolte ils laissèrent couler leurs larmes...

Bonheur pour tous

GIỮ LỬA NHÉ CHỊ!

Những hào khí nhờ lòng dân tụ lại
Trái bao đời vẫn bùng cháy trong ta
Lửa tình hoa yêu dân tộc, san hà
Ai đã hưởng phải đời đời gìn giữ!

Canada, 2023 #9248

BÌNH-LONG ANH-DŨNG
Binh-Long ville glorieuse

Premier Jour d'émission
25-11-1972
FIRST DAY OF ISSUE

Tem sur tam của trường
Trần Anh Tuấn

Mặc Mạo Cưỡi Đồi - Của Linh

Từng hươu dựng trận Bình Long Anh Dũng,
Đi bốn Vang Chiến Chuật góp sức chung
Khắp núi rừng sông nước đất Nam, Trung
Cùng huynh đệ vẹn chữ lòng tay súng.

Nay áo ấm, cơm no, thái kham khổ,
Thức ăn dư được mấy bữa phòng hè
Chi đội chờ cả quốc có tự do
Cờ no gió sắc vàng bay rực rỡ.

Canada, 7.6.2023 #9419

LẦN ĐẦU LÀM... MẸ CHỒNG

Tôi mở khóa cửa phía sau nhà để mời cô bạn bước vào. Hôm nay tôi đưa cô bạn trẻ người Việt làm cùng sở đến chơi cho biết và ở lại ăn cơm tối. Nơi tôi làm lúc đầu tiên chỉ có một mình tôi là người Việt, giám đốc cho chi nhánh ngân hàng trong một nhà thương công khá nổi tiếng ở Montreal.

Tôi không khó khăn lắm khi lấy lòng cấp dưới vì tính tôi rất chan hòa và cởi mở với mọi người nên ai cũng thương mến.

Khoảng năm năm sau thì Khánh Hòa mới vào làm, thay thế cô thư ký của tôi người Ý. Khánh Hòa còn trẻ, linh hoạt, ngành chính của nàng là luật sư, vừa ra trường chưa tìm được việc nên cô xin tạm chân thư ký trong ngân hàng với tôi.

Vừa bước vào nhà, như mọi khi tôi lên tiếng gọi to:

- Bê Bê có ở nhà không? Đã ăn uống gì chưa? Hôm nay thế nào?

Khánh Hòa cười nói với tôi:

- Con chị chắc còn nhỏ lắm hả? Cháu bao nhiêu tuổi?

Vừa nói xong, thằng con trai của tôi xuất hiện ngay ngưỡng cửa bếp, cao 1.80m, 25 tuổi, đầu tóc rối bù, nụ cười tươi trên môi, tay cầm một quyển sách dày cộm đang đọc. Thấy có người lạ, cháu cúi đầu “chào cô”. Khánh Hòa quay lại nói với tôi:

- Trời ơi, thấy chị gọi Bê Bê em cứ tưởng thằng nhóc nào đó, ai ngờ là anh chàng bự hơn mẹ nữa! Hahaha. Thật dễ thương quá! Bê Bê đang học ngành gì vậy chị?

- Tên ở nhà gọi quen rồi, bây giờ đổi không được nữa, tên thật của cháu ngoài xã hội là Alex. Cháu học về ngành physio, đã ra trường và đi làm rồi, dưới mắt mình lúc nào cũng chỉ là thằng bé con!

- Đi làm rồi mà sao như còn sinh viên vậy! Thấy... bảm ra sữa!

Alex chải lại mái tóc bằng mười ngón tay, nói chen vào giữa chúng tôi:

- Hình như chị Khánh Hòa có tham dự những buổi chèo thuyền “Dragon boat” phải không? Thấy chị quen quen?

-Ừm đúng rồi! Alex cũng vậy hả? Alex ở đội áo blue phải không? Hình như mình cũng... thấy quen quen đó! Đội này lúc nào cũng đoạt giải nhất hết vì mọi người có kỹ thuật chèo thuyền rất giỏi, lại ăn ý với nhau, hợp nhất nên chèo thật nhanh...

Khánh Hòa và Alex bỗng nhiên trở thành hai người bạn xa xưa, nói chuyện thật vui, cười như bấp nỏ với những kỷ niệm của các chuyến chèo thuyền chung mà họ vừa nhận ra nhau. Ngoài ra bọn họ còn khám phá ra đã chung đội múa lân với nhau khi còn trẻ hơn; cô bé Khánh Hòa lúc 16 tuổi ấy đã làm cái đuôi con rồng còn Alex thì làm cái đầu, nhảy lên thật cao để giựt những gói quà có giải thưởng lớn về cho chùa. Khánh Hòa hơn Alex 2 tuổi, nhưng trông không có sự khác biệt nào. Buổi chiều hôm đó, Khánh Hòa giúp tôi làm cơm chiều cho cả nhà. Chúng tôi cùng nhau ăn tối và lần đầu tiên tôi thấy Alex, Bê Bê của tôi, đòi khui chai rượu đỏ uống mừng ngày gặp lại người bạn gái xưa Khánh Hòa; còn cô bạn nhỏ của tôi thì hình như quên mất là người bạn đồng nghiệp với tôi, mà quán lấy Alex nói chuyện, về việc làm, sinh hoạt bên ngoài và những cuộc chèo thuyền thú vị trong tương lai...

Khánh Hòa làm trong nhà băng với tôi chừng một năm, vừa vặn để tôi biết tánh tình hoạt bát, linh động của cô ta, vừa để cho tôi hiểu nhân phẩm của một cô gái trẻ bắt đầu một cuộc đời mới. Nàng rời đến một chỗ làm khác đúng với nghề nghiệp về luật sư của nàng hơn; trước khi đi, Khánh Hòa đã ôm hôn tôi và nói rằng:

- Con xin gọi cô bằng cô vì con quen với Alex, là bạn của Alex từ hồi đó đến giờ... Cô ở lại làm việc thật tốt, giữ gìn sức khỏe và nhớ ăn uống đúng bữa nhé, đừng vì công việc mà bỏ bữa sẽ hại cho sức khỏe... Con mãi mãi cảm mến, nhớ ơn cô đã cho chúng con gặp lại nhau...

- Chúc Khánh Hòa nhiều sức khỏe và thành công trong việc cháu sắp nhận nhé! Chừng nào tiện hãy đến cô chơi!

Chưa được bao lâu thì xảy ra đại dịch Covid làm chúng tôi điêu đứng. Alex bị triệu tập vào nhà thương giúp những bác sĩ làm việc tuy là không cùng ngành, mà vì thiếu nhân lực. Trong quá trình theo dõi các bệnh nhân cũ và mới, Alex đã gặp mẹ của Khánh Hòa nhập viện khẩn cấp vì không thở được, may là Alex đã làm hô hấp, kéo máy trợ thở kịp lúc, giúp bà vượt qua cái chết trong

gang tác!

Một buổi trưa thứ bảy, bất ngờ, tôi nghe tiếng chuông vang ngoài cửa, mở cửa ra, một giỏ trái cây, thức ăn, bánh mì... Khánh Hòa vẫy tay chào tôi từ đằng xa với chiếc mask che mặt, hai con mắt híp lại như đang cười:

- Cô ơi, cháu đi chợ cho nhà, nhân tiện gởi cô ít đồ và mọi người luôn!

- Cám ơn Khánh Hòa! Đừng mất công nhé, cô đi được mà...

- Dạ không có chi cô ơi, cháu đi cái vù nhanh lắm... Bye cô nhé, take care!

Chỉ chừng đó câu, Khánh Hòa nhảy lên xe lái đi mất, tôi đứng một mình trước cửa tầng ngán, đứng là duyên số run rủi cho chúng tôi gặp gỡ, quen biết và yêu mến cô gái có trái tim đầy nhiệt huyết này! Cũng như những bà mẹ khác, có con làm việc ở tuyến đầu trong nhà thương, chúng tôi lo lắng không ngừng mỗi lần nghe tin có thêm số người chết vì thiếu máy thở hay dịch Covid lan tràn làm số ca tử vong ngày càng cao.

Khánh Hòa phone lại trấn an tôi:

- Cô ơi, hôm nay con có vô nhà thương thăm mẹ, không được vào phòng, nhưng con có thấy mẹ đã bớt nhiều, vẫy tay với con từ cửa sổ... Con có gặp cả Alex, ảnh vẫn mạnh khỏe dù rất bận. Cô đừng lo!

- Oh cám ơn Khánh Hòa cho cô biết tin nhé!

Còn Bê Bê Alex chỉ được về thăm nhà một lần trong một tháng. Biết cu cậu thích ăn chả giò, tôi vội vàng làm chừng chục cái rồi xách một túi ra bỏ trước thêm nhà, nó đứng rất xa nói vọng vào:

- Nhà thương nhiều bệnh lắm, con không đứng gần mẹ được đâu! Con có gặp Khánh Hòa, có cho con nhiều chả giò tôm lắm, mẹ không cần phải làm gì nữa nhé!

- Con gìn giữ sức khỏe, nhớ đeo mask và gants khi làm việc, cẩn thận nhe!

- Biết rồi! Con thăm mẹ, rồi đi đây!

Ba năm Covid vừa hết, cuộc sống dần trở lại bình thường, ngoài những ngày đi làm Alex và Khánh Hòa gặp lại nhau mỗi cuối tuần tập kỹ thuật chèo thuyền sao cho nhanh nhất để thi đua với những tỉnh bang khác. Tình bạn ngày càng gắn kết đến không thể tách rời. Một hôm tôi đang làm việc trong sở, nhận được text của Alex:

- Con muốn mời mẹ đi ăn tối nay...

-Oh! Sao con dễ thương thế? Tự nhiên lại mời mẹ đi ăn? Chỉ có hai mẹ con thôi sao?

- Dạ... còn có Khánh Hòa nữa; đã lâu cô ta chưa gặp mẹ, cô ấy muốn nhân dịp này gặp mẹ luôn!

- OK con, vậy chiều nay khi ra khỏi sở, mẹ sẽ đến thẳng resto nhé. Mẹ sẽ về vào 5:00 và đến đó là vừa.

- Để con sẽ text cho mẹ địa chỉ nhà hàng nhé.

Tôi ngạc nhiên không hiểu sao hôm nay thằng Bê Bê của tôi lại dễ thương và hiểu chuyện thế, biết mẹ đi làm về trễ đói bụng nên mời đi ăn nhà hàng. Tôi vui vui trong bụng, nghĩ sẽ gặp được Khánh Hòa, sẽ cám ơn cô bé về những giỏ trái cây, thức ăn thường hay đem đến nhà tôi trong thời đại dịch mà chưa có dịp nói.

Đến nơi, tôi thật ngạc nhiên khi thấy nhân viên nhà hàng dắt tôi vào một phòng nhỏ private ở trên lầu, vừa mở cửa ra thì bao nhiêu confetti đủ màu rơi xuống từ trần nhà, bài hát Happy Birthday vang lên từ máy hát với sự cổ vũ của Alex và Khánh Hòa...

Hôm nay sinh nhật tôi sao? Thế mà vì bận rộn quá, tôi đã quên! Trước những năm Covid thì gia đình bao giờ cũng làm cho tôi, cũng chúc tụng tôi vào buổi sáng trước khi đi làm, nhưng từ những năm Covid trở lại chúng tôi đã thực sự quên cả sinh nhật của chính mình, mà lúc nào cũng lo lắng

đến số ca tử vong, sự lây lan v.v. Không còn đầu óc nào nhớ đến ngày tháng gì của riêng mình nữa.

Tôi vô cùng cảm động, ôm hôn Alex và Khánh Hòa. Chúng tôi cùng nhau ăn, uống rượu và kể chuyện thật nhiều về sinh hoạt thường ngày của nhau. Ăn gần xong, Alex bỗng nhiên nói với tôi:

- Mẹ ơi, mẹ thường nói với con là sau này con có thương “ai” thì mẹ sẽ thương người đó... đúng không?

Tôi nhìn thẳng trong đôi mắt con trai, một chút ranh mãnh hòa lẫn với sự hạnh phúc đang tỏa ra trong ánh nhìn của nó, đôi má trắng hồng của thằng bé chưa trưởng thành hoàn toàn đang muốn tuyên bố một điều thật hệ trọng của cuộc đời nó đây!

Tôi nắm bàn tay mềm và ấm của nó:

- Hãy nói cho mẹ nghe đi!

- Con... Con và Khánh Hòa đã hứa hôn với nhau rồi!

Cả hai bàn tay của Alex và Khánh Hòa đan chặt vào nhau, đưa lên cho tôi xem trên ngón tay áp út của Khánh Hòa một chiếc nhẫn kim cương nhỏ lấp lánh. Đôi mắt rục rịch sáng hy vọng và hạnh phúc của cả hai nhìn chăm chăm vào tôi như chờ đợi một sự chấp thuận. Tôi mỉm cười đặt tay mình lên tay của cả hai:

- Dĩ nhiên mẹ rất vui nhận được tin báo hỷ này, chắc hai con đã nói chuyện với bên gia đình của Khánh Hòa rồi chứ? Mẹ cũng sẽ nói chuyện với họ. Congratulations cả hai con!

Khánh Hòa nhìn tôi trong đôi mắt đầy biết ơn:

- Cảm ơn cô đã chấp nhận cho chúng con, cảm ơn cô đã tạo cơ hội đầu tiên cho chúng con gặp lại nhau, cô là một bà mẹ rất cảm thông, gần gũi. Con rất biết ơn...

Tôi ôm Khánh Hòa vào lòng:

- Cô rất vui có con sẽ là dâu thảo của gia đình, cô không có con gái, con không những là dâu mà là con gái của cô sau này nữa, cô mong sao cho các con thật nhiều hạnh phúc, yêu thương và tin tưởng lẫn nhau.

Vào một ngày cuối Tháng Năm, khí trời mát mẻ, mùa Xuân hoa lá nở rộ, tất cả họ hàng nhà trai tề tựu bên ngoài nhà gái, ai nấy cũng súng sính trong những chiếc áo dài cườm đủ màu thật đẹp, những khuôn mặt tươi vui đến từ xa, tay bắt mặt mừng, sáu chàng trai trẻ khỏe, phù rể cho Alex, khệ nệ khiêng những tráp cùng sính lễ qua nhà gái, đánh dấu ngày thành hôn của con trai Alex!

Khách khứa ồn ào chúc tụng, chụp hình với cô dâu chú rể, tiếng tụng ly huyền ảo. Tôi dõi mắt từ đằng xa, thằng Bê Bê, con của tôi! Nó đã trưởng thành! Một cảm giác khó tả, đọng đầy cảm xúc, trọng trách lẫn lộn; tôi là... Mẹ chồng người ta rồi đó!

Hai chữ Mẹ Chồng nghe thật khó khăn, đắng đá và chanh chua, hồi xưa tôi rất sợ làm dâu cũng vì hai chữ “xấu xí” này! Và cũng may là tôi chưa làm dâu ngày nào cả vì vợ chồng chúng tôi dọn ra riêng ngay ngày đầu mới cưới; nên bây giờ tôi tự hứa với lòng sẽ là một người Mẹ Chồng hiểu chuyện, thời đại mới, không bắt bí nàng dâu.

Trước khi gả vợ cho con trai, tôi thiết nghĩ khi con tôi lập gia đình là mình xong bản phận, nhưng hôm nay đứng giữa bữa tiệc, quan khách hai họ thật đông, tôi mới biết là không phải trách nhiệm đã xong, mà mình đang phải gánh thêm nữa, trách nhiệm làm mẹ chồng! Phải biết cách cư xử để con trai và con dâu vẫn mãi yêu và gần gũi mình.

Ngày rước dâu (ảnh: tác giả gửi)

Alex cùng Khánh Hòa đang sánh đôi nhảy bản valse mở đầu, nhìn dáng thẳng bé từ đằng sau, tôi nhớ đã chuyển bụng sanh Bê Bê vào cuối Tháng Mười Một cách đây 28 năm, khi một trận tuyết đầu tiên của mùa Đông bắt đầu đổ xuống Montreal. Sanh nó thật dễ dàng, không chút khó khăn. Nó vừa ra đời thì tuyết chấm dứt rơi và bầu trời thật quang đãng, nên vợ chồng tôi đặt tên nó là Quang Nhật, tên Việt Nam trong khai sinh. Từ khi là cậu bé nhỏ, nó đã rất nhanh nhẹn, vui tươi, yêu thể thao và có lòng giúp đỡ bạn bè đến quên mình, nơi nào có nó là tiếng cười ở đó to nhất! Tôi nhớ có một lần nó đi học về rất trễ, ai cũng lo lắng, mà lúc đó chưa có điện thoại cầm tay để phone về báo; khi về đến nhà, hỏi ra mới biết nó phải giúp đưa một bạn trong lớp đi bằng bus về nhà vì bạn ấy chơi hockey trong trường té gãy chân. Vì tính hay giúp đỡ yêu bạn bè của nó nên lúc nào cũng được các bạn yêu thương vây quanh. Hôm nay ngày cưới của nó một nửa số khách mời là bạn của Alex và Khánh Hòa. Các cháu ấy đã làm quà cho Alex một màn múa lân thật náo nhiệt, đặc sắc với hai con lân vàng và đỏ nhảy lên thật cao để làm rơi ra từ hai chiếc miệng ngoác rộng, hai câu chúc “trăm năm hạnh phúc – sắc cầm hòa hợp”.

Tôi giấu mình trong một góc phòng, ngắm nhìn thành quả của tôi. Tôi đã nuôi dạy con trai 28 năm nay, đã cho nó sự thương yêu, tin tưởng, từng bước xây đắp một hành trang vững chắc chuẩn bị bước vào đời. Tôi hài lòng có nàng dâu ngoan, Khánh Hòa, là một người con gái sanh trưởng, lớn lên ở hải ngoại, cũng như Alex, cả hai đều có một gia đình thật chuẩn mực làm hậu thuẫn. Ông bà sui gia bận rộn từ đằng xa, nói nói chào chào quan khách, bố của Alex cũng không ngừng đáp lại những câu chúc tụng của các bạn, họ hàng đến từ xa, rất lâu chưa gặp lại. Chính Khánh Hòa và Alex đã kết hợp hai họ chúng tôi lại với nhau, trước lạ sau quen, chúng tôi tìm những điểm chung để hợp tác, cùng tổ chức lễ cưới cho hai con sao cho hoàn hảo nhất. Tôi tham dự cuộc vui của đôi vợ chồng trẻ mới cưới trước sự chứng kiến của hai họ và bạn bè, đây không phải là một party bình thường cho vui, mà chính những người tham dự ngày hôm nay đang là chứng nhân sống cho mỗi tình sẽ là trăm năm của hai cháu!

Một trò chơi của các cháu đặt ra là Alex và Khánh Hòa xem ai là người chụp thật nhiều hình với khách nhất, mỗi người chỉ được chụp một lần với chú rể hoặc cô dâu mà thôi, đây là cách mà cô dâu và chú rể chạy nhanh nhất có thể đến bàn của khách và dùng cell của mình làm selfi giữa mình với người khách tham dự. Trò chơi này thật vui và cũng để một kỷ niệm cho hai vợ chồng trẻ những người khách tham gia mà chưa có cơ hội chụp hình với mình khi vào cửa.

Màn chú rể mời mẹ ra sàn nhảy và cô dâu mời bố ruột của mình, tôi vội vàng nhún nhủ riêng với con trai :

- Ngày mai hai đứa về nhà cúng gia tiên làm lễ khoảng 12:00 trưa nhé, xong rồi mình cùng nhau ăn...

Con nghĩ Khánh Hòa sẽ mệt lắm vì tụi con sẽ chơi đến khuya 2,3 giờ sáng hôm nay, ngày mai không biết dậy nổi không mà đến mẹ lúc 12 giờ trưa, để còn nói chuyện với Khánh Hòa mẹ nhé!

- Ừm được... Nói mẹ biết nếu đến trễ hơn nhe.

Tôi thầm nghĩ bây giờ tụi nó đã là hai người, làm gì cũng phải có ý kiến của vợ nữa, chứ không phải một mình như xưa! Đây là điều tôi nên nhớ!

Tiệc vui rồi cũng tàn, mọi người từ từ ra về. Tôi sửa soạn đứng lên rời chỗ, tay xách nách mang những đồ cần phải mang về nhà giúp con, gặp Alex ngay ngoài cửa gian phòng:

- Con! Mẹ sẽ giúp con khiêng tất cả bình hoa và chai rượu này về nhà bố, rồi ngày mai con sang mẹ lấy về sau nhé, vì con và Khánh Hòa sẽ phải khiêng những mâm hoa quả trái cây còn dư ngoài bàn kia nhiều lắm...

- Không đâu mẹ... Khánh Hòa nói với con là cô ấy muốn đem hoa tươi về nhà tụi con, còn mẹ sẽ đem những mâm trái cây và rượu...

- Ừm vậy à... được rồi!

Tôi nhủ thầm “phải rút kinh nghiệm nhé, bây giờ con trai đã có gia đình của riêng nó rồi đấy, nó không còn thuộc về tôi! Không sao, rồi đâu sẽ vào đấy, rồi sẽ quen thôi”. Tôi lại phải quay vào trong xếp trái cây còn dư chưa cất đầy trên những bàn cho vào hộp để đem về nhà.

Sáng hôm sau, tôi lau dọn bàn thờ gia tiên, bày trái cây mâm quả sẵn để đón cô dâu chú rể mới. Tôi cũng dành sẵn một chậu hoa quỳnh tươi mà tôi đã chiết ra một cây đầy những nụ màu hồng fushia thật đẹp, để cho các con đem về nhà trưng bày vào những ngày vui hạnh phúc đầu tiên, như lời chúc phúc của bà Mẹ chồng này.

Trong lòng thật hân hoan, phấn khởi vì con trai tôi đã có nơi có chỗ như người ta thường nói “an cư lạc nghiệp”, con tôi hết những tháng ngày lông bông, đã có một gia đình nhỏ, rồi chúng sẽ có những đứa con ngoan, khỏe mạnh... Chúng sẽ gọi tôi là bà Nội! Bà Nội đấy! Ôi, tôi cứ tưởng khi con trai đi lập gia đình là tôi phải tay, xong nhiệm vụ rồi, nhưng không phải thế, tôi sẽ phải mang thêm trọng trách đây...

Tiếng phone reng lên bất thành linh kéo tôi về thực tại:

- Allo!

- Thưa mẹ... là con đây, Khánh Hòa đây!

- Các con đã sửa soạn đến mẹ chưa?

- Chúng con hôm qua về trễ quá, đến 3 giờ sáng chúng con mới đi ngủ, nên bây giờ mới dậy và sắp qua mẹ đây ạ!

- Mẹ chờ, các con đi cẩn thận nhé!

Cánh cửa mở ra, Khánh Hòa và Alex khuôn mặt

rạng rỡ, hạnh phúc, trên tay Alex ôm một bó hoa tươi thật to:

- Vợ chồng con tặng mẹ đây!

- Cám ơn con, bó hoa đẹp quá, ai cầm vậy?

- Khánh Hòa đó mẹ!

Tôi nắm tay con dâu:

- Cám ơn con thật nhiều, con đã bỏ thì giờ, tia lại những cánh hoa tươi của tôi hôm qua phải không? Đẹp quá, con thật khéo tay!

- Con mới phải cám ơn mẹ, mẹ đã làm rất nhiều vì chúng con, nghĩ cho chúng con và giúp chúng con xây dựng ngôi nhà tương lai, con thật may mắn có người mẹ chồng hiểu chuyện như mẹ đó!

Tôi ôm con dâu vào lòng:

- Chính con làm cho mẹ cảm thấy gần gũi yêu thương và xem con như con gái của mẹ vậy!

Tiếng chuông đánh lễ vang lên, Alex cùng Khánh Hòa khấn vái gia tiên ngày đầu nhập gia, cầu mong sức khỏe, hạnh phúc và bình an; khói hương nghi ngút như chuyên lời từ tâm của chúng tôi về với tổ tiên, rồi làn khói mờ ấy lại bay trở ngược ra bao phủ lên Alex và Khánh Hòa như một lời chúc phúc chở che...

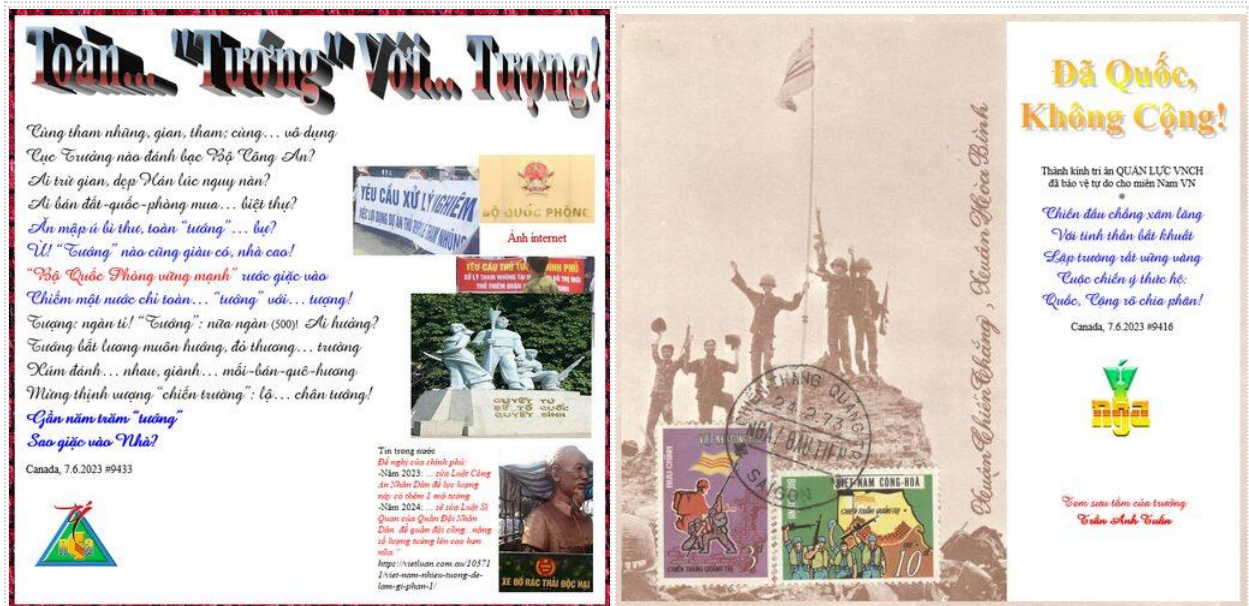

Đôi uyên ương (ảnh: tác giả gửi)

Trao nhau chiếc nhẫn lưá đôi
 Nhìn nhau thắm nói: Nợ rồi buộc nhau
 Nợ tiền trả chẳng bao lâu
 Nợ tình trả mấy cho nhau vừa lòng
 Tình Anh sóng dậy lòng sông
 Tình Em nắm muối mặn nồng là bao
 Yêu Em mờ nhạt trăng sao
 Yêu Em biết đến ngày nào mới nguôi
 Yêu thương lẽ sống của người
 Tình Em lẽ sống một đời của Anh
 (GS Lê Kim Ngân tặng hai cháu)

Sỏi Ngọc

Montreal, June '23

NÀNG ÚT NHÀ TÔI

Không biết bố mẹ tôi bắt đầu cãi nhau từ lúc nào (chẳng lẽ từ lúc chàng mới đưa nàng về dinh) nhưng khi tôi đủ tuổi để nhận biết mọi việc thì hình như một tuần có bảy ngày, bố mẹ tôi đã cãi nhau hết năm ngày. Không những cãi nhau mà đôi khi còn có chén đĩa bay và hai bên đá nhau tung bưng. Những khi ấy ba chị em tôi, mỗi đứa chạy vào một góc nhà hoặc ở một gầm bàn nào đó, mặt mày xanh lè, vừa run vừa khóc.

Sau khi sang Mỹ mẹ sinh thêm Nàng Út thì gia đình có vẻ yên ổn hơn. Chuyện cãi nhau vẫn xảy ra hàng ngày nhưng tuyệt nhiên không có bạo động. Khi Út bắt đầu vào lớp mẫu giáo, "tình trạng chiến tranh" bỗng giảm bớt khá nhiều. Chắc quý vị nghĩ rằng hai đối thủ đã mệt mỏi hoặc vì con cái lớn rồi nên cũng vì chúng mà nhượng bộ nhau chăng?

Xin thưa, chính Út đã thay đổi cục diện gia đình. Mới năm tuổi nhưng Út lại làm quan tòa phán quyết mới oai cơ chứ.

Một hôm, Út đang ngồi ăn sáng, không rõ vì chuyện gì mà bố mẹ lại gấu ó nhau. Hai bên đang đấu khẩu thì Út leo xuống đất, đồng dục hét to:

- Im ngay, lớn rồi mà sao cứ cãi nhau thế?

Bố mẹ dừng lại, chưa kịp có phản ứng thì Út đã bỏ đi sau khi liếc ngang một cái, giọng nói gần từng tiếng một:

- Không biết xấu hổ!

Bình thường, đứa nào mà ăn nói trịch thượng như thế thì nát đất. Thế mà lần này bố mẹ lại im re. Chị em tôi vừa thích thú vì thấy cử chỉ của Út thật dễ thương, vừa thán phục sự can đảm "trừ gian diệt bạo" của Út.

Lần khác, trong lúc mẹ đang cần nhắc chuyện gì đó thì bố đứng dậy, bước sang hồ cá ngắm nghĩa mấy chú cá đang thành thoi, vẫy đuôi bơi lội, chủ ý là không muốn nghe cái đài phát thanh cũ mèm, cứ ri rả mãi một điệp khúc. Mẹ cáu tiết, phóng liền một chương vu không:

- Có phải ông muốn bảo cái mặt tôi còn thua con mấy con cá không?

Bố gắt lên:

- O hay! Cái bà này, tôi nói thế bao giờ?

Mẹ tru tréo:

- Ông không nói nhưng thái độ của ông đã nói lên điều đó.

Đang thưởng thức món kem dâu thơm phức, Út dừng lại, nhú mày rồi gõ muống xuống bàn:

- Không được nói thêm nói thừa, phải tội đó!

Cuộc chiến tạm ngưng sau câu phán lạnh lùng của Út. Từ đó, bố mẹ rất dè dặt mỗi khi cãi nhau trước mặt Út. Cái lạ là khi vui đùa hay khóc la, vùi vĩnh thì Út là một đứa trẻ thật hồn nhiên, ngây thơ. Nhưng những lúc ấy, Út lại tỏ ra chững chạc như bà cụ non. Thế mới chết!.

Một buổi tối, sau khi dự tiệc cưới về bố mẹ tôi chuyện trò rất vui vẻ nhưng không hiểu câu chuyện dẫn đến sự bất đồng ý kiến thế nào mà giữa khuya hai ông bà lại la toáng lên làm con cái giật mình thức giấc. Út lăn qua, trở lại một lúc rồi leo tuột xuống giường, bước ra khỏi phòng làm tôi phải vội vàng đi theo. Tôi vừa xoay chốt, Út hiên ngang xô cửa bước vào. Mẹ tôi một tay chống nạnh, một tay xỉ trán bố rít lên những câu mắng nhiếc nặng nề. Út thờ dãi, lắc đầu ra chiều ngán ngấm:

- Chỉ làm gương xấu cho con cái!

Chỉ một câu nói ngắn ngủi của Út mà hiệu nghiệm vô cùng. "Mặt trận miền Tây" bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường.

Tôi rất ngạc nhiên về phong cách già dặn này của Út. Mãi sau này tôi mới nhận thấy cử chỉ và lời nói của Út rập khuôn bà Ngoại. Thì ra, mỗi ngày ở với bà vài tiếng đồng hồ trong khi chờ anh chị hay bố mẹ đón, Út đã học lóm được những lời phê phán của ông bà ngoại khi nói về bố mẹ. Điều đáng nói là chẳng bao giờ bố mẹ rầy la Út về những câu nói lộng ngôn đó. Có phải vì có tật giật mình chăng? Dù sao, đây cũng là phương thuốc hiệu nghiệm. Bởi vì, sau đó cuộc chiến bắt đầu lắng dịu và dần dần bố mẹ không còn cãi nhau bán sống, bán chết nữa mà chỉ ừ ừ vài câu cho có hương, có hoa trong chốc lát, rồi lại cười hề hà bỏ qua. Không biết có phải như lời bà ngoại nói, Út là chân mạng đế vương trong cái "vương quốc" nhỏ bé này, nên tuy tí xiu nhưng lại có tay "cầm quyền".

Bố mẹ hưởng hạnh phúc - thật sự là thứ hạnh phúc êm ái, ngọt ngào - được mười hai năm thì mẹ qua đời sau cơn bạo bệnh. Lúc ấy, Út đã mười tám tuổi. Bé nhất nhà, nhưng Út lại là người xông xáo, hoạt bát. Một tay Út sắp xếp trong ngoài mỗi khi gia đình có chuyện gì xảy ra. Là một người có bản lĩnh, lanh lẹ và thông minh nên Út giải quyết mọi chuyện rất nhanh chóng. Thế là đương nhiên Út nắm quyền gia trưởng trong tay.

Đám cưới anh Ba, Út triệu tập phiên họp khoáng đại trong gia đình, phân chia công tác cho mỗi người. Giỏi tài giao thiệp, Út nhờ được người này làm đại diện đảng trai, người kia làm MC cho bữa tiệc cưới... Bố con chúng tôi chỉ có nước thi hành. Thế mà mọi việc trơn tru, đâu vào đó ngăn nắp, thứ tự, ai đi dự đám cưới cũng khen nức nở.

Khi các chị em lần lượt có gia đình thì Út cũng bắt đầu định đoạt số phận của Bố. Một ngày thứ bảy, nhân dịp bố sang Kansas thăm bác Thu, Út triệu hồi ba chị em tôi về nhà - nơi nằng Út đang sống với bố - và đồng dục tuyên bố:

- Em sẽ tìm vợ cho bố.

Sáu con mắt trợn ngược, ba cái miệng há hốc, đồng loạt kêu lên:

- Há! Cái gì!

Đối với ba chị em tôi - những người đã có gia đình - thật khó chấp nhận chuyện bố mình cưới vợ ở cái tuổi sáu mươi lăm và đã có sui gia, cháu nội, cháu ngoại đầy đàn. Tôi lên tiếng phản đối:

- Bố gần bảy mươi rồi, có muốn người ta cười nát mặt không?

Hai đứa em trai cũng đồng ý với tôi. Nhưng Út vẫn cố gắng thuyết phục:

- Bố chỉ mới sáu mươi lăm. Nghe rõ nhá, sáu chứ không phải bảy. Bố vẫn còn khỏe mạnh, sao nữa để bố sống một cuộc sống buồn tẻ, cả ngày thui thủi một mình. Bây giờ các anh chị đã có gia đình, có ai gần gũi, chăm sóc cho bố đâu. Em thì đi học, đi làm cả ngày, bố chẳng có ai để chuyện trò. Nhiều lúc trông thấy bố mà em nảo lòng. Nếu chỉ vì sợ mất mặt, sợ bị cười chê mà mình quyết chí bắt bố phải sống cô độc, như thế là ích kỷ, là chỉ nghĩ đến mình chứ có nghĩ gì cho bố đâu!

Ba chị em tôi im lặng. Dù điều Út nói không sai nhưng nghĩ đi, nghĩ lại tôi vẫn thấy kỳ kỳ làm sao khi nhớ đến những câu thiên hạ thường nói "già không nên nét, già dịch..."

Không để chúng tôi phân vân, Út bồi thêm:

- Nhớ năm ngoái bố nằm bệnh viện, các anh chị ai cũng bận bịu với gia đình, con cái, có ai dành trọn thì giờ để chăm sóc bố đâu. Cứ tính lại xem, mỗi ngày mình dành cho bố được mấy giờ.

Câu nói của Út làm tôi chột dạ. Sự thật là vậy, khi có gia đình thì mỗi chúng tôi đều có niềm vui riêng. Cho dù vẫn thương yêu bố nhưng sự gần gũi hầu như không còn nữa. Có chăng chỉ là vài giờ cuối tuần hoặc một vài cú điện thoại thăm hỏi qua loa cho có lệ. Tôi thắc mắc:

- Chẳng lẽ... bố có ai rồi à?

- Không, bố chẳng có ai. Em sẽ giới thiệu cho bố.

- Chắc bố không chịu đâu. Các em nên nhớ bố là người trọng mặt mày. Đòi nào bố lại làm cái việc mà người khác chê cười.

Út quyết liệt:

- Sang Mỹ rồi, cứ sống sao cho thoải mái chứ sợ gì ai. Miễn sao chị em mình không phản đối bố là được. Các anh chị OK chứ.

Ba chị em tôi nhìn nhau. Thì đành phải OK, chứ không thì làm được gì khi Út đã quyết định. Trước khi chia tay, Út không quên dặn dò:

- Anh chị đừng nói gì với bố nhá.

Một buổi sáng cuối tuần tôi có việc chạy ngang khu phố gần nơi bố ở thì thấy bố đứng đó. Ngạc nhiên vô cùng tôi ghé vào hỏi bố. Thì ra, bố đang chờ xe buýt để đi casino. Chết thật, sao bố lại mê cờ bạc thế này. Tôi chạy về gọi điện thoại, Út trả lời tỉnh queo:

- Chuyện nhỏ.

Rồi Út tiết lộ, Minh Thy bạn Út có một người dì đã năm mươi lăm tuổi nhưng chưa có gia đình, vì thế Út và Minh Thy bàn bạc và đồng ý tạo cơ hội cho bố và dì Liên gặp nhau. Út rủ bố đi coi văn nghệ ở casino. Nghe nói có Khánh Ly hát, bố thích nên chịu đi ngay. Đến đó, tình cờ (có sắp đặt) bố con Út gặp dì Liên và Minh Thy. Thế là bốn người rủ nhau đi ăn tối, xem văn nghệ. Hôm sau, hai cô nhỏ kiếm cớ đi "shopping", còn lại bố và Dì Liên trò chuyện rất tương đắc rồi cùng

nhau đi kéo máy. Thắng không được bao nhiêu tiền nhưng hai người thật vui vẻ. Thế là hai cô nhỏ đề nghị bố và dì Liên mỗi tuần nên theo xe buýt đến casino giải trí.

Thảo nào tôi thấy bố có vẻ tươi tỉnh, hồng hào ra. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy buồn buồn khi nghĩ rằng bố không còn nhớ đến mẹ nữa. Út gạt phắt đi:

- Chị Cả à! thực tế một chút đi. Đừng bắt bố thủ tiết với mẹ mãi như thế.

Quả là con bé lạ đời. Thường, tôi thấy con cái nào cũng phản đối việc cha mẹ tái hôn, nhất là ở tuổi đã về chiều, thế mà Út lại rất hân hoan, sung sướng đón nhận chuyện ấy. Chẳng lẽ Út không còn nhớ thương mẹ hay vì lớn lên ở đất Mỹ nên cách suy nghĩ của Út có khác.

Ngày tháng trôi qua, tôi cũng quen dần với sự có mặt của dì Liên trong cuộc sống gia đình. Dì Liên tuy không xinh đẹp như mẹ nhưng tính tình rất hiền lành, dịu dàng. Phải thành thật mà nói, về điểm này dì Liên hơn mẹ. Có lần tôi hỏi bố:

- Chắc bố thương dì Liên nhiều hơn mẹ phải không?

Bố nhìn tôi một hồi lâu rồi nói:

- Sao con lại nghĩ thế?

- Tại vì mẹ là sư tử, còn dì Liên là con nai hiền lành.

Bố xoa đầu tôi cười:

- Sư tử cũng có cái đáng yêu của sư tử, tại con không nhìn thấy thôi.

Rồi bố nhỏ giọng:

- Tuy mẹ nóng nảy nhưng đối với bố, tình mẹ sâu, nghĩa mẹ nặng lắm con ạ. Nhất là trong thời gian bố sa cơ thất thế.

Út nháy mắt với tôi rồi bắt sang chuyện khác. Những lời tâm sự chân thành của bố làm tôi cảm động và thương bố thật nhiều. Tối hôm đó, tôi gọi điện thoại, nhắc Út nên sớm lo chuyện của bố và dì Liên. Thế là một buổi tiệc thân mật gồm họ hàng và một số bạn bè thân thiết của hai gia đình được tổ chức.

Trưa hôm đó, trước khi sang nhà dì Liên, bố đến bàn thờ mẹ lâm râm khấn vái rất lâu. Út ra vào mấy lượt, tỏ vẻ sốt ruột vì sợ trễ giờ, tôi nói khẽ:

- Bố phải xin phép mẹ. Chắc mẹ chưa ừ nên bố chưa dám đi.

Đang cười khúc khích thì bố bước ra, chị em tôi phải dọn ngay một bộ mặt rất nghiêm trang.

Từ ngày dì Liên chính thức bước vào nhà, gia đình chúng tôi như có sinh khí hơn. Cuối tuần chị em lại kéo về, dì Liên lăng xăng nấu nướng, bày biện ăn uống thật vui vẻ. Và mỗi năm một lần, cứ đến tháng tám, dì gọi điện thoại cho từng đứa:

- Cuối tuần giỗ mẹ đây, mang mấy đứa nhỏ sang sớm để còn lạy bàn thờ.

Cám ơn dì Liên đã mang đến cho bố những ngày cuối đời thật ấm áp. Cám ơn Nàng Út, tuổi trẻ, tài cao, đã làm một chuyện hơn người.

Ngân Bình

Nhân Vô Thập Toàn

Để mở đầu câu chuyện hôm nay, người viết xin kể hầu quý bạn một mẩu chuyện Thiền vui vui nho nhỏ dưới đây:

Giới không nói

Bốn thiền sinh giao ước với nhau tu thiền trong một ngày một đêm không được nói chuyện. Đầu hôm họ đều im lặng không nói, mãi đến nửa đêm đèn đuốc lụn tàn sắp tắt, một thiền sinh buộc miệng nói:

- Á! Đèn sắp tắt.

Thiền sinh thứ hai nghe thế liền rầy:

- Tại sao huynh nói?

Thiền sinh thứ ba lại quát:

- Các anh quên rồi sao?

Thiền sinh thứ tư mở miệng cười:

- Ha ha! Chỉ có tôi là không nói.

(Nguồn: Thiền là gì? Giác Nguyên)

Chắc chắn là bạn đang tủm tỉm cười rồi khi thấy 4 vị thiền sinh này đã phạm “giới không nói” một cách hồn nhiên mà không biết mình đang phạm lỗi. Ta chỉ thấy lỗi của người khác mà đôi khi ta quên đi ta cũng phạm lỗi “y chang” như vậy, dù đó chỉ là một lỗi lầm nho nhỏ.

Bây giờ xin mời quý bạn đọc thêm một câu chuyện khác nữa nhé. Câu chuyện này, theo thiền ý của người viết lại có ý nghĩa sâu xa và đầy tình thương hơn.

Ném Đá

Jesus đang giảng đạo giữa đám đông. Bỗng có nhiều nhà trí thức và tu sĩ lôi đến một người đàn bà phạm tội mà họ cho là gian dâm. Sau khi ném người đàn bà tội lỗi ấy giữa đám đông, họ nói với Jesus:

- Thưa ông, đây là một gian phụ. Theo luật Moise, thì phải bị ném đá. Vậy ông nghĩ thế nào?

Jésus không nói gì cả, lấy ngón tay viết trên cát:

Bọn giả dối!

Nhưng bọn ấy cứ chất vấn mãi. Jésus không thể làm thinh được ngược mặt lên nói:

- Trong tất cả mọi người có mặt ở đây, ai là người chưa từng làm tội lỗi có quyền ném viên đá đầu tiên.

Khi nghe lời phán đó, dân chúng tản dần từng người một. Sau cùng chỉ còn có Jesus và người đàn bà tội lỗi giữa công trường mà thôi.

Jésus bèn hỏi người đàn bà:

- Những kẻ tố cáo đi đâu cả rồi? Không một ai lên án ngươi cả sao?

Người đàn bà thưa:

- Không ạ!

Jésus nói:

- Ta cũng vậy! Thôi về đi.

JEAN, VIII, 1-11

(Nguồn: Trích trong *Cái Cười Của Thánh Nhân*- Thu Giang Nguyễn Duy Cần)

Bạn đã “ngộ” được gì qua những mẩu chuyện này?

Riêng thiên ý của người viết, trong đời sống con người, ai cũng đã có lần phạm lỗi cả, dù là rất nhỏ và vô tình mà mình không biết vì bản tính của con người tuy là “nhân chi sơ tính bản thiện” nhưng ít nhiều gì chúng ta cũng bị đời sống, hoàn cảnh xã hội chung quanh chi phối cuộc sống chúng ta, nên ta dễ dàng bị phạm lầm lỗi. Chúng ta chỉ thấy cái bướu trên lưng con lạc đà khác nhưng lại không thấy cái bướu trên lưng chúng ta. Và từ đó, chúng ta dễ dàng chỉ trích, phê bình lỗi lầm, sai sót của kẻ khác nhưng lại dễ dàng bào chữa cho những lỗi lầm của mình bởi vì cái “Ngã” tự tôn tự đại của mình như đức Phật đã từng dạy bảo.

Có mấy ai có được tấm lòng bác ái như đức Jesus trong câu chuyện nói trên, lúc nào cũng giang tay che chở cho người có tội để cải hoá những người khác và ngay chính cả tội nhân. Hay như Đức Phật đã lấy lòng từ bi cảm hóa được chàng Vô Não muốn ra tay giết Phật là người thứ 100 để hoàn thành ước nguyện ngộ công, vô minh của hắn với lời khuyên “bỏ đồ đao xuống, quay đầu về ngạn” của Ngài.

Khi đã phạm lỗi, có mấy ai can đảm nhận lỗi của mình để mà xin lỗi hầu đem sự vui vẻ đến cho người khác. Trong phạm vi tình yêu, gia đình, xã hội, đôi khi chỉ một lời xin lỗi chân thành, một nụ cười làm hòa cũng có thể làm cho “chín giận mười hờn” kia phải “bay theo cánh chim biển” vào cõi lãng quên. Có lẽ quý bạn sẽ đồng ý với tôi về lời đề nghị này, nhất là khi quý bà giận hờn quý ông.

“Nhân vô thập toàn” và người viết cũng thế. Khi chia sẻ tâm tình với các bạn, thế nào người viết cũng phạm ít nhiều lỗi lầm dù là nhỏ nhỏ hay vô tình. Tôi xin thành thật xin lỗi quý bạn và xin quý vị hãy khoan dung tha thứ lỗi lầm của tôi. Dù rằng người viết đã cố gắng kiểm soát bài vở một cách cẩn thận, nhưng đôi khi vẫn còn sai sót trong chính tả, văn phạm hoặc đánh máy sai một vài chữ. Người viết xin nhận lỗi sơ sót của mình và kính xin quý vị độc giả rộng lòng tha thứ cho những sai sót mà tôi đã phạm. Người viết xin cảm tạ lòng từ bi và khoan dung của quý vị.

Mời Bạn đọc *Câu Chuyện Của Cát Và Đá*, tập và thực hành hạnh khoan dung để thấy cuộc đời này vẫn còn đẹp nhé.

Câu chuyện của cát và đá

Chuyện kể rằng, có hai người bạn tốt đang thực hiện chuyến hành trình trên sa mạc. Trong chuyến đi dài, hai người nói chuyện với nhau và đã có một cuộc tranh cãi gay gắt. Không giữ được bình tĩnh, một người đã đấm người bạn của mình. Người kia rất đau nhưng không nói gì. Anh chỉ lặng lẽ viết lên cát rằng: “Hôm nay, bạn tốt nhất của tôi đã đấm vào mặt tôi.”

Họ tiếp tục bước đi cho tới khi nhìn thấy một ốc đảo, nơi họ quyết định sẽ dừng chân và tắm mát. Người bạn vừa bị đấm do sơ ý đã trượt chân xuống một bãi lầy và ngày càng lún sâu. Rất may người bạn kia đã kịp thời cứu được anh. Ngay sau khi hồi phục, người bạn suýt chết bèn khắc lên tảng đá dòng chữ: “Hôm nay, bạn tốt nhất của tôi đã cứu sống tôi.”

Người bạn kia hết sức ngạc nhiên bèn hỏi: “Tại sao khi tớ làm cậu đau, cậu lại viết lên cát còn bây giờ lại là một tảng đá?”

Và câu trả lời anh nhận được là: “Khi ai đó làm chúng ta đau đớn, chúng ta nên viết điều đó lên cát, nơi những cơn gió của sự tha thứ sẽ xóa tan những nỗi trách hờn. Nhưng khi chúng ta nhận được điều tốt đẹp từ người khác, chúng ta phải ghi khắc chuyện ấy lên đá nơi không cơn gió nào có thể cuốn bay đi.”

Bài học về sự thứ tha

Bạn ạ, trong cuộc sống, hãy thử học cách viết những nỗi đau, sự tức giận, khó chịu, đau đớn của mình lên cát để những cảm xúc tiêu cực ấy nhanh chóng bị gió cuốn đi và tập khắc những niềm vui, sự hạnh phúc, sự biết ơn lên những tảng đá để chúng mãi không phai!

Cảm xúc tiêu cực làm ta khổ sở, mệt mỏi, ngược lại cảm xúc tích cực khiến ta cảm thấy cuộc sống ý nghĩa, vui vẻ hơn. Hãy học cách tha thứ, buông bỏ cho lỗi lầm của người khác và nhìn vào điểm tốt cùng sự giúp đỡ của họ đối với mình, bạn sẽ cảm thấy cuộc sống này trở nên dễ chịu, thoải mái hơn rất nhiều.

Bây giờ vẫn còn là Mùa Xuân. Mời Bạn vào xem Board Mùa Xuân của người viết trên website Pinterest và youtube MCTN Mùa Xuân do người viết thực hiện để thấy trái tim tình cảm của mình cũng tươi vui, xinh đẹp như hoa mùa Xuân. Bạn nhé. Smile!

*** Board Mùa Xuân Spring 117 Pins**

<https://www.pinterest.com/suonglamportland/m%C3%B9a-xu%C3%A2n-spring/>

Youtube [Một Cõi Thiên Nhân Sương Lam- Mùa Xuân 2017 - YouTube](https://www.youtube.com/watch?v=BMpXbZ2kCVs)

<https://www.youtube.com/watch?v=BMpXbZ2kCVs>

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 665-ORTB 1094-672023)

CUÔNG PHONG BẤT NGỜ

(Thưa các anh chị, nhiều anh chị biết anh VIÊN rất khỏe, còn lái xe ban đêm, đi tiệc tùng buổi tối thường xuyên. Giúp HT rất nhiều trong công việc "vác gà voi" nên thắc mắc sao anh VIÊN ĐI BẤT THẦN NHƯ VẬY? Đây là những lời tâm sự với quý vị về cái chết bất ngờ tức tưởi của anh VIÊN.)

Anh yêu dấu,

Hôm nay là ngày 26 Tháng 5, anh bỏ em đi đúng 45 ngày rồi. Theo đạo PHẬT còn 4 ngày nữa là 49 ngày. Hồn anh sẽ đi và rời xa em vĩnh viễn. Coi như mình chẳng còn duyên nợ gì với nhau nữa. Nghe sao đau đớn và buồn quá anh ơi, nước mắt em lại chảy.

Em đang ngồi bên cạnh giường của chúng mình trong phòng ngủ, nhìn qua cửa sổ, khu vườn sau nhà mình cây cối xanh tươi quá, mà sao lòng em héo úa, nát nhàu.

Chúng mình đang ở thời kỳ hạnh phúc nhất: tuổi vàng bên nhau, ngày nào cũng là những ngày vàng ngọc. Chúng mình sống thật vui, không hề cãi vã hay bất đồng ý kiến mà còn trân quý từng giờ từng phút bên nhau, vì biết rồi một ngày nào đó cũng phải chia xa. Không ngờ cái ngày đau đớn đó bất ngờ vụt đến, như một trận cuồng phong không được báo trước.

Cho đến bây giờ, em vẫn không thể tin được là em đã mất anh vĩnh viễn, là anh sẽ không bao giờ trở về ngôi nhà hạnh phúc thân yêu của chúng ta nữa. Em sẽ không bao giờ được nấu cho

anh những món ăn anh ưa thích, được săn sóc anh, được nắm tay anh đi bộ mỗi buổi chiều, được trách cứ anh khi anh cứ thích ăn vặt những thứ không tốt cho sức khỏe.

Anh sống thật hiền hòa, vui vẻ, thích giúp người. Không buồn phiền, thù hận ai kể cả những người không tốt với anh. Anh luôn nói với em: “Trên đời chả có gì là quan trọng, sống sao cho lương tâm thoải mái và Thượng Đế thương mình là đủ.” Anh sống thật vô tư, chịu chơi hết mình, yêu đời, yêu người. Những năm tháng cuối đời anh là một người chồng thật toàn hảo, anh thương yêu, lo lắng cho em từng li từng tí. Vui vẻ và nhiệt tình hỗ trợ hết mình những công việc em làm cho Văn Bút. Chưa bao giờ anh ngại ngùng hay than mệt mỗi khi phải giúp em bất cứ việc gì. Bạn hữu từ xa đến chơi ở trong nhà cả tuần, anh luôn vui vẻ đón tiếp thật chu đáo. Anh chưa bao giờ nghĩ đến ngày anh phải lìa xa em và các con để mà phải lo dạn dò trần trời những điều cần thiết.

Anh luôn nghĩ anh sẽ sống thọ, ít nhất là 95 tuổi, dù sau này anh hay mệt khi đi bộ nhiều. Em nhắc anh nên đi khám tim. Anh cứ sợ đi khám tim họ lại "bói bèo ra bọ", rồi nhờ họ bắt anh phải mổ hay thông tim thì sao? Em không hiểu tại sao anh lại sợ phải thông tim như vậy. Em nghe nói anh Lê Minh Thiệp mới đi thông tim và có vẻ rất khỏe. Em khuyến khích anh nói chuyện với anh Thiệp để lấy kinh nghiệm. Sau khi nói chuyện với anh Thiệp anh có vẻ yên tâm hơn và hẹn BS đi khám tim.

BS Tim cho biết tim anh bóp hơi yếu, nên làm anh hay mệt. BS nói trường hợp anh có 3 giải pháp: 1 là thông tim, 2 là uống thuốc, và 3 là không làm gì hết. Anh mừng quá nói với BS: “VẬY thì tôi không làm gì hết.” Ông BS gật gù: “Tôi là ông tôi cũng không làm gì hết, vì ông ngoài 90 tuổi rồi, cứ đi khám tim thường xuyên là OK.” Rồi BS cho anh cái hẹn tiếp theo là ngày 7 tháng 4 vừa qua.

Thứ ba ngày 4 tháng 4 chúng ta mới tiễn 7 người khách ở trong nhà về lại Cali. Anh còn khỏe mạnh tiếp khách suốt cả tuần và lái xe đưa khách ra phi trường.

Thứ 6 ngày 7 tháng 4, anh thợ lái xe đi BS tim. Em chờ anh về để hai vợ chồng ra mall ăn trưa và đi bộ. Mấy giờ sau anh gọi về nói BS bảo kết quả thử nghiệm máu anh hơi bị đặc. BS muốn gửi anh vào nhà thương để họ cho thuốc làm loãng máu và sẽ thông tim cho anh. Việc làm rất đơn giản và không có gì đáng lo ngại, anh chỉ phải ở nhà thương tối đa là 2 ngày. BS còn nói đùa: sau đó anh sẽ khỏe và sống đến cả trăm tuổi.

Vào nhà thương, họ cho thuốc loãng máu vào nước biển và truyền vào cánh tay anh. Anh vẫn khỏe và ngồi nói chuyện như người bình thường. Ngày chủ nhật họ bắt anh nhịn đói để thứ 2 thông tim. Chiều chủ nhật anh đi đại tiện ra phân đen, họ cho biết anh bị chảy máu bao tử. Sau đó anh tiểu tiện rất khó khăn, họ phải cho ống vào lấy nước tiểu ra làm anh bị đau và chảy máu ở vết thương, do đó nước tiểu có màu nâu vì bị lẫn máu. Họ lại la hoảng lên là có thể anh có vấn đề ở ruột vì trong nước tiểu có máu.

BS Tim tuyên bố tạm ngừng vụ thông tim và chuyển anh sang cho ông BS chuyên về ruột và bao tử. Ông này không hề xuất hiện khám cho anh hay xem xét gì hết, chỉ cho y tá vào nói ông ta muốn soi ruột và yêu cầu anh nhịn đói ngày thứ 2.

Tội nghiệp anh phải nhịn đói tới 2 ngày. Ngày chủ nhật tưởng là để thông tim nhưng lại không làm. Ngày thứ 2 lại nhịn đói để soi ruột.

Chiều thứ 2, y tá đưa vào nửa gallon nước có pha thuốc, nói anh phải uống hết trước 11 giờ đêm. Anh uống 2 ly nhỏ rồi nhăn nhó kêu không uống được vì vị của nước khó uống quá. Lúc đó gần 8 giờ tối, sắp hết giờ thăm viếng, em nài nỉ xin ngủ lại để giúp anh uống cho hết nước thuốc đó.

Cuối cùng em được ở lại, anh rất mừng vì có em bên cạnh. Nhớ lại những giây phút cuối cùng quý báu đó em tiếc nuối vô cùng. Sao em lại cứ cố ép anh uống cái nước quái đó. Cái nước làm anh đi đại tiện liên miên và mệt gần như xỉu đi. Bao tử đang chảy máu mà họ không lo cứu chữa và tiếp máu. Họ còn bắt anh tẩy ruột khiến bao tử bị thương thêm và ra máu nhiều hơn.

Áp xuất máu anh xuống quá thấp. Y tá hoảng lên gọi BS trực, ông ta vào còn tiếp tục lấy thêm máu để thử và nói sẽ tiếp máu cho anh. Anh còn tỉnh táo để than phiền: "Sao họ lấy máu anh nhiều thế? Vào nhà thương có 2 ngày mà họ lấy 15 ống máu rồi, đang ngủ họ cũng dựng dậy lấy máu." Em trấn an anh: "Họ sẽ tiếp máu cho anh. Anh sẽ khỏe."

Anh kêu chói mắt và nói em tắt đèn đầu giường cho anh, em trả lời y tá đang tiếp tục đổ máu cho anh, tắt đèn làm sao họ làm việc. Sau đó tự nhiên anh nấc lên 2 tiếng rồi đột ngột ra đi. Em lay anh và gọi tên anh, anh vẫn nằm bất động. Em quá hốt hoảng, không tưởng tượng được anh có thể bỏ em ra đi một cách tức tưởi, nhanh chóng như vậy. Em đau đớn và kinh ngạc quá. Giữa sự sống và cái chết chỉ cách nhau có một tích tắc đồng hồ. Em không thể tin cảnh tượng trước mắt mình là sự thật. Anh đã bỏ em thật rồi sao, không thể nào chuyện đó có thể xảy ra. Em ôm anh gào khóc như một người điên: "Không thể nào, không thể nào, anh ơi!"

Em không học y khoa, nhưng nhìn những sự kiện xảy ra trước mắt, em cũng kết luận ngay được là anh bị chết oan. Anh chết vì kiệt sức, máu ra nhiều quá mà họ không tìm cách cấp cứu. Họ còn hành thân xác anh cho bị kiệt quệ thêm, nhịn ăn, uống nước tẩy ruột cho hết nước trong người và làm máu chảy thêm nữa. Những giây phút cuối anh cứ than khát nước quá, y tá không cho anh uống vì nói ngày mai phải soi ruột nên không uống nước được. Họ chỉ cho anh ngậm cái que có chút bông ở đầu có nhúng nước chanh. Nghĩ đến anh phải chết khát em đau lòng quá.

Những điều em đã nghĩ không sai, tất cả các BS là bạn hữu và họ hàng của mình đều công nhận là anh chết oan. Bác sĩ nào cũng cho biết nguyên nhân bao tử bị chảy máu và đi tiểu khó khăn là do Thuốc loãng máu dùng quá mạnh. Việc cần phải làm là phải đưa bệnh nhân vào phòng cấp cứu, lo tiếp máu chứ không phải lo chuyện soi ruột trong lúc bệnh nhân ngoài 90 tuổi, đang mệt tim, mất máu và yếu như vậy. Điều tệ nhất là BS vô trách nhiệm, không hề vào xem xét, khám bệnh cho anh mà dám ra lệnh điều trị như một người trẻ bình thường, vào nhà thương chỉ vì bị chảy máu bao tử.

Tất cả mọi người biết chuyện đều khuyên em nên đi kiện BS và Nhà thương vô trách nhiệm, làm sai sót rất nhiều trong việc chữa trị nên anh bị chết oan. Nhưng các con không chịu, vì thừa kiện họ lại mang xác anh ra mổ xẻ, rồi tranh chấp qua lại, cứ phải nhắc về cái chết của anh cho thêm đau lòng, mà anh có sống lại được đâu? "Phu tử tòng tử" nên em phải nghe theo các con.

Hôm đưa đám, hồn anh còn luẩn quẩn đâu đó, chắc anh rất vui khi nhìn thấy bao nhiêu là bạn hữu thân sơ đều đến thật đông thăm anh lần cuối. Đông đến nỗi 1 cuốn sổ ghi tên không đủ, các con phải mượn nhà quản thêm một cuốn để khách thăm viếng ghi tên. Vòng hoa quá nhiều, để dọc theo cả hành lang ra đến cửa ra vào của nhà quản và còn để lan sang phòng trống bên cạnh.

Em biết anh cũng rất hài lòng là em đã nhớ lời anh dặn từ rất lâu: không làm Lễ Phủ Cờ, anh chỉ muốn được mang theo lá Quốc kỳ với anh thôi.

Anh yêu dấu, khi anh còn hiện hữu hay dù anh đã muôn trùng xa cách, em cũng vẫn luôn ghi nhớ và làm tất cả mọi điều theo ý muốn của anh. Cầu xin CHÚA đưa anh về Thiên đàng và theo đức tin của đạo CHÚA, chúng mình sẽ được hội ngộ ở Thế giới bên kia.

Hồng Thủy

UTAH NGÀY TRỞ LẠI

(Những ngày đến Utah. May, 2023)

Về chôn cũ chiều bỗng dung mưa đổ
Cuối tháng năm phố núi vẫn lạnh đây

Ngồi đây mà nghe gió núi lao xao
Tưởng ai gọi tên mình trong gió núi.

Bountiful, Centerville sắp tới
Làm cho tôi nao nức lối về nhà

Salt Lake City ướt những hàng cây
Núi ngủ trong mưa một màu âm đạm.

Xe chạy qua những phố quen thất lạc
Thấy tên đường như gặp lại cố nhân
Mái tóc nào từng lộng gió băng khuê
Gateway mall chiều cuối tuần thứ bảy.

Tôi cứ tưởng nước mắt mình rơi đây
Chỉ là mưa nhòa nhạt cửa kính xe
Còn nhớ tôi không Temple Square?
Trời mây xám phía xa hoàng hôn xuống.

State Capitol tôi vừa đến
Bước chân vui lên những bậc thềm cao

Farmington như chưa hề cách xa
Bụi hoa đẹp nhà ai trên dốc thấp.

Mặc trời mưa trên đường từ Salt Lake
Theo tôi về những kỷ niệm chưa nguôi
Tôi vẫn còn thờ vị mặn trên môi
Hồ Muối lớn nước mênh mông như biển.

Về đến Kaysville cơn mưa tạnh hẳn
Mây lại xanh núi lại thức êm đềm
Tôi thấy mùi năm tháng cũ thân quen
Hồn tôi đây Utah ngày trở lại.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(June 05, 2023)

CON ĐƯỜNG MANG TÊN... THANH

Tôi đành vay mượn tên nhạc phẩm “Con Đường Mang Tên Em” của nhạc sĩ Trúc Phương để đặt cho con đường nhà tôi vì quá hợp lý luôn, không thể đặt tựa đề khác được.

Con đường này dài hơn một cây số nhưng chỉ một đoạn đường ngắn nơi khu buôn bán gần những trại lính.

Thật khó mà tin nổi 9 căn nhà liên tiếp nhau đã có 3 người con gái tên Thanh, thật ngẫu nhiên chúng tôi cùng lứa tuổi mới lớn, lại ngẫu nhiên nữa là có hai người cùng họ Nguyễn Thị...

Chẳng biết từ bao giờ hàng xóm đã tự phân loại cho khỏi lầm lẫn bằng cách gọi tên Thanh đi kèm theo tên của bố chúng tôi. Căn đầu tiên là Thanh Giai. Tới tôi, căn nhà thứ 4, là Thanh Đệ (hai nhà Thanh này đều là cửa hàng bán cà phê nước giải khát). Và Thanh Pa-tê là căn nhà thứ 9, nhà này bán Pa-tê thịt nguội vì chính bố của Thanh người ta cũng gọi là “ông Pa- tê”.

Rõ ràng thế mà vẫn có sự lầm lẫn.

Hàng ngày ngoài giờ đi học tôi phải phụ mẹ bán hàng.

Một hôm có anh chàng đẹp trai ăn mặc điệu đàng lịch sự dừng xe vespa trước cửa quán nhà tôi.

Anh tháo kính đen, nheo mắt nhìn lên số nhà rồi nhìn vào trong quán, thấy tôi nên anh mạnh dạn bước vào. Thấy anh mỉm cười tôi cũng mỉm cười tưởng là khách hàng quen. Dáng vẻ dân thành phố thanh lịch sang trọng thế kia chẳng lẽ ghé quán để uống mấy thứ nước ngọt màu mè xanh đỏ vàng tím như chai bạc hà, chai cam đỏ, chai kem sô đa hay chai xá xị con cọt, tôi mời hỏi:

- Anh uống gì, cà phê sữa đá, sô đa sữa hột gà, sô đa chanh đường hay nước vắt cam tươi?

Chàng lúng lờ:

- Em cho anh uống gì cũng được.

Người khách này dễ tính thật vào quán người ta mà mặc cho chủ quán muốn bán gì uống nấy.

- Anh uống cà phê sữa đá nhé.

Chàng gật đầu có vẻ hài lòng làm như vừa được tôi săn sóc hậu hỉ. Khi tôi mang ly cà phê ra bàn chàng nhìn tôi bằng ánh mắt thân mến:

- Thanh khỏe không?

Tôi giật mình sao anh chàng lạ hoắc này biết tên mình. Tôi phụ mẹ bán hàng bấy lâu nay hầu như quen thuộc nhiều mặt khách nhưng mặt người này thì là lần đầu. Mà thôi khách nhớ nhà hàng chứ nhà hàng làm sao nhớ hết từng người khách. Tôi đáp lại:

- Vâng, em bình thường, anh khỏe không?

Chàng hớn hờ:

- Anh khỏe nên hôm nay mới đến ra mắt em đây. Em ở ngoài đời khác trong hình làm anh bất ngờ, nhưng em trong hình và em ngoài hình đều rất dễ thương.

Lần này tôi giật mình thật sự, tôi linh cảm ngay có sự lầm lẫn. Đây không phải người khách vào quán tôi để uống giải khát mà anh đi tìm người con gái tên Thanh nào đó không phải là tôi. Tôi bối rối:

- Anh và em chưa quen nhau bao giờ, em có gởi hình cho anh đâu.

Chàng ngỡ ngàng:

- Em tên Thanh phải không?

- Đúng rồi, em là Thanh.

- Anh là Trần Hữu Minh đây mà.

Chàng móc trong túi áo một lá thư đã đóng dấu bưu điện:

- Thư em viết cho anh nè, em cho anh địa chỉ quán cà phê nhà em đây, hôm nay chúng ta hẹn gặp mặt nhau sau vài tháng làm quen qua mục tìm bạn bốn phương trên báo.

Tôi nghĩ ngay đến Thanh Giai cô nàng xinh đẹp và luôn mơ mộng một chàng trai vừa giàu sang vừa đẹp trai.

- Anh ơi, vậy là Thanh kia chứ không phải Thanh này. Nhà nó cũng bán quán cà phê, căn đầu tiên đó anh.

Chàng đẹp trai ngượng ngùng:

- Thế mà anh hỏi thăm nhà cô Thanh bán cà phê, bác kia chỉ ngay quán này và anh thì nhìn vội số nhà lại thấy bóng dáng em nên anh cứ tưởng... Cho anh xin lỗi nhé.

- Không sao, chúng em cùng tên, nhà cùng bán hàng cà phê giải khát, số nhà nó 111 số nhà em 114 na ná nhau nên bị lộn hoài, mà còn có cô Thanh thứ ba nữa cơ, anh mà lạc vào nhà nó là phải... mua Pa-tê thịt nguội đó.

Chàng đẹp trai ra khỏi quán tức thì bố tôi hầm hầm gọi tôi vào trong:

- To gan nhỉ, dám hẹn hò bồ bịch đến tận nhà lại còn trao đổi thư từ với nhau.

Bố đi tìm cái roi... Tôi phải vội vàng giải thích kéo bị đòn oan:

- Anh ấy đi tìm Thanh nhà ông Giai chứ không phải con.

Buổi chiều tôi gặp Thanh Giai kể cho nó nghe từ đầu đến cuối tôi suýt bị bố đánh đòn vì sự trùng tên này. Nó bảo khi làm quen anh Minh qua thư từ nó lấy biệt hiệu là Kiều Diễm, nhưng khi cho anh địa chỉ đến nhà phải nói tên thật là Thanh cho anh để tìm chứ hỏi cô Kiều Diễm ai biết đâu mà chỉ.

Chuyện tìm bạn bốn phương như một cuộc vui ngắn ngủi chẳng mấy khi nên duyên nợ. Sau đó Thanh Giai lên xe hoa với người khác, một tấm chồng như ước mơ. Anh ấy con nhà giàu có, là lính kiểng quân y trong Tổng Y Viện Cộng Hòa. Rồi Thanh Đệ cũng lấy chồng, chỉ còn Thanh Pa-tê nhỏ hơn chúng tôi một hai tuổi thì chưa.

Năm 1975 đã làm thay đổi mọi cuộc đời, mọi thứ trong cuộc sống, nhưng định mệnh vẫn cho chúng tôi ở cùng một con đường như bấy lâu dù chúng tôi đã qua thời thiếu nữ.

Chồng Thanh Giai bị mất tích ngay những ngày đầu 30 tháng Tư 1975. Toàn bộ gia đình chồng đã di tản đi Mỹ, thế là Thanh Giai bơ vợ không nơi nương tựa đành mang hai con về xóm cũ ở chung nhà cha mẹ ruột và buôn bán kiếm sống.

Thanh Đệ thì từ khi lấy chồng đã mua một căn nhà trong xóm. Chồng đi tù cải tạo ngày ngày tôi vẫn ra quán cà phê nhà cha mẹ bán hàng.

Thanh Pa-Tê vẫn chưa lấy chồng, ở cùng cha mẹ.

Căn nhà thứ 6 bỗng đổi chủ. Một gia đình đến mở cửa hàng bán gạo và chà gạo, thời buổi bao cấp gạo xấu người ta phải đem chà lại cho sạch cám trắng gạo để dễ ăn. Trời xui đất khiến sao mà chị chủ nhà cũng tên Thanh. Chị được hàng xóm gọi là Thanh Chà Gạo.

Thế là 9 căn nhà liền kề nhau bây giờ có thêm một Thanh nữa là 4 người phụ nữ mang tên Thanh. Càng thêm ngẫu nhiên đến lạ lùng, càng thêm khó tin. Chắc khúc đường này có duyên với những người tên Thanh?

Một hôm có thằng bé đứng lóng ngóng trước cửa nhà tôi. Thấy tôi nó mừng rỡ réo to cả xóm đều nghe:

- Cô Thanh ơi, trả lại mẹ cháu bịch cám, nãy chà gạo xong cô quên chưa đưa mẹ cháu.

Tôi chỉ nhà bên cạnh:

- Sang bên đó mà đòi cám nghe cháu.

Thế mà cũng làm nhà được mới lạ, nhà Thanh chà gạo có máy chà gạo, bụi cám bay đầy nhà, có những bao gạo chòng chát mà thằng nhỏ vẫn đi lộn sang quán cà phê nhà tôi.

Vụ lộn nhà đòi bịch cám còn đỡ hơn vụ này. Con bé chừng 12 tuổi đạp xe dừng trước cửa nhà tôi nó dựng xe và bước vào. Tôi tưởng nó vào uống giải khát, nhưng chẳng nói năng chi, nó móc túi lấy ra tờ giấy đưa cho tôi. Tôi tò mò và ngạc nhiên mở tờ giấy ra đọc, ghi từng ngày như sau:

Ngày... tháng... 1 ký đậu xanh, nửa ký bột năng. Ngày... tháng... một ký đậu đỏ, một ký đường cát trắng. Ngày... tháng... một ký đậu ván, một ký đường cát trắng, ba gói phở tai. Tổng cộng số tiền là...

Tôi nhìn con nhỏ và ngỡ ngác hỏi:

- Ủa, giấy gì đây sao toàn là đường đậu?

- Dạ, má con nói đưa đi đọc tờ giấy này cho kỹ càng ngày tháng rành rành ra đó để đi dùng cái cổ như bữa hôm.

- Ủa... má con là ai?

- Bà Tư Đanh bán chap phở trên chợ Hạnh Thông Tây đó. Dì mua mỗi đường đậu của má con đó.

Xong nó ngọt ngào rất bài bản để đòi nợ:

- Dì Thanh làm ơn cho con xin tiền mấy thứ này. Dì đã hẹn mấy lần mà chưa thấy trả nên má con biểu con đi lấy tiền.

Trời, lại một sự lầm lẫn người tên Thanh, là Thanh Giai chứ còn ai vào đây nữa. Tôi với Thanh Giai có mắc nợ gì không mà khi trước có chàng trai đến nhà tìm Thanh đòi nợ tình, khi nay con nhỏ đến đòi nợ tiền.

Thời buổi bao cấp của khó người khôn, người ta mở thêm quán giải khát cạnh tranh nhau buôn bán nên cà phê nhà Thanh Giai và nhà Thanh Đệ đều ế hơn xưa. Tôi, sau khi mở cửa hàng xay bột nước không đủ sống, liền quay trở lại bán hàng cà phê giải khát như cũ, nhưng cũng chỉ đủ cầm cự qua ngày. Còn Thanh Giai xoay sở bán đủ thứ, khi là xe bánh mì, khi thì bày bán bún riêu, khi thì hàng com tấm, càng bán càng cạn vốn nên nâng đôi sang bán xe chè đá đậu.

Tôi bảo con nhỏ:

- Dì tên Thanh nhưng không hề mua thiếu đường đậu má con mà là Thanh kia kìa, căn nhà đầu tiên có xe đá đậu lù lù đó bộ con không nhìn thấy hả?

Con nhỏ bị quê, giựt lấy tờ giấy nợ trên tay tôi và đạp xe về một cái tới đúng nhà Thanh Giai, đúng người mà nó cần gặp.....

Khi gia đình tôi xuất cảnh đi Mỹ, Thanh Giai vẫn buôn bán lẻ tẻ nuôi hai con. Thanh Chà Gạo càng ngày càng đắt hàng và phát triển bỏ mỗi gạo đi nhiều nơi. Trong số 4 người tên Thanh thì Thanh Chà Gạo là đại gia giàu có nhất, phải chi ai đó lầm lẫn tưởng tôi là Thanh đại gia thì tôi cũng được oai phong le lói vài phút giây.

Ngày tôi đi xuất cảnh Thanh Pa-tê nói đùa chị Thanh sang Mỹ tìm người nào giới thiệu cho em đi. Nhưng chỉ một năm sau tôi nghe tin Thanh Pa-tê đã lên xe hoa sau nhiều năm kén chọn... Suýt nữa bị ế chồng! Rồi tôi được tin Thanh Giai đã kết duyên với một cán bộ và mẹ con dọn vào ở trong khu cư xá cán bộ với ông ta. Đồng thời ông xin cho nàng một chân thư ký trong nhà máy nơi ông làm việc.

Mới đây nhất năm 2021, khi Việt Nam đang bùng lên dịch Covid làm bao người thiệt mạng vì chưa được chích ngừa trong số đó có Thanh Chà Gạo, đại gia lăm tiền nhiều của. Nhưng ở Việt Nam tiền của cũng chẳng dễ gì mua được thuốc chích ngừa thời điểm ấy, coi như Thanh đại gia đã ra đi oan uổng, nghĩ mà thương.

Thế là con đường “định mệnh” mang tên Thanh ngày nào giờ đã chẳng còn ai tên Thanh ở lại. Mỗi Thanh một phương trời.

Thanh Đệ là tôi hiện nay sống ở Mỹ, nhà tôi trên con đường này hàng xóm toàn là Mỹ, là Mẽ chặc chặc chẳng có ai tên Thanh để mà trùng. Nhưng vẫn... có sự lăm lăm, chẳng vì tên Thanh mà vì trùng số nhà. Hai lần bà Mẽ ở con đường kia trong cùng khu phố tìm đến nhà tôi để trao lá thư đi lạc và tôi cũng đã có lần tìm địa chỉ nhà bà Mẽ để trao gói quà ông bưu điện giao lầm.

Nguyễn Thị Thanh Dương

LY CÀ PHÊ BUỒN

Ly cà phê đâu biết buồn
Sao anh ném thấy vô thường đời nhau
Cà phê em có niềm đau
Phải chăng em bỏ giọt sầu vào đây?
Thêm đường mà vẫn đắng cay
Anh cay đắng ném ly đây đã vơi
Lần đầu gặp em trong đời
Lần sau gặp lại đã vơi vơi xa
Ly cà phê em vừa pha
Mời anh tái ngộ cũng là chia tay
Thì thôi một giấc mơ này
Cũng tàn phai với tháng ngày không duyên
Mời anh ly cà phê đen
Cà phê buồn bởi tay em cũng buồn...
Nguyễn Thị Thanh Dương

SAU NÀY... SẼ

Ôi, vừa mới bắt đầu một ngày... và rồi bây giờ đã là sáu giờ chiều rồi kia.

Vừa mới ngày thứ hai, mà nay lại thứ sáu rồi.

Và lại hết một tháng,

Và rồi lại một năm trôi qua.

Và rồi thế là 40, 50, hay 60 năm trong đời của ta đã đi qua rồi.

Và rồi ta nhận ra rằng ta đã không còn cha mẹ, bạn bè nữa rồi.

Thế rồi ta nhận ra rằng bây giờ đã thật sự quá muộn để trở lui ... Thế thì

Dù sao đi nữa, ta cũng hãy cố gắng tận dụng làm tất cả những gì có thể được với thời gian còn lại...

Ta hãy luôn tìm kiếm những sinh hoạt mà ta yêu thích...

Hãy làm những ngày tháng u buồn ảm đạm của ta sáng loáng sinh động lên...

Ta hãy mỉm cười với những sự việc nhỏ nhặt thường gặp trong cuộc sống, chúng sẽ mang hương thơm vào tâm hồn chúng ta.

Và dù sao đi nữa, ta cũng vẫn phải tận hưởng khoảng thời gian còn lại của ta một cách thanh thản.

Bây giờ bạn hãy cùng tôi loại bỏ những điều " *sẽ làm sau này*" nhé:

Lát nữa tôi sẽ làm...

Lát nữa tôi sẽ nói...

Tôi sẽ suy nghĩ *sau*...

Ta hoãn lại tất cả mọi việc để sau này sẽ làm, cứ như thể "**sau này**" là thuộc về quyền của chúng ta.

Bởi vì, điều mà ta không hiểu, đó là:

Lát nữa, thì tách cả phê sẽ nguội đi mất.

sau này, những việc ưu tiên sẽ không còn như trước.

sau này, nét duyên dáng đã bị thời gian tàn phá.

sau này, sức thanh xuân đã qua đi.

sau này, con cái đã trưởng thành

sau này, cha mẹ lại già thêm.

sau này, những lời hứa hẹn đã bị lãng quên.

sau này, ban ngày đã thành ban đêm.

sau này, cuộc sống sẽ kết thúc.

Và *sau này*, luôn thường là quá muộn..

Thế nên... Ta đừng hẹn bất cứ việc gì để mai sau rồi thực hiện.

Bởi vì nếu như lúc nào cũng chờ đợi để lát nữa hay mai sẽ làm,

có thể chúng ta sẽ bị mất đi những giây phút quý báu nhất,

những kinh nghiệm có ích nhất,

những người bạn tốt nhất,

gia đình lý tưởng nhất...

Ngày phải thực hiện là ngày hôm nay... Thời khắc là ngay bây giờ đây..

Chúng ta không còn ở lứa tuổi mà ta có thể cho phép mình được hoãn lại đến ngày hôm sau việc gì cần phải được thực hiện ngay tức khắc.

Về việc làm, hay đối với bạn bè, với anh chị em, với gia đình.

Thế thì, nào ta hãy xem thử bạn có thì giờ để đọc thông điệp này không, và sau đó có chuyển đến bạn bè hay không nhé.

Hoặc là có thể, biết đâu, bạn sẽ để..."chút nữa đi, sau này đi, từ từ đã"...

Và rồi bạn sẽ "không bao giờ" chuyển đến cho ai cả...

Boucar Diouf - tháinũlan dịch

ANH NHỜ BẠN GHÉ THĂM EM

Mắt cay thấy lắm u sầu

Nghe nhiều, môi mặn tình sâu của chàng.

Âm dương nghĩa nặng rịt ràng

Em nhờ gió chuyển mây ngàn niềm thương!

Á Nghi, 5.6.2023

MƯA THÔI MÀ SAO LẠNH?

NHỚ

Từ anh rời bỏ em đi

Cửa nhà xiêu vẹo, thiết chi đắp bồi

Anh ơi! Nhà nhớ hơi người!

Như cô chủ nhỏ trông vời... Chàng ơi!

Á Nghi, 5.6.2023

ĐƯỜNG CHIA ĐÔI NGẢ

Hơi người ẩm cả không gian
Bây giờ thoáng gió cũng lan lạnh lùng
Em ôm gối chiếc, tình chung
Nhớ anh đến chết mất! Dừng chân chi?
Á Nghi, 5.6.2023

QUEN MÀ... LẠ!

Tay mang sữa, tã giúp nàng
Gặp em giữa chợ cũng đang tay... bông
Em đi không, chẳng thấy chồng
Anh bên thê tử ngại ngùng hỏi thăm.

*

Nhìn nàng hai cánh tay xăm
Loăn ngoằn rỗng, rấn, dao găm... hãi hùng!
Xót thương một đóa phù dung
Chàng nào* xỏ mũi lung tung khoen còng?
Á Nghi, 3.6.2023

Tơ tình nữ đứt mối duyên
Đề em rối rắm truân chuyên xứ người
Đi đâu một bước chẳng rời
Bây giờ đôi lứa hai trời âm dương.
Á Nghi, 3.6.2023

SI?

Tặng thơ “*bỏ lưng, ngắt dòng*”
Đọc xong không hiểu lòng vòng ý chi?
“*Tân hình thức, vớt dòng...*” thi?
Văn chương đương đại? Tình si lạ lùng!

*

Thưa ông, tôi vẫn chưa khùng
Đọc ca dao hiểu nổi lòng người dân.
Á Nghi, 3.6.2023

BẠN LÀ ANH CHỊ EM CỦA TÔI -

(Bài thơ của Monique Bessomo - tháilan dịch)

Cho dù bạn ở bất kỳ nơi đâu
Phi Châu
Mỹ Châu
Âu Châu
Á Châu
Úc Châu
Bạn vẫn là anh chị em của tôi.

Cho dù bạn là ai đi nữa
Bạn là Da Màu
Da bạn Trắng
Da bạn Vàng
Da bạn Đỏ
Bạn vẫn là anh chị em của tôi.

Bạn theo Thiên Chúa Giáo
Bạn là Do Thái Giáo
Bạn theo Hồi Giáo
Bạn theo Ấn Độ Giáo
Bạn theo Phật Giáo
Bạn theo Thuyết Vật Linh
Bạn là người Vô Thần

TU ES MON FRÈRE, TU ES MA SOEUR

Monique Bessomo

Où que tu sois
En Afrique
En Amérique
En Europe
En Asie
En Australie
Tu es mon frère. Tu es ma sœur.

Qui que tu sois
Tu es Noir
Tu es Blanc
Tu es Jaune
Tu es Rouge
Tu es mon frère. Tu es ma sœur.

Tu es Chrétien(ne)
Tu es Juif(ve)
Tu es Musulman(e)
Tu es Hindou
Tu es Boudhiste
Tu es Animiste
Tu es Athée

Bạn theo đạo này...bạn theo đạo kia...
Bạn vẫn là anh em của tôi.
Bạn vẫn là chị em của tôi.

Bạn thật giàu có, bạn thật nghèo hèn
Điều đó không có nghĩa lý gì
Bạn vẫn là anh em tôi. Bạn là chị em của tôi

Bạn không muốn nhìn thấy tôi
Bạn làm kẻ xa lạ với tôi
Tôi không nói cùng ngôn ngữ với bạn
Tôi không có cung cách cư xử như bạn
Tôi không có những tập quán như bạn
Nhưng bạn vẫn luôn là anh em của tôi
Bạn luôn là chị em của tôi.
Tôi đã hành xử sai trái với bạn
Tôi không dám thú nhận với bạn
Tôi đã lấy những gì thuộc sở hữu của bạn
Tôi đã nói những điều không đúng về bạn
Tôi đã làm những điều bạn không thích
Tôi đã làm điều đó vì tôi cố ý làm
Có thể tôi đã không cố ý gây ra việc ấy
Bạn là anh em tôi, và vẫn là anh em của tôi
Bạn là chị em của tôi và vẫn là chị em của tôi.

Chúng ta cãi nhau , có ích gì đâu
Chúng ta đánh nhau, có ích gì đâu
Máu của chúng ta đã đổ ra, có ích gì không
Tôi thật tình xin lỗi bạn
Xin lỗi anh em của tôi
Xin lỗi chị em của tôi
Xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi!

TL dịch

=====

TRỞ VỀ THẾ GIỚI THẦN TIÊN

Với những dòng chữ này, tôi xin đệ đơn để ra khỏi thế giới người lớn. Tôi quyết định nhận lại trách nhiệm của một đứa trẻ lên tám tuổi.

Tôi muốn đến *McDonald's* và nghĩ rằng đó là một nhà hàng 4 sao. Tôi muốn tin rằng sô cô la *M&M* tuyệt vời hơn tiền bạc vì mình có thể ăn chúng. Cùng với bạn bè của mình, tôi muốn bày ra một gian hàng bán nước chanh dưới

Tu es... Tu es... Tu es...
Tu es toujours mon frère.
Tu es toujours ma sœur.

Tu es riche, tu es pauvre
Cela n'a pas d'importance
Tu es mon frère. Tu es ma sœur.

Tu ne veux pas me voir
Tu ne veux pas me sentir
Je ne parle pas la même langue que toi
Je n'ai pas le même comportement que toi
Je n'ai pas les mêmes habitudes que toi
Mais tu es toujours mon frère
Tu es toujours ma sœur.
Je t'ai causé du tort
Je n'ai pas su te l'avouer
J'ai pris ce qui est à toi
J'ai mal parlé de toi
Je t'ai fait ce que tu n'aimes pas
Je l'ai fait à volonté
Je ne l'ai peut-être pas fait à volonté
Tu es et demeures mon frère
Tu es et demeures ma sœur

Inutile de nous quereller
Inutile de nous battre
Inutile de nous couler du sang
Je te demande pardon
Pardon mon frère
Pardon ma sœur
Pardon! Pardon! Pardon!

Monique Bessomo= 1999

=====

Redevenir un enfant!

Par la présente, je veux donner ma démission du monde des adultes. J'ai décidé d'accepter de reprendre les responsabilités d'un enfant de huit ans.

Je veux aller au McDonald en pensant que c'est un restaurant 4 étoiles. Je veux croire que les *M&Ms* sont meilleurs que l'argent parce qu'on peut les manger. Je veux

một cây thông lớn vào một ngày nắng chan hòa của mùa hè.

Tôi muốn quay ngược thời gian về thời điểm khi cuộc sống của tôi chỉ có màu sắc, bảng cửu chương và vân điệu của những bài đồng dao, vì tất cả những việc hiện tại không ảnh hưởng đến tôi vì tôi không biết gì và tôi không cần biết đến. Điều quan trọng nhất là tôi cảm thấy hạnh phúc vì tôi hoàn toàn không muốn biết đến những điều có thể làm tôi lo âu và bực mình.

Tôi muốn có một niềm tin thật mới mẻ rằng thế giới rất công bằng, rằng mọi người trung thực và tốt bụng. Tôi muốn tin rằng tất cả mọi thứ đều có thể. Tôi muốn quên đi những phức tạp của cuộc sống để vui thích và cảm thấy phấn khởi với tất cả những điều bình dị nhất.

Tôi muốn trở lại một cuộc sống thật đơn giản, ngày qua ngày không phải đối mặt với nào là sự cố máy tính, là hàng núi công việc cần phải hoàn thành, tin tức không phấn khởi, đêm những ngày mà tôi có thể an tâm sống trong tháng sau khi kiểm số tiền tôi còn trong ngân hàng và thực hiện tất cả những việc ấy với những cuộc cãi vã hàng ngày, bệnh tật và sự ra đi của những người thân yêu.

Tôi muốn tin vào sức mạnh của nụ cười và sự ân cần thăm hỏi, một thế giới tử tế, tin vào sự thật, công lý, hòa bình, giấc mơ và trí tưởng tượng bằng cách dùng tuyệt để tạo nên những thiên thần nhỏ xinh .

Do đó...

Đây là sổ đựng ngân phiếu của tôi, chìa khóa xe của tôi, thẻ tín dụng, các khoản chi phí phải trả và đơn thôi việc của tôi.

Tôi chính thức già từ thế giới người lớn.

Vui lòng gửi những hàng này đến người thân yêu của bạn, có thể họ cảm thấy ngày hôm nay tươi sáng như mặt trời, vì bạn đã nhắc đến những chuyện đơn giản nhất của cuộc sống. . .

installer, avec mes amis, sous un grand chene, un kiosque de limonade par une belle journée ensoleillée de l'été.

Je veux remonter dans le temps jusqu'au moment où ma vie n'était que couleur, table de multiplication et rimes de gardienne alors que rien ne me dérangeait parce que je ne savais rien et que je m'en foutais. La seule chose qui importait était d' être heureux car j'étais tout à fait inconscient des choses qui pouvaient me tracasser et me choquer.

Je veux croire à nouveau que le monde est juste, que les gens sont honnêtes et bons. Je veux croire que tout est possible. Je veux être inconscient des complexités de la vie pour m'attarder, m'émerveiller et m'exciter avec toutes les choses simples de la vie.

Je veux revivre simplement, ne plus voir mes journées consister en pannes d'ordinateur, en montagne de travaux à faire, en nouvelles négatives, en comptant les journées où je pourrai vivre normalement dans le mois en comptant l'argent que j'ai à la banque et tout ça à travers le mémèrage quotidien, la maladie et la perte d' êtres chers.

Je veux croire au pouvoir du sourire et des caresses, à un monde gentil, à la vérité, à la justice, à la paix, au rêve, et à l'imagination en créant de petits anges avec la neige sur le point de tomber.

Donc...

Voici mon carnet de chèque, mes clefs d'auto, mes cartes de crédit, mes comptes à payer et ma lettre de démission.

Je me retire officiellement du monde des adultes.

[Envoyez ce petit message à une autre](#)

Khuyết danh

Một chút đạo lý cón con

"Sẽ không bao giờ quá muộn để ta là một đứa trẻ hạnh phúc."

Một điều cón con

Một điều cón con, chẳng là chi cả
Là gọi lời chào đến người hàng xóm
Đến bạn bè
Hầu như đó chẳng là gì cả và sao mà dễ dàng
quá đỗi
nhưng lại mang bao nhiêu niềm vui cho cuộc
sống.

Một chút cón con, đó là nói cảm ơn
Với người giúp đỡ bạn.
Hầu như đó chẳng là gì cả, một chút lịch sự
Lại mang hạnh phúc vô cùng cho người được
nhận.

Một chút cón con, đó là nụ cười
Để phân phát trên đường đi
Hầu như đó chẳng là gì cả, nhưng lại là rất
nhiều.
Vì chúng khiến cho bạn hạnh phúc và nụ cười
rất dễ lây lan.

Một chút cón con, đó là nói lời yêu thương
Gửi đến người ta yêu.
Hầu như đó chẳng là gì cả, nhưng rất quan
trọng
Bởi vì tình yêu được duy trì từng ngày một.

Những điều cón con chỉ là chút xíu thôi,
Nhưng làm cho một ngày trở nên rạng rỡ
Chúng khiến ta muốn chia sẻ hạnh phúc
Và điều này, thật là vô giá.

TL dịch

personne que vous aimez, question
d'ensoleiller un peu sa journée, en lui
rappelant les choses les plus simples de la
vie...

Auteur inconnu

Brin de sagesse:

**"Il n'est jamais trop tard pour être un
enfant heureux."**

=====

Un petit rien

Un petit rien, c'est dire bonjour

**A la voisine et aux amis.
C'est presque rien et c'est facile,**

Cela rend la vie plus jolie.

Un petit rien, c'est dire merci

**A celui qui vous rend service.
C'est presque rien, un petit mot de
courtoisie
Qui rend heureux celui à qui il est dit.**

**Un petit rien, c'est un sourire
A distribuer sur son chemin.
Ce n'est presque rien, mais c'est
beaucoup.
Cela rend heureux et c'est contagieux.**

Un petit rien, c'est dire je t'aime

**A la personne que l'on aime.
C'est presque rien, c'est important**

L'amour s'entretient chaque jour.

**Ces petits riens sont peu de choses,
Mais ils illuminent la journée
Ils donnent envie de partager le bonheur
Et cela, ça n'a pas de prix.**

Auteur: Marie-France Ferrand

SIERRA - CONSTANCE DELANGE- TháiLan dịch

Tên của tôi là Sierra. Mẹ đặt cho tôi như vậy. Tại sao lại là Sierra?

Tôi chưa bao giờ gặp mẹ để trả lời câu hỏi của tôi. Bà đã bay xa với ông nha sĩ chữa răng cho bà rồi, lúc tôi mới lên bốn tuổi. Từ lúc đó, cha tôi không bao giờ vui sống, từ mười lăm năm nay, không bao giờ ông hờ hời nói điều gì. Trong suốt những năm đó, với một người mẹ là những tấm bưu thiếp và người cha chỉ xử dụng âm thanh để diễn đạt tư tưởng, cuộc sống của tôi không có gì là phấn khởi. Tôi đã mò côi cha lẫn mẹ khi họ vẫn đang còn hiện diện trên cõi đời này, và tôi cũng không biết gì về thế giới quanh tôi. Tôi cứ kéo lê cuộc sống như thế, ngày qua ngày, cô đơn, xao lãng việc học hành, không bè bạn, không tình yêu. Chỉ có cái tên của tôi cho tôi nhận thức về vũ trụ xung quanh mình.

Trí tưởng tượng của tôi hiện ra nào những dãy núi, với đỉnh cao cho vọt trên tận mây xanh, những cảnh quan nên thơ trải màu xanh ngọc bích, nào những dòng sông róc rách trong suốt, những hình bóng sắc sỡ sắc màu, tiếng nhạc cuồng nhiệt hay du dương làm đầu óc không còn u tối... Tôi thả hồn mình phiêu lưu đến một nơi chốn xa xăm...

Sierra. Bao nhiêu đêm dài không ngủ, tôi tự ru mình bằng cái tên này, khi lắng nghe âm vang như một nguyện ước về một tương lai rực rỡ. Đến năm lên hai mươi tuổi, niềm nguyện ước đã giúp cho tôi còn tồn tại này đã biến thành như một món nợ mà nhân loại phải trả cho tôi, nhưng không ai cáng đáng được. Ta không thể tên là Sierra để ngồi đó nhìn cuộc đời đi qua, không cảm xúc, không rung động ..Ta không thể tên Sierra.... Thế nhưng đó là cuộc sống của tôi. Không có đỉnh núi cao vợi sừng sững, không có sông suối long lanh róc rách, không có điều mỹ quan hay nét đẹp nào dành cho Sierra.

Thế rồi tôi từ bỏ tất cả, nào việc học tập không dạy dỗ tôi được điều gì, nào người Cha Thầm Lặng, và tôi ném bỏ hết tất cả những bưu thiếp của bà vợ ông nha sĩ. Tôi đã bay, rồi bay nữa, rồi ngồi trên tàu hỏa, rồi nhiều chuyến tàu hỏa nữa...

Tôi thú vị nhắm mắt đưa mình lác lác theo con tàu, tận hưởng bao nhiêu cảnh quan hùng vĩ, nào màu xanh ngọc bích, xanh mượt mà của những cánh rừng bao la, xanh nhạt của quả hạnh nhân, nào những ngọn núi chót vọt như bức tranh vẽ bằng than làm thành móng sắt trên nền trời xanh thẳm. Khi lên đến độ cao vợi vợi, tôi ngừng chân bên một ven hồ phủ màu xanh bạc sương giá; nơi đây tôi nghe tâm hồn mình dịu lại.

Đêm đó tôi ngủ trong một nhà chứa tàu thuyền, trên mình là tấm chăn được dệt bằng tay tôi mua trên tàu hỏa. Đến sáng, một con thuyền ghé vào, không có ai trên đó ngoài người lái thuyền; ông ta đến giao giỏ cá cho khách sạn duy nhất trong vùng. Sau khi trở về, người đàn ông quảng khăn màu sắc sỡ trên vai đến ngồi xuống cạnh tôi rồi đưa cho tôi một trái bắp nướng; tôi lặng lẽ gặm bắp. Mặt trời chói chang trên đỉnh đầu đang nung đốt vàng trán tôi. Mỗi khi nhìn thấy chú chim nào là trên mặt hồ, ông ấy lại nêu cho tôi biết tên nó bằng một giọng khàn khàn nhưng êm dịu, và tên mỗi con chim như là một món quà dâng cho tôi. Rồi khi ông ấy đứng lên, lại dang tay mời tôi leo lên thuyền, và chỉ cho tôi xem từ xa kia những hòn đảo nhô lên như những bó hoa xanh mượt không lồ.

- Pacha Mama, Pacha Mama. Ông ấy vừa lặp đi lặp lại vừa đưa tay cho tôi nắm.

Tôi leo lên thuyền, và sau vài tiếng nổ lạch bạch như tiếng hát hơi ***, thuyền lướt nhẹ trên mặt hồ như khảm xà cừ.

Không lâu sau chúng tôi đến một bãi biển ngập tràn cát trắng bao quanh bởi từng dãy núi đồi, rồi như để tô điểm thêm cho cảnh quang kỳ diệu này, những cánh cây bạch đàn không lồ nhẹ đong đưa theo làn gió thoảng. Ông ấy đưa tay cho tôi và chúng tôi bước về phía những túp lều vách đất và mái bằng lau sậy. Một đàn trẻ con chạy ừa về phía chúng tôi, trong những

chiếc áo ấm đủ màu và đầu đội nón rom, chúng bao quanh tôi, tay kéo vạt áo tôi, nắm chặt lạt tay tôi, vui đùa, miệng thì ríu ra ríu rít.

Từ đằng xa, một cô bé đang nhìn chúng tôi nhưng không đến gần.

Bọn trẻ con gọi " Soria, Soria", nhưng bé vẫn bất động.

Những người phụ nữ chạy đến, và ông ấy vừa nói thật nhanh vừa chỉ trở về phía tôi.

Họ dẫn kéo tôi vào thôn làng thơm mùi lửa đốt bằng củi, mang thức ăn cho tôi và tôi được nệm chén trà có vị chất.

Đôi mắt họ ánh lên niềm vui rạng rỡ. Tay họ thì múa máy. Tôi trải qua một giấc ngủ thật dài, đến khi thức dậy, thấy bên cạnh mình là một tô đầy bắp ngô, và cô bé Soria không chịu nhập bọn với lũ trẻ lúc chiều đang ngồi nhìn tôi ở chân giường nệm rom của tôi. Rồi sau đó những người đàn bà mang cho tôi một chiếc váy dài bằng vải bông màu vàng nghệ, một chiếc áo cánh màu sặc sỡ, và đôi dép tết bằng rom.

Cứ thế ngày tháng lặng lẽ trôi qua, cô bé Soria vẫn lẩn quẩn bên tôi. Đám phụ nữ dạy cho tôi làm việc. Đi lấy len thô từ dê cừu, giặt rửa, nhuộm màu, rồi dệt thành cuộn. Họ dạy cho tôi cày cấy, trồng trọt, tưới bón, thu hoạch. Họ còn dạy tôi tự mình nhào bột nướng bánh, nấu rau củ trần ngập tia nắng mặt trời, được màn đêm thấm đẫm tinh hoa tươi thắm từ lòng đất ."Pacha Mama", Mẹ Đất . Họ cũng dạy tôi cách câu cá bằng một cây lau bén nhọn. Và họ còn dạy tôi chăm sóc cây cối, dạy thêu may, hát hò. Họ cũng dạy tôi vui cười với những chuyện không đâu, không bao giờ than vãn, khắc phục sự thiếu kiên nhẫn, chế ngự cơn nóng giận , và tất cả những điều có thể xúc phạm đến cuộc sống. Về phần tôi, tôi không hề biếu tặng gì họ ngoài con người của tôi, không phải cái tôi của ngày trước, mà con người của tôi có được ngày hôm nay hoặc đúng hơn là con người đáng lẽ đã được như thế này từ xa xưa lắm rồi. Tôi không còn mối côi nữa, mà có chị có em, có cha mẹ, và là một người mẹ, và tôi đã tìm được chỗ đứng của mình trong vũ trụ... Còn Soria thì đã cho tôi sự triu mến của bé, đi theo từng bước chân của tôi, tết tóc cho tôi , vuốt trán tôi với đôi bàn tay nhỏ bé rám nắng vàng rôm của nó, và thì thầm cho tôi nghe tên của tôi.

Về cánh đàn ông thì họ làm cho cuộc sống chúng tôi thăng hoa thêm với nghề câu của họ, họ ra đi từ sáng sớm, thăm dò lòng hồ huyền bí, cho thuyền bè lướt nhẹ trên mặt nước. Họ chỉ mang về những thứ cần thiết cho bữa ăn trong ngày, tận hưởng được phúc lợi từ dòng nước ánh bạc. Sau này tôi mới biết đến Yuma, anh ấy đã quan sát tôi từ nhiều tháng qua. Vào một đêm trăng sáng vàng vạc, anh ấy đến gần tôi. Và từ đó không bao giờ rời xa tôi nữa. Anh đã cho tôi tình yêu, sự hoà hợp, sự dâng hiến. Anh đã xây một căn nhà cho gia đình chúng tôi bằng đất nung, mái bằng lau sậy, căn nhà rộng vừa đủ cho anh ấy, tôi, và Soria. Anh ấy đã chạm khắc trên một thân cây gỗ xẻ sáu chữ, rồi đem treo lên trên cánh cửa.

Khi có khách đến nhà chúng tôi, họ có thể nhìn thấy hàng chữ như là một câu thần chú làm nguyện ước cho một tương lai sáng lạng: **SIERRA**.

CONSTANCE DELANGE - TháiLan dịch

Phụ chú :

- Hồ *Titicaca* là hồ cao nhất thế giới có thể đi thuyền được, ở độ cao 3,812 m (12,507 feet) trên mực nước biển. Tọa lạc trên đỉnh Altiplano trong dãy Andes trên biên giới của Peru và Bolivia, Cư dân nơi đây sinh sống chủ yếu bằng săn bắt nghề đánh bắt cá và hái lượm. Những ngôi nhà được làm bằng cây lau sậy nổi trên mặt nước của bộ lạc Unos.

Tác giả đã viếng hồ Titicaca và cảm tác đoạn văn trên.

*** Thuyền trên đảo thường được chèo bằng tay, nhưng người ngư phủ trong truyện đã đem cá đèn giao cho khách sạn, họ cho động cơ gắn vào thuyền.

Vẫn Giữ Vững Lập Trường!

3đ
19.6.1971
MỪNG NGÀY QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA
19.6.1971

40đ
19.6.1971
MỪNG NGÀY QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA
19.6.1971

*Đi bôn bôn... nhưng anh luôn trong sạch
Chửi bươi trên đường van đăm ngại chi...
Chàng có gì bằng y chí nam nhi
Cò nôm môt, nôm gai mà vững tiến!*

*Đi bôn bôn nhưng anh luôn trong sạch
Chửi bươi trên đường van đăm ngại chi
Chàng có gì bằng y chí nam nhi
Cò nôm môt, nôm gai mà vững tiến!*

Canada, 1.6.2023 #9328

Đang Khôn Thúc Quyết Ngăn Dậm

*Xé bần Nước: "trai tài" dùng mác bầy!
Quần tay sai: "gái sắc" chớ nghe nài!
Đời trèo bầy thục trước: "Vô dụng... xây..."
Hay là giá thời nay: "Thần tài: cây...!"*

*Đi bôn... mác trai tài dùng mác bầy
Quần tay sai: gái sắc chớ nghe nài.
Đời trèo bầy thục trước! Vô dụng xây...
Hay là giá thời nay! Thần tài: cây...!*

Chợ

Canada, 1.6.2023 #9317